

Hind 29 krooni

HEA LAPS

Topeltnumber 20

JA TEMA SÕBRAD JA SUGULASED

Positrikel:
Noorkuu
The Rasmus

KASSIMOOD
JÄ KOERAVÕLU

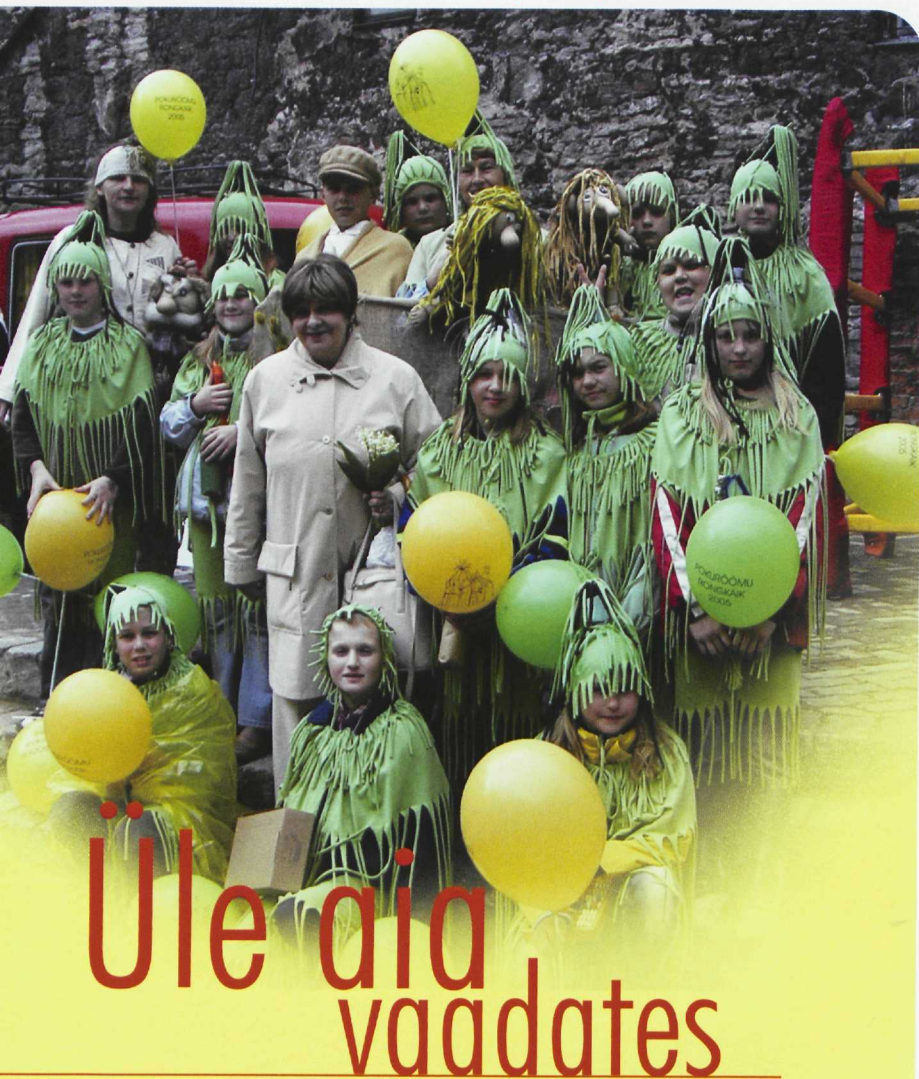
Poku
joonistamise õpetus

POKULAUL
Banaanijutt jpm

<http://kommikas.kalev.ee/healaps/>

9 771406 344067

Üle aia vaadates

On südasuvi – koolipuhkuse, marjade küpsemise ja lillede lõhnamise aeg! Ega soojuse ja valgusega meil siin põhjamaises Eestis ju pikalt priisata saa... Vahel teeb meele kadedaks, et kuskil lõunapoolses kandis on aasta ringi palju soojem ja päikeselisem olemine. Eks võõra aia maasikad paista ikka maitsavamad ja õunad punapõsisemad!

Tegelikult on igal maal oma ilu ja võlu ning elu teeb huvitavamaks just see, et igas kandis on omad kombes, isemoodi majad ja isevärki loodus. Kas poleks igav rännatagi, kui kõikjal oleksid samad toidud, samad rõivad, sarnased laulud ja mängud! Teistelt võib palju õppida, kuid iseennast ei maksa kunagi maha salata. Sest kui meie, eestlased, ise ei armasta ega hinda kõike seda, mis meil on, kuidas siis saaksid teisedki meist lugu pidada?

Iga päeva, iga nädala, iga aastaga muutume meie ja muutub kõik meie ümber. Küll oleks tore, kui aina rikkamaks saades muutuksime ka aina targemaks ja paremaks! Küll oleks kena, kui näiteks viie aasta pärast seda ajakirja sirvima sattudes tähendaksid lugejad: näe, see kunstnik oli juba väikesest peast hea joonistaja ja too kirjanik oskas juba lapsena oma mõtteid kirja panna! Ning küll oleks vahva, kui selleks ajaks oleks praegune unistuste Pokumaa juba muutunud popiks külustuspaigaks nii meie kui muudegi maade lastele! Südasuvel, marjade küpsemise ja lillede lõhnamise ajal on tükike puhast loodust eriti kõrges hinnas...

Leelo Tungal
(pildil koos Lusti pokudega)

lk 15

Kes-Mis-Kus?

Nr 7/8-2005

lk 29

lk 39

- 2 Toimetaja veerg
- 3 Ilmatsalu lillelood
- 4 Mari ja Kadri Pendi luulet
- 5 Kalmetu luulepäeva saagist
- 6 Muinasjutuline Andersen
- 7 Koolilaste loodusfotod 2005
- 8 Kärt Hella lapsedõlvelugu
- 10 Nukkvõll
- 11 Pärimusjutte Suure-Jaanist
- 12 Testid
- 13 Naeru-uss
- 14 Mustkunst
- 15 Andrus Noraku elevantijutt
- 16 Suvemullid
- 17 Ristsõna
- 18 Liivakujudest
- 19 Arvutivärsid
- 20 Järjehoidja
- 21 OKE!
- 23 Kristiina Kassi mikroskoobilugu
- 25 Hando Kuntro muusikajutt
- 26 Kunstikalender
- 27 Poster. Noorkuu
- 28 Poster. The Rasmus
- 29 The Rasmus
- 30 Noorkuu
- 31 Poku-uudised
- 32 Kirjanurk
- 34 Illus südamlilik õuepäev
- 35 Suur Koerapäev
- 36 Teeme ise näpunuku!
- 37 Merily Leisi võluriutt
- 39 Kassishow
- 40 Peep Pedmanson'i banaanipõnevik
- 42 Tartu kirjandusdetektiivid
- 43 Nuputamist
- 44 Suur vahetund
- 45 Banaaniloo järg
- 46 Koomiks
- 47 Barbindus
- 48 Dinosaurustest
- 49 Ilmar Tomuski videojutt
- 50 Kahjulikke nippe
- 51 Edgar Valter õpetab pokusid joonistama
- 52 Tõnu Raadiku Pokumaa-laul
- 53 Pop. The Rasmus
- 54 Muusikakarikavõistlusest ja Noorkuust

lk 35

lk 18

Kaisa Kollias tähtsus

KELLUKE

Elas kord üks lill. Ta oli väga kurb, sest tal polnud nime. Iga päev kõnõsid inimesed temast möõda ja imestasid: "Mis lill see on?" Nii möõdusid päevad. Nimetud päevad.

Kord tuli kellakaupmees ja otsustas, et tema on see, kes lillele nime paneb: "Olgu su nimi kellake!"

Samal ajal tuli sinna üks naine väikese lapsega. Laps küsis: "Mis lill see on?"

Kellakaupmees vastas, et see on kellake. Väike laps ütles, et nii ei ole aus: see nimi reklaamib ju kellaäri!

Laps ütles: "Ma ütlen kõigile. et see on – kell – kelluke!" Lill oli selle peale väga rõõmus ja mõtles, et talle polekski kellakese nimi sobinud.

Geneli Šonija

KUIDAS KARUKELLUKE SÜNDIS?

Elas kord üks lill, kes oli enda meelest kole, sest tal ei olnud ilusat õit. Ta läks otsinguretkele ja jõudis karu juurde. Lill palus karult kõhualuse valget karva. Mesilastelt küsis ta mett, lumeeidelt lund, rebaselt sabaotsi, pilvedelt vatti. Ta tegi endale kauni õie.

Järgmine mure oli, et ta õied vajusid lungu. Küll püüdis kelluke õit kergitada, aga ei suutnud... Viimaks arvas kelluke, et nii ongi ta palju omapärasem ja karukellalikum.

Ragne Lääne

KELLUKESE KLEIT

Eelluke tahtis endale kleiti. Ta korjas natuke metsvaarikaid ja udu. Siil laenas talle ühe oma okka. Kelluke võttis heinakõrre ja ajas okkale taha, hakkas õmblema. Kelluke pani udukleidi selga ja kutsus kõik metsaasukad kokku. Peeti uhke pidu. Kelluke sai endale kingiks veel udusulgedest ja pardisulgedest kleidi.

Kairi Oja

MAIKELLUKE

Elas kord üks õnnetu maikelluke, sest ta oli närtsinud. Loomad tallasid tal peal. Maikelluke nuttis kogu aeg.

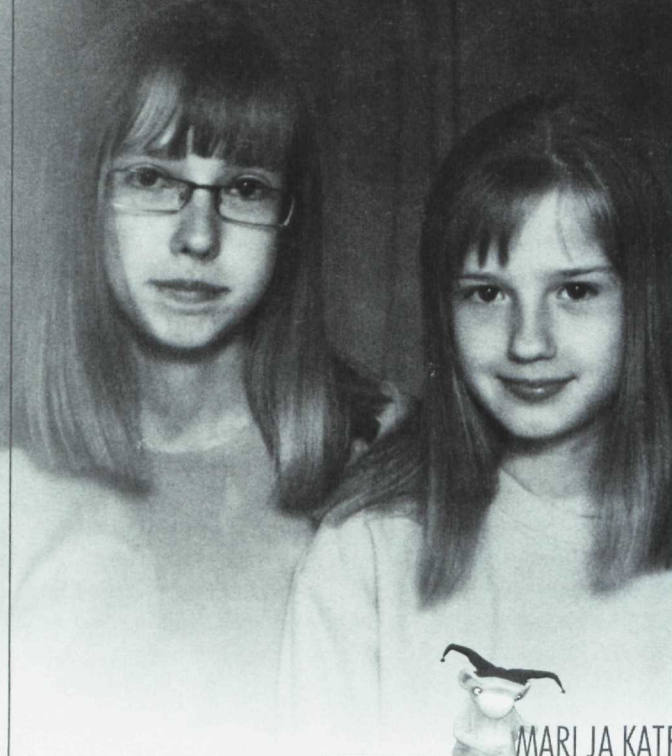
Ühel päeval tuli metsa väike lilli armastav tüdruk. Ta oli üsna vaene, aga kui ta nägi porist ja äraräsitud maikellukest, viis ta lille enda juurde koju. Ta võttis puhta värske mulla, kaevas maasse augu, pani maikellukese mõnusesse auku ja kattis selle mullaga. Kahe päeva pärast oli maikelluke jälle rõõmus ja särtsu täis.

Nüüd elab see lill väikese tüdruku juures, kellele meeldivad üle kõige maikellukesed.

Kätlin Härgin

**Täname
Kultuuriministeriumi,
Kultuurkapitali
ja Hasartmängumaksufondi**

MARI JA KATRIN PENT Viluste Põhikoolist

Mälestus

Ta oli helepruun,
ta ei olnud eriti suur
tal oli valge krae ja valged sokid,
tal oli alati korralik smoking.
Tal olid väiksed kurvad silmad,
need olid kurvad ka siis, kui olid head ilmad.
Need silmad mõistsid alati mind,
ja teadsid, mis on selle mure hind.
Tal olid väikesed kõrvid,
mis kuulasid mu muret minu kõrval.
See tema väike armas saba
oli alati mind rõõmustama vaba.
Ta läbi rõnga hüppas,
ja alati appi meile tõttas.
Ta vedas kelguga kasse,
ja ei küsinud neilt isegi passe.
Ta oskas ja suutis nii palju,
tema haukumine polnud kunagi liiga valju.
Aga kuhu jäi meie koer?
ta oli veel nii noor.
Ma tahaksin teda jälle näha
ja talle jälle pai teha.
Veel olid kaua tema jäljed lumel
ja mitu korda nägin teda unes.

Kallile emale!

Taevas on sinine, päike on kuldne,
kuid nemad ei kaitse mind,
nende lapseks ja hoolealuseks
on vaid kõrgustes lendav lind.
Lilled on ilusad, kui nad õitsevad
iseseisvalt nad umbrohu vastu võitlevad.
Lilled aitavad mesilasi,
neid väikseid ja abituid sumilasi.
Pöösad need annavad varju,
loomadele, kes vihmaga ei harju.
Ema mind aitab
ja vahel mu tegusid laidab.
Pärast saan ma isegi aru,
et olin loll kui karu.
Ainult head meile soovid sa
ja tihti oma tegusid ja ütlusi kahetsen ma.

Vihmane suvi

Mis suvi see küll on?
Aias lilledel vahel liguneb portselankonn.
Päikest näeme vägagi harva,
soki seest välja ei saagi varvast.
Katuseääred tilguvad aina...
Tahaks uskuda, et see vihm meid enam ei paina!

Tere! Olen 14-aastane Mari Pent ja
elan Põlvamaal, Varestes külas. Mul on õde
Katrin ja vend Kaarel. Minu hobideks on
luuletamine, tantsimine ja klaveri mängimine.
Mulle meeldib ka looduses olla.

Tere! Mina olen Katrin Pent. Olen 10aastane ja
käin Viluste Põhikoolis. Minu huvideks on
rahvatants, võistlustants, joonistamine, jurrude
ja luuletuste kirjutamine. Mulle meeldivad
loomad, eriti koerad, kassid ja putukad.
Kodus on mul õde Mari ja kaksikvend Kaarel.
Nendega on lahe olla.

Emad on rõõmsad

Emadele tehakse kingitusi emadepäeval,
küll emad on rõõmsad,
kui kinke näevad!
Neil on hea kaardil lilli näha,
lastelegi emadele kaarte meeldib teha.

Palju kingi emadepäeval emale nartsisse,
kingi karp, kuhu ema saab panna oma asju sisse.
Kingi tort, mille peal kirjas "Ema",
kõige kallim sulle tema.
Tee ema eest töö, mida on vaja teha ära,
siis ema huulil naeratus särab.
Oled ise ka rõõmus nagu ema sa
ning mõtled, et ega sa ei saaks emata.

Kevad

Maja taga lume sees
istub lumemees.
Sulamas on tema keha
ja tal ei ole midagi teha.
Varsti on tast lumel ainult sall ja kaabu –
sellest teamegi, et kevad saabub.

KALMETU LUULEPÄEVAD KANDSID TAAS VIJJA

Kalmetu kooli emakeeleõpetaja Ene Toomsalu koostatuna nägi ilmalalgust uus Mulgimaa noorte poetide luulekogumik – sedakorda juba kuues vihik! Heidame pilgu kogumiku röömsate taevassiniste kaante vahele!

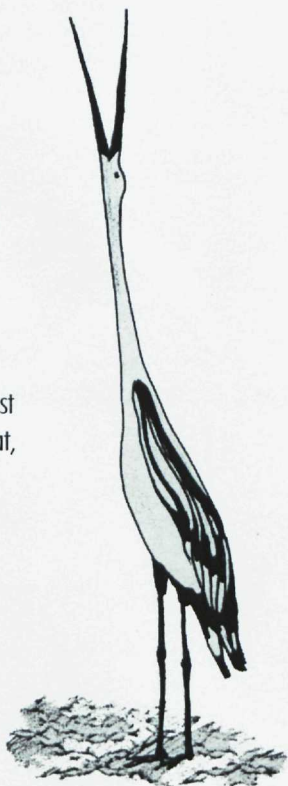
LAPSEPÕLV

Meenub lapsepõlv,
kus iga künigas oli kui suur mäenõlv.
Isa hoolitses,
ema armastas,
aitasid mul kasvada,
sirguda selleks, kes ma olen täna.
Ma tänan, ema ja isa,
kes te olite nii visad
ja minusse uskusite!

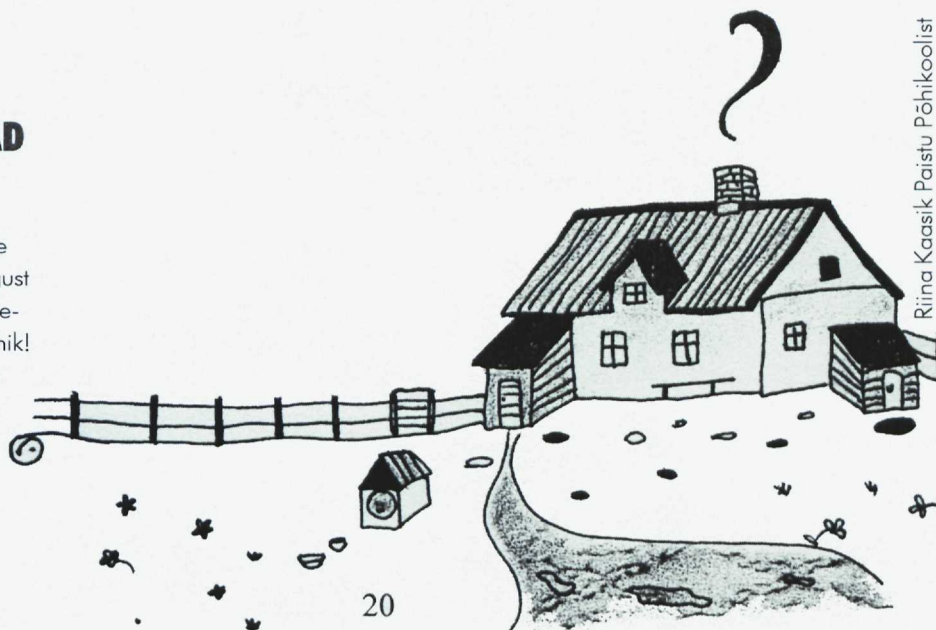
Enn Paalo
Puiatu Erikoolist

MAAL

Kui tore on maal
elada...
Nii tore on olla
vaikuses...
Lihtsalt
kuulata hommikust
toonekure plaginat,
jalutada metsas,
kuulata lindude
laulu.
Kodu maal
on hoopis teine
kui elada linnas
suure lärmi
keskel.

Liisi Tõnisson
Holstre Põhikoolist

Riina Kaasik Paistu Põhikoolist

VABADUS LEIDA ENNAST

Lihtsuses peitub ilu.
See on mina, see on minu.

Pronksis peitub vaade,
see olen mina, see on aare.

Hõbedas peitub jutt,
see pole mina, see pole nutt.

Kullas peitub vaikus,
see pole mina, see pole usk.

Triinu Pääsik
Paalalinna Gümnaasiumist

...
See, kuidas inimesed ringi käivad,
see, kuidas nad nukrad näivad,
on kurb,
on kurb.

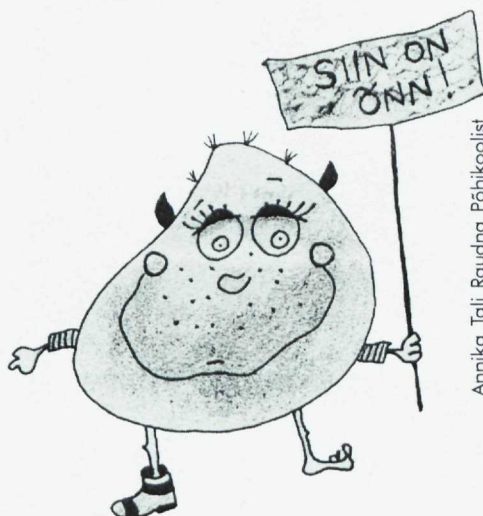
Kus jäänud on eluvaim
või on see hoopis laim,
mille pärast nad kardavad?

Tundke rõõmu sellest, mis on,
jääge iseendaks,
sest see ju elu mõte on.

Monika Peterson
Suure-Jaani Gümnaasiumist

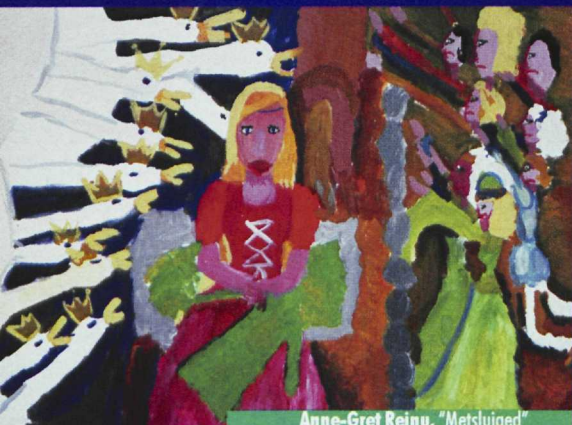
...
Nagu igal luulepäeval,
paistab päike otse silma.
Sellest aga pole midagi,
tore on näha nii ilusat ilma.
Kevad on tulnud.
Tulnud koos päikese ja luulega,
koos sirava taeva ja tuulega.

Krista Tamm
Kalmetu Põhikoolist

Annika Tali Raudna Põhikoolist

Muinasjutuline ANDERSEN

Anne-Gret Reinu, "Metsluigid"

Aro-Ats Aasma, "Vankumatu tinasõdur"

Tambet Kikas, "Alasti kuningas"

Romet Saar, "Metsluigid"

Ronald Kütt, "Vankumatu tinasõdur"

Kelly Lehtsaar, "Põial-Liisi"

Hans Christian Anderseni muinasjutte on illustreerinud paljud maailmakuulsad kunstnikud. Võib-olla saavad peatselt üle ilma tuntuks ka mõned meie joonistusvõistlusest osa võtnud õpilased? Siin näete väikest valikut Emmaste laste töödest, võitjate autasustamine seisab ees kooliaasta alguses.

Laste silme läbi

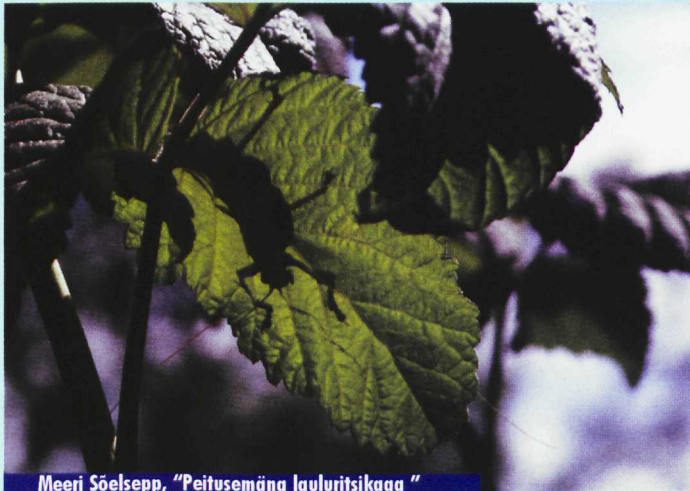
Sander Tars, "Konn"

Kristo Peterson, "Putukate pilvelõhkjad"

Merit Eensoo, "Taevastiib"

Meeri Sõelsepp, "Peitusemärg lauluritsikaga"

Raimon Mänd, "Päevakoer"

Sandra Sutting, "..."

Kärt Hellaema

Kuidas me õega matkamas käisime

Lapsena olin tihti vanaema juures maal. Sain seal olla palju omaette. Ma vist ei vajanudki väga seltsi. Mulle meeldis, kui mind keegi ei seganud.

Päris üksinda polnud ma küll kunagi, sest ega vanaema kuhugi ei kadunud. Vanaemal oli ainult palju tegemist. Ta tõusis varahommikul, talitas loomi, lüpsis lehma, laskis kanad välja, tegi heina, luiskas vikatit, rohis peenraid, toimetas õues, lakas, tallis, aidas, keldris. Teda polnud eriti näha, ja samas oli teade temast – ma olen siin – igal pool kogu aeg olemas. Tema hoidis taluelu oma sitkete ja tugevate õlgadega ülal, sest vanaisa oli selleks ajaks juba surnud.

Armastasin oma nähtamatut vanaema väga, aga ma ei õelnud seda talle kunagi. Nüüdki kõlab see nagu kohmakas ja punnitatud tagantjäreletarkus. Kes see ikka armastusest valju häälega

rääkis? See oli lihtsalt üks soe tunne südames, teadmine, et sinust hoolitakse ja sina hoolid ka.

Mäletan, kui mõnusalt tundsin end hommikutel, kui unisena sooja talutrepi peal istusin, kuuma päikese käes ringipõristavaid kärbeid jälgisin ning ümberinngi polnud ühtki hingelist – peale minu ja kärbest.

Vanaema askeldas selle aja peale juba kusagil kaugemal, oli kas mõne õunapuu all, tikripõosa taga, küünis või kasvuhoones. Või tõstis heinamaal lehma edasi. Tema peale võis alati loota, kõigil neil sooja, sinise ja läbipaistva õhuga päevil, mis ma lapsena maal veetsin. Vana-

ema hoidis mind väga, kuigi ei pidanud minu järele otseselt vahti. Me ei pidanudki üksteisega ninapidi koos olema. Minu ja vanaema vaheline side pole kadunud tänini, kuigi nüüd on temagi ammu mulla all. Mõne tähtsa otsuse tegemise juures tunnen ikka tema lähedast tuge.

Lõunaaegadel vilksatas vanaema kõõgist läbi, praadis suure pliidi peal liha, mune ja kartuleid ning käsutas mind sööma, “enne, kui kõik külmaks läheb”. Vahel käskis ta mul pärast lehmälüpsmist sooja piima juua. Olin kõhn laps ja soe piim pidi aita mul kosuda. Õnneks vanaema mind väga ei sundinud, sest nägi, et soe piim mulle sugugi ei maitse. Kangelastegusid piimakuusiga sooritasin enamasti siis, kui isa-ema mind maal vaatamas käisid.

Vahel tiirutas kõrgel meie õue kohal kanakull, üksildane salapärane taevalind. See tähendas, et kanadel tuli silm peal hoida. Igal suvel said kullid endale saagiks mõne ettevaatamatu kana, kes õuest liiga kaugemale kolama oli läinud. Kuuseheki tagusest kolhoosi õunapuuaiast leitud sulehunnikud märkisid seal aset leidnud ebavõrdset võitlust.

Elumaja vastas oli vana muldpõrandaga küün, kust viis redel heinu täis lakapealsele. Küüni laia ukseava kohal rippus suviti laste jaoks üles pandud kiik. Kiikusin seal õhtuti ja samal ajal laulsin kõva häälega. Täiest kõrist üürates mõtlesin ma uudishimulikult, et huvitav, kaugemale mu lauluhääl kostab, sest eriti tuulevaiksetel õhtuti kostsid kõik külähääled kaugemale kui päeval ja metski kajas siis elavamalt vastu. Mõned helid käisid kokku kindla kellaaajaga, näiteks rongirataste lõgin, mis jõudis meieni mõnikord valjemini ja mõnikord vaiksemalt, aga mõjus alati rahustavalt, sest kinnitas, et kõik on korras, et maailm toimib nagu alati. Viimase rongi müra märkis järjekordse päeva õhtusse jõudmist. Kitsarööpeline raudtee jäi meie talukohast küll eemale, teisele poole maanteed, aga ronge, mis käisid kaks korda päevas – hommikul vara ja õhtul seitsme paiku – ning nende rütmilist minekukõma oli alati kuulda.

Minu lemmiklauluks kiige peal oli “Pardike ja mooniõis”. See algab sõnadega: “Üks pardike paterdas...” ja selle refrään kõlab nii: “Sa tead ju, et moonid kõik on pikad, pikad, pikad, kuid

Minu lemmiklauluks kiige peal oli “Pardike ja mooniõis”.

pardike on väike..." Veel oli mulle väga meelepärane laul, mille pealkirja ja sõnu ma ei mäleta, aga seal oli sees joodeldamise koht. Vahel tuli mul joodeldamine täitsa korralikult välja, aga tavaliselt eriti mitte. See oli nagu väikene rituaal enne õhtust tuppaminemist. Hommikuti kiikusin niisama vaikselt või ümisesin omaette. Siis pidi justkui olema vaikselt, et mitte algava päeva rahu rikkuda.

Kui linnast toodi kohale mu noorem õde, muutus olukord järsult. Õde oli tüütu, nagu nooremad õed ikka. Pealegi sadas mulle kaela kohustus õe järgi vaadata. Õega koos olid päevad justnagu tavalisemad ja igavamad. Aga koos sai jälle ette võtta asju, mida üksi polnud võimalik teha.

Mõnikord võtsime nõuks minna matkama. Matkaks nimetasime mõnesajameetrist retke talumaade taga paiknevale kolhoosi heinamaale, mille keskel oli kinnikasvanud tiik, mis ainult suurte vihmade ajal veega täitus. Tiigi ääres oli mudane, seal kasvasid osjad ja hüppasid konnad. Pidime minema tiigist kaarega mööda, kaugemasse heinamaaserva, kust algas tihe, võsane mets. Õhtuti võis selle ääres näha metskiitsi, kes tulid heinamaale rohtu sööma. Sealsamas oli rohu sees paar sõjaajast jäänud pommiaku. Vanaema jutu järgi olevat venelased sõja ajal karjamaal söövaid lehma pommitanud.

Matk oli suur, põnevust töötav seiklus, milleks tuli pikemalt plaani pidada ja vanaemalt luba küsida. Tavaliselt otsustasime matkale mineku aja juba mitu päeva ette ära, sest siis oli, mida oodata. Kui see päev lõpuks koitis, olime hästi elevel ja ärkasime isegi tavalisest varem üles. Vanaema, kes meile alati ka leivakoti ühes pani, ütles meid teele saates iga kord, et ärgu me kaugele mingi. Vanaema hoiatas meid ka rästikute eest, keda heinamaal olin mitu korda rohu sees vonklemas näinud.

Ega me kaugele ei läinudki, varsti istusime rohu sisse maha, tegime võileivapaberid lahti ja rüüpasime pudelist vanaema tehtud mahlajooki peale. Tundsime end maailmavallutajatena, kes olid puhkehetke auga ära teeninud.

Matkal käia ei saanud siis, kui heinamaale tuli sööma kolhoosi lehmakari. Karja tulekut oli kaugelt kuulda – lehmade ammuutamist, karjaku hõikeid, koera haukumist – ning matkajaid oleksid siis päästnud ainult kiired jalad. Mustavalgekirjuid loomi muudkui vupsas võpsiku vahelt välja, neid paistis olevat mustmiljon. Suurema osa ajast oli heinamaa aga tühi ja vaikne, sest lehmad liikusid ühel karjamaalt teisele, peatudes igal pool vaid mõne päeva. Sügisepoole, kui ilmad vihmaseks ja külmaks läksid, viidi loomad suurde kolhoosilautu ulu alla.

Kopli ümber oli okastraat, sest muidu oleksid lehmad ka meie õuele pääsenud. Okastraadi peale oli tõmmatud veel üks siledam traat, kuhu lasti lehmade seal olles elekter sisse. Vool polnud küll tugev, aga kord sain sealt paraja sumaka. Krimpsus näo ja pisikeste kavalate silmadega karjak ütles, et võtku ma traadist kõvasti kahe käega kinni, et siis ei saagi aru, olevat nagu sääsehammustus. Nii kui traati puutusin, käis jube vastik värin seest läbi. Pidin ehmatuses nutma hakkama, kuigi püüdsin karjakule näidata, et üks tavaline elektrilöök mind nüüd küll rivist välja ei löö. Võtsin siiski nõuks mitte kunagi enam teda kuulata. Kiusakal karjakul oli aga vahva koer, tõeline karjakrants, kes oskas hästi lehmadega toime tulla. Saime koeraga suurteks sõpradeks.

Kui kari oli ära läinud, ei saanud tükk aega matkale minna, sest heinamaa oli paljakssöödud ja konarlik, kohati mullani ära songitud. Seal ringi vahtimine ei pakkunud mingit mõnu, ainult

jalad said mustaks. Matkal tuli käia siis, kui rohi oli veel kõrge ja maha trampimata.

Tihti läksime õega matkal olles riidu. Õieti juhtus nii peaaegu iga kord. Tema näiteks tahtis mööduda tiigist ühelt, mina teiselt poolt. Kui mina tahtsin vaadata, kui sügav tiigis vesi parajasti on – harilikult polnud vett kuigi palju, tiik oli üksnes suur, nätske põhjaga mudane lomp –, siis tema keeldus lähemale tulemast, sest ta ei tahtnud oma jalgu märjaks teha. Minu meelest oli loomulik, et kui meil juba kummikud jalas olid – vanaema käsk! –, siis pidi nendega ka natuke vett proovima. Tuli olla ettevaatlik, siis ei tulnud vesi üle kummiku ääre sisse.

Edasi läks aina hullemaks. Matk oli alles alanud ja me polnud veel korraliku rännumehe tunnet sisse saanud, kui õde tahtis juba maha sööma istuda ning hakkas selleks parajat paika vaatama. Kui mina arvasin, et peaksime veel edasi liikuma, teatas ta, et tal on jalad väsinud ja kõht tühi ning keeldus edasi tulemast.

Eriarvamustest meil juba puudust ei tulnud. Õde oli igavene väänkael ja hakkas kogu aeg mulle vastu. Kui mina tahtsin allika juurde minna, siis tema soovis hoopis pommiuke uurida, kuigi olime nende sügavust juba sada korda möötnud. Kui tema kurtis, et tal jalg valutab ja ta tahab koju tagasi minna, ütlesin mina tülpinult, et ärgu virisegu, ega ta tita pole. Tema porises vastu, et ma ei tohi teda narrida ja titaks kutsuda ning kes teisele ütleb, see ise on. Kui teda edasi minema keelitasin, hakkas ta nutma ning pirises, et ärgu ma teda käsutagu. Seejärel teatas ta, et tema nagunii enam kunagi minuga matkama ei tule.

Lõpuks olime teineteise peale väga vihased ning jõudsime koju tagasi hoopis erineval ajal, kaks pahurat ja räpast, mossis näoga rändurit, nagu me olime. Kui õde sirgelt üle heinamaa kodu poole marssima hakkas, läks mul ka matkamise tuju täielikult ära. Lootsin, et ta vähemasti kusagil mätaste vahel jalga ei murra või ussi peale ei astu. Seda pahandust veel vaja! Nagunii sain vanaema käest pärast võtta, miks ma oma noorema õe järele ei vaata ja tal omapäi hulkuda lasen.

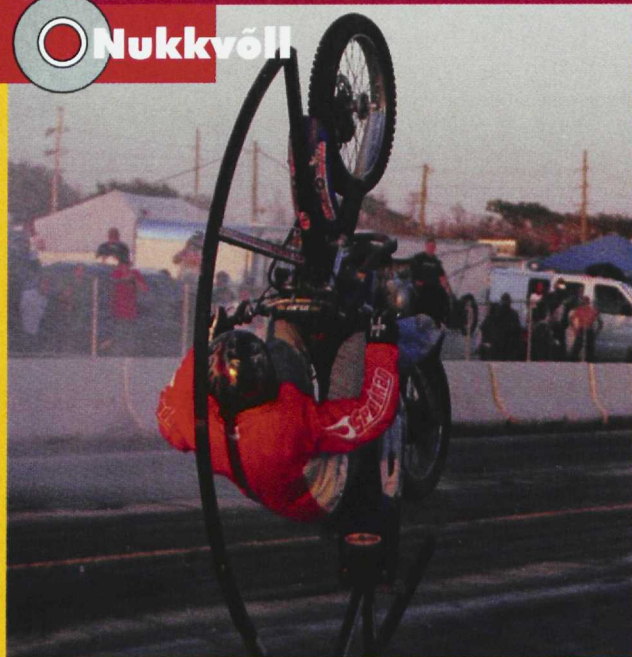
Pärast niisuguseid äpardusi olin päris löödud. Tundsime, et minu vabadust oli kõvasti kärbitud. Mõtlesin siis endamisi õelalt – ja rohkem kui korra –, et kui kunagi suureks saan, viin õe mingi kavala ettekäändega kuhugi üksikusse kohta, kus keegi tema kisa ei kuule ja annan talle korralikult peksta. Katsugu siis veel nii palju viriseda ja kaevata!

Varsti aga leppisime jälle ära ja hakkasime mõtlema järjekordse matka peale. Ja teenitud keretäis on õel siiani kätte saamata.

Edasi läks aina hullemaks.

Pildid tegi Kairit Krikk

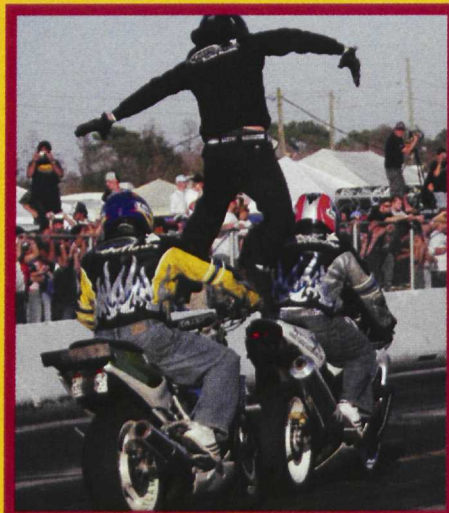

Spetsiaalselt trikkide tegemise tarbeks ehitatud ratast võib näha ka siin. See ilmselt kukerpallitamiseks mõeldud konstruktsioon on ehitatud krossirattale, kuna suur ja raske baik oleks sellise kukerpallitamise jaoks liialt ebastabiilne.

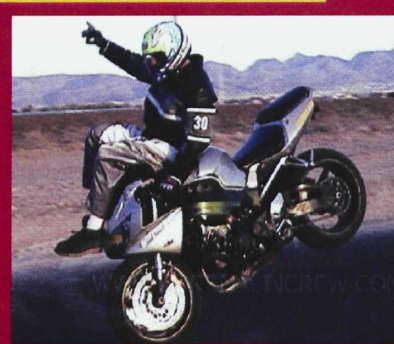
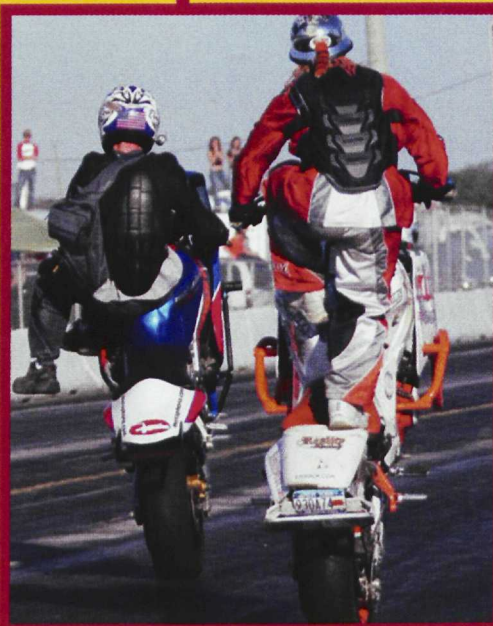
Ebanormaalsed mootorratturid

Algus eelmises numbris

Pildil on näha Ameerika illegaalsete trikkide meistrilubi *Adrenalin crew* liikme stiilinäidet, kuidas startida näiteks valgusfoori tagant nii, et inimesed sind ikka kindlalt tähele paneksid.

Siinkohal pildikesi trikikiratturite võistlustelt. Ühele mehele meeldis ees sõitev ratas ilmselt rohkem, seepärast otsustaski ta hoopis selle selga ronida ning seda loomulikult sõidu ajal.

Ja kuidas pidurdada juhul, kui fooris peaks põlema punane tuli.

Teenage mutant ninja turtles?

Ei, hoopis tagarattal sõit hooletult jope peale visatud seljakaitsetega, mis idee pooltest peaks kaitsma selgroo murdumise eest.

Pidurdamise stiilinäide. Ees rippuja nahas ei sooviks olla ... Veel üks näide efektselt pidurdamisest samalt duolt.

Kõigi selliste trikkide harjutamine võtab aega aastaid, kilode viisi kukutakse katki tsikleid ning õnnetusi juhtub ka meistritel. Ärge proovige seda kodus järele... Vähemalt mitte oma vanema venna rattaga. Kui tahate trikkitamist proovida, siis võiksite alustada sellest, et panete kivri pähe ja põlve,- küünarnuki- ning seljakaitse peale, võtate jalgratta ning proovite sellega tagarattal sõitu. Ning esirattale pidurdamist. Uskuge mind, enamus trikistaaridest just sellest alustaski.

Kleidi lugu

Vanaema ema Ella oli õmmelnud vanaema Virvele (kes siis oli 7 aastane) punasest žoržetist kleidi. Ella oli hakanud vanaema Virvele seda selga proovima, aga – nagu väiksed lapsed ikka tahavad uusi asju kõigile näidata, nii läks ka minu vanaema kleiti vasikatele näitama. Vasikad olid koplis. Vanaema Virve hakkas ühte vasikat sügama, teine vasikas selja taga hakkas aga ta kleidisaba lutsutama. Kui vanaema seda märkas, oli kleidil täitsa suur auk sees.

Vanaema ei saanudki seda uut kleiti kusagil kanda – ainult ühe korra proovida ja vasikatele näidata! See kleit ei olnudki veel päriselt valmis, mõni piste oli vaja veel teha. Kuid enam ei olnud midagi parata, sest uus kleit oli täitsa rikutud, sellel oli auk see.

Minule meeldib see jutt väga, aga ise küll ei tahaks, et enda kleidiga nii juhtuks – eriti kui see on täitsa uus!

Oma vanaemalt Virve Saaremetsalt kuulnud ja üles kirjutanud
Maret Saaremets (10)

Hobuse lugu

See lugu juhtus sõja ajal – siis, kui sakslased jätsid Eesti maha ja asemele tulid venelased. Vanaema oli siis maal oma vanaisa juures. Ta käis seal karjas.

Kord oli ta lehmakarjaga põllul. Natuke eemal olid ketis ka hobused, see oli suure maantee ääres. Maanteed mööda tulid hobustega venelased. Nad tegid tihti nii, et kui nägid tee ääres hobuseid, siis vahetasid oma väsinud hobused nende vastu välja, keda tee ääres nägid. Ilma luba küsimata, loomulikult!

Nii ka seekord. Öhtul hobuseid koju tuues leidis vanaisa, et üks tema hobune oli kadunud, aga asemele oli pandud teine. Kaduma oli läinud must, aga asemele pandud valge hobune.

Vanaisa hobune oli olnud ilus ja rammus, aga väga laisk ja aeglane. Mõne päeva pärast oli aga see uus valge hobune toonud ilmale ilusa valge varsa. Hiljem kuulis vanaisa küll, et tema musta laisa hobuse olid sõdurid varsti jälle ümber vahetanud, aga vanaisa ei läinud seda tagasi tahtma, sest tema oli ju asemele saanud kaks hobust! Sellest varsast kasvas ilus sõidu-hobune!

Oma vanaema Elvi Ingermanni jutustatud loo pani kirja
Dane Kattus (11).

Kuldnokad

Pärast sõda oli vähe mänguasju. Need olid enamasti ise tehtud, puust voolitud loomad, pajust tehtud vilepillid. Tiigist võetud sinisavist küpsetati kooke ja puust pesuvanniga sõideti tiigi peal. Lugu sai alguse sellest, et vanavanaisa ehitas kuldnoka pesakasti. See ei olnud harilik pesakast, vaid kahepere-elamu 2 ümmarguse auguga. Pesakasti esiküljele, aukude alla, oli maalitud kaks ilusat akent ja kirjutatud "Park Hotell". Kaks kuldnokapaari võtsid kohe esimesel kevadel pesakasti omaks.

Sealsamas lähedal, kus pesakast üles pandi, oli väljakäik. Ka see ei olnud tavaline väljakäik, vaid üsna ruumikas ja ka kahe auguga. Aukude all ei olnud süvendit, vaid sinna alla käis kast, millel olid jalased all ja mida sai hobusega ära vedada. Ühel päeval oligi vanavanaisa kasti põllule vedanud ja väljakäikus oli ainult kaks tühja auku. Vanaema oli jäänud koos vennaga oma tädi hoole alla, aga järsku olid tädil lapsed kadunud. Tädi hakkas neid otsima.

Korraga kuulis ta laste häält väljakäigust. Kui ta ukse lahti tegi, nägi ta kahe röömsa lapse pead – teine pea oli teisest august väljas ja mõlemad sõidistasid: "Meie mängime siin kuldnokki – siuh sisse ja lipsti välja!"

Oma vanaema Erika Puskari jutu kirjutas üles
Jargo Kundla (10)

KAS SA OLED UNIMÜTS?

Esmaspäeval näidatakse telekas lähedat filmi. See film aga lõpeb väga hilja – pärast südaööd. Mida sa teed?

- vaatad filmi ja järgmisel hommikul ärkad siiski enne kui ema vihastab;
- vaatad filmi ja magad järgmisel päeval sisse;
- otsustad, et vaatad filmi, aga jääd poole filmi peal magama. Järgmisel päeval kurdad et sul pea valutab ja et sa oled nii väsinud, et ei saa enne keskpäeva kuskile minna, koolist rääkimata.

Lähed reede õhtul väga hilja magama, kuna tead, et järgmisel päeval saab kaua magada. Ja...

- järgmisel päeval oledki üleval enne kella kaheksat ja juba valmis midagi ette võtma.
- magad kella üheteiseksuni, aga ärgates oled ülimalt virk;
- magad maha peaaegu terve päeva ja torised nii hullusti oma väsimuse üle, et ema saadab su kiiremas korras magama tagasi.

Sõber on sul külas ja on juba päris hilja. Sõber ei taha kuidagi lahkuda. Sina

- pakud, et sõber võiks emale öelda, et jääb sinu juurde ja et te võiksite öö otsa üleval olla ja näiteks öudukaid vahtida;
- üritad sõbra tähelepanu kellale juhtida;
- karjud sõbrale, et kas ta saab juba minema või pead ta aknast välja viskama, kuna sul on tuduaeg....

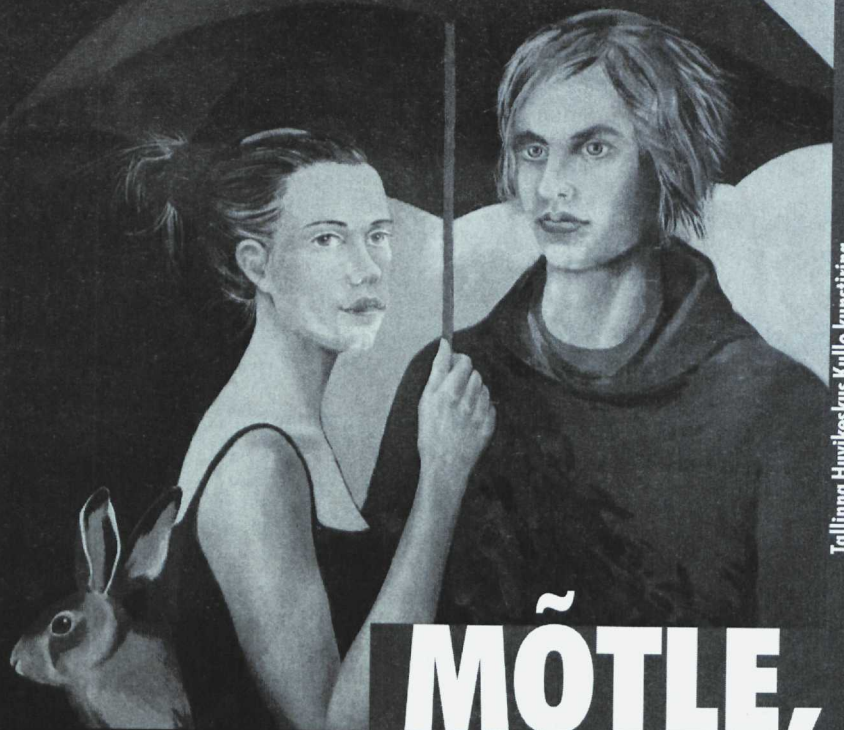
Kui sul oli:

■ kõige rohkem a-sid, siis sina oled see kõik see väiksem unimüts. Kui sa samas vaimus jätkad, siis on stress käeulatuses, sest uneaega jääb väheks...

■ kõige rohkem b-sid: sul peaks uneaega täpselt parajalt olema, kuigi vahel ei tee paha, kui harjutad end veidi erksamini ärkama...

■ kõige rohkem c-sid, siis on sul küll tõsine probleem ja varsti pole sul sõbra raasugi. Kui sina kiiremas korras midagi ette ei võta, vajad unepsühholoogi abi...

Manna (teise nimega Hermione)

Tallinna Huvikeskus Kullo kunstiring

MÖTLE, KAS OSKAD OMA SÕPRA HOIDA?

Kui sõbral on mure, kas ta räägib siis sellest sulle?

- jah
- ei
- kui jah, siis harva

Kas ta räägib sulle oma saladusi?

- ei
- jah, kuid harva
- mitte kunagi, kuna ta ei usalda sind

Tead sa, kas su sõbral on kutt (või pliks), kelle pärast ta pead valutab?

- ei
- ja
- ta ei ole seda veel sulle öelnud

Kas ta on sulle öelnud, et ta suitsetab? (Kui ta seda tegelt ikka teeb!)

- ei
- ja
- me pole sellel teemal rääginud

Kui palju sa oma sõbra iseloomu tunned?

- palju
- vähe
- mitte eriti, ta pole endast üldse rääkinud

Kas tead, mismoodi tal koolits läheb?

- jah, tal on kõik korras
- ei, tean, et tal on palju probleeme
- tal läheb normaalselt

Mida sa tead tema perest?

- kõike, mis vaja
- väga vähe
- mitte midagi, kuna pole rääkinud pereliikmetest

Oled sa tema sõpruses kindel?

- jah
- ei usu, kuna ta ei taha eriti minuga koos olla
- võib-olla tahab, aga võib-olla ka mitte

Armastab ta sind kui sõpra?

- jah, kindlasti
- muidugi mitte
- natuke ikka

Vastused aitavad sul loodetavasti suhteid sõbraga parandada!

Vihma sajab kui oavarrest, väike Juku aga seisab õues, morn nägu peas.

"Miks sa, Juku, tuppä ei lähe – su ema tuli juba ammu töölt koju?" küsib naabritädi.

"Ma ei saa minna – ema käsib mul kohe vanni ronida!" kurdab poiss. "Aga mina olen ju kangesti veekartlik!"

Naabriõun ja tädi tulevad hilisõhtul koju ning märkavad väikest Jukut hoovis ringi lonkimas.

"Miks sa, poiss, keset ööd ringi hulgu?" pahandab naabriõun.

"Sa peaksid juba ammu kodus olema!"

"Milleks?" imestab Juku.

"Ega ma abielus ole!"

Vanaema laulab juba kaks tundi järjepannu Jukule häällilaulu, kuid poiss ei uinu ega uinu.

"Sinu asemel, Juku, näeksin mina juba magusaid unenägusid!" pahandab vanaema.

"No ma tahaksin näha, kuidas sa, vanaema," naerab väikemees, "minu väikesele asemele siin pulkadega voodis ära mahuksid!"

"Kas tead, issi: meie emme on maailma kõige ilusam ema!" teatab Juku.

"See on õige jutt," muheleb isa.

"Ainult üks inimene maailmas on meie emast veel ilusam!" lausub poiss.

"Kes siis?" imestab isa.

"No eks ikka mina, kes see muu!"

kiidab Juku.

"Ema, kas ma tohin õue mängima minna?" küsib Juku.

"Selliste mustade kõrvadega?" kortsutab ema kulmu.

"Ei, ma ei mängi kõrvade, vaid naabripoistega!"

"Oi, Juku, miks su käed nii räpased on?" pahandab ema.

"No eks sellepärast, et ma pesin just nendega nägu!"

Ema tabab Juku liivakastis võõrast väikemeest kühvliga löömas.

"Kas sul häbi pole, Juku!" riidleb ta pojaga. "Väike poiss saab haiget, kui sa teda lööd, võib-olla peab ta isegi arsti juurde viima!"

"Ah, see jõmpikas tuleb niikuinii haiglasse viia!" arvab Juku. "Sa vaata, kui tatine on ta ninaalune!"

Juku vaatab, kuidas vanaema kallab enda kohvitassi koort.

"Miks sa nii teed?" küsib ta imestades. "Seal on ju kohv juba sees!"

Vanaema naeratab: "Aga mina armastan just koorega kohvi!"

"Mina armastan ka!" kiidab Juku rõõmsalt kaasa. "Ainult juua ma teda küll ei taha – jube vastik!"

"Isa, kui vana sa olid, kui emaga abiellusid?" uurib Juku.

"Kakskümmend üheksa!"

"Aga ema?"

"Ema oli siis kahekümne kuue aastane."

"Ohoo!" imestab Juku.

"Tema abiellus siis kolm aastat varem kui sina!"

"Kas tead, Juku, et see vanaema liud, mille sa katki tegid, on pärit kaheksateistkümnendast sajandist?" kurjustab isa.

"Tänu taevale!"

rõõmustab Juku. "Mina arvasin, et see on täitsa uus!"

"Isa, kes oli Carl Robert Jakobson?"

"Mis – kas sa, poiss, pole koolis piiblitlugu õppinud?"

"Juku, pane kohe aken kinni!" hüüab ema. "Kas sa ei näe siis, et väljas sajab vihma?"

"Vaat kus lugu!" rõõmustab Juku. "Mul polnud seni aimugi, et vihmased jääb siis järele, kui ma akna kinni panen!"

"Emme, ma kardan müristamist!" kurdab Juku. "Emme, kas kuuled, väljas on äike?"

"Ära karda, pojuke! Poe aga rahulikult emme kaissu! Kuuled, Juku: poe nüüd siia kušeti alla emme kaissu!"

"Ema, kas sa tead, mis tähendab "seks"?" küsib Juku.

Ema jääb mõttesse ja peab Jukule pika loengu bioloogiast ja anatoomiast.

Juku imestab: "Sul on selle sõna kohta hoopis teine seisukoht kui meie saksa keele õpetajal: öps ütles nimelt, et "sechs" tähendab saksa keeles number kuut!"

"Juku, ma nägin täna su pinginaabrit!" teatab ema. "Ta niidab parkides muru!"

"Ei tea, miks ta seda teeb?" imestab Juku.

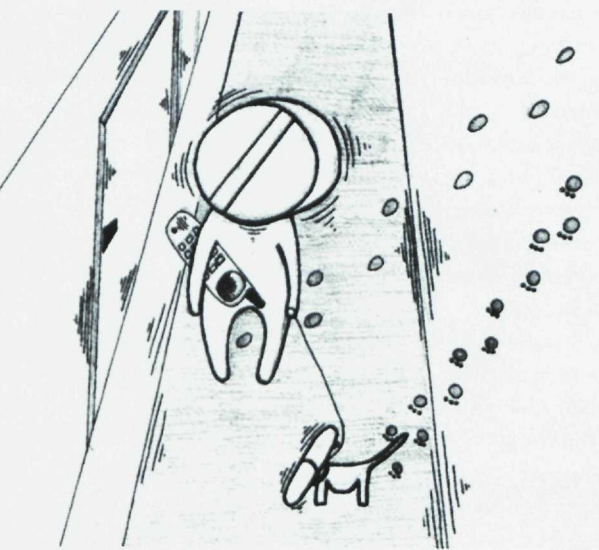
"No küllap selleks, et suvel raha teenida," arvab ema.

"Jah, seda võis Antsust arvata – raha nimel on ta kõigeks valmis!"

"Kuulsin, Juku, et su vanaema võitis loteriiga miljoni. Kas see tõi muudatusi ka sinu ellu?"

"Jah: sain uue vanaisa!"

Mustkunsti ajalugu

Tere taas!

Nüüdseks oled Sa, armas lugeja, kindlasti juba täiel rinnal suvevaheaja vabadust nautida jõudnud. Veidi vabamalt said hingata ka 16. sajandi illusionistid. Nimelt sai selle sajandi teisel poolel alguse suur pööre aja loos, mida on hakatud renessansiks kutsuma. Sellel muutuste ajastul varises kokku seni kõigutamatult seisnud kiriklik võim ning austuse objektiks tõusis antiikaja kultuur. Suurenes inimeste huvi teaduse ja neid ümbritseva maailma vastu, pea igaüks tahtis midagi avastada või leiutada.

Muutused puudutasid ka mustkunsti, tekkis uus illusionismi ala liik, mida hakati nimetama „naturaalmaagiaks“. Selle viljelejad demonstreerisid trikke füüsika, keemia ning matemaatika katsetena, eraldades need seni valitsenud „jumaliku (või pigem saatanliku) ime“ olemusest. Kuni 18. sajandi lõpuni anti välja „nõiaraamatuid“, milles seisis mustvalgel kogu tolle aja illusionistide repertuaar kõrvuti mitmete imerohtude valmistamise retseptide ning nõiasõnadega.

Alles 18. sajandi lõpul, 1771. aastal, andis apteeker Johann Christian Wiegler välja raamatu „Naturaalmaagiast“. Seal jagas ta mustkunsti nelja kategooriasse: manipulatsioonitrikke, aparaaditrikke, segatrikke ning füüsikal, matemaatil ja keemial põhinevateks illusioonideks. Seeläbi tõestas ta, et trikkide sooritamisel pole mingit seost tumedate jõududega.

Naturaalmaagia tekitas publikus suurt huvi ning illusionistid kohandasid oma repertuaari vastavalt sellele. Aja jooksul kõrvaldasid nad oma esinemistest tervendamised, nõiajookide valmistamised ja muud moest läinud trikid ning asendasid need füüsika- ja keemikatsetega, püüdes esineda tõeliste teadlastena. Nüüd ei

Illusionistidel oli suur roll linnaelanike teadusalases harimises.

nimetanud nad end enam mitte maagideks, vaid naturaalmaagia eksperimenteriteks.

Illusionistidel oli suur roll linnaelanike teadusalases harimises. Just mustkunstnike esinemistel tutvusid kodanikud uute tehnika ja teaduse saavutustega. Teadus arenes sel ajajärgul meeletu kiirusega ja populaarsuse säilitamiseks pidid illusionistid end uute saavutustega pidevalt kursis hoidma. Lisaks sellele pidid nad ise uusi mehhanisme välja mõtlema ning oma teadmisi publikule demonstreerima. Loomulikult oli sellised katsumused läbinud mustkunstnike põlvkond oma eelkäijatest palju kultuursem ning see avaldus ka trikkide esitamise maneeris.

Suure osa naturaalmaagia eksperimenterite repertuaarist võttis end alla äsja avastatud imelise jõu, elektri, võimaluste demonstreerimine. Nii näiteks süttisid iseenesest küünlad, esinemissaali lae all lõi välku, paberist välja lõigatud kujukesed

liikusid ja tantsisid. Tänu elektrile oli võimalik elektromagneti tekitamine, mille abil sai esemeid uskumatult raskeks muuta, liigutada kellaosuteid ning muid metallist esemeid neid puudutamata. Lisaks mehhaanilistele trikkidele kuulusid tolle aja illusionistide repertuaari ka kaarditrikid.

II. Trikk

Renessansiajal ning hiljemgi kasutasid mustkunstnikud trikkide sooritamiseks palju elektrit. Seekord tahaksin ma tutvustada trikki, mis on kuulunud ühe suurima illusionisti, Houdini repertuaari.

Trikk: Mustkunstnik tuleb lavale, ühes käes kergelt kõlkuv kohver. Ta avab selle, demonstreerides, et kohver on täiesti tühi. Seejärel asetab ta sinna sajakroonise paberraha, sulgeb selle ning asetab lavale. Näeratades teeb ta publikule ettepaneku: „Kui teie hulgas on keegi, kes jõuab selle kohvi üles tõsta, kingin ma seal oleva raha temale.“ Loomulikult on pealtvaatajate hulgas inimene, kes on valmis proovima ja kuigi tegu võib olla väga tugeva mehega, ei jõua ta iseenesest mõista kohvrit liigutada.

Selgitus: Nagu juba öeldud, kasutatakse selle triki juures elektri omandusi. Nimelt on lauaplaadi sisse ehitatud elektromagnet ja kui abililine nüüd lava tagant voolu sisse lülitab avaldub lava magnetiline toime. Selleks, et ta kohvrit enda poole tõmbaks, peab viimase küljele kinnitama metallplaadi.

Elektromagneti ehitamiseks on vaja terasplaati, mille külge tuleb kruvida mõned kruvid. Mida rohkem neid on, seda tugevama toimega magnet tekib. Ümber iga kruvi tuleb mähkida vasktraati, nii et tekiks mitu mähisekihti, ning lõpuks ühendada nad kruvi- pea lähedalt omavahel traadiga. Et elektromagnet töötaks, on vaja elektrivoolu. Väiksema magneti puhul piisab täiesti patareist, suurema puhul on vaja vooluvõrgust elektrit võtta. Selle jaoks tuleb ümber kahe äärmise kruvi mähkida juhe, mille üks ots läheks patareie ühele, teine teisele klemmile. Vooluvõrku ühendamiseks on elektritarvete poes müügil spetsiaalsed juhtmed.

NB! Elektrivool on eluohtlik, seepärast palu magneti valmistamiseks isa abi!

Andrus Norak

Elevant, kes kandis kõrvarõngaid

Elas kord üks väike elevant. Ta oli täpselt samasugune nagu kõik teised elevantid, hästi suurte kõrvade ja pika londiga. Aga seda peaksite ju niikuinii teadma. millised elevantid on. Tal oli nimi ka, ta nimi oli Hele.

Selle kohta, millised elevantid on, käib üks vana mõistujutt, mis räägib sellest, kuidas pimedad elevanti kompisid. Üks, kes elevanti külge katsus, ütles et elevant on nagu sein, suur ja sile. Teine, kes elevanti jalast kinni hoidis, vaidles vastu, et elevant on selline nagu post. Kolmas hoidis elevanti sabast kinni ja väitis, et elevant on nagu köis. Neljas hoidis londist kinni ja talle tundus elevant vooliku sarnane.

Selles jutus räägime me aga elevant Hele kõrvadest. Ükskord läks elevant Hele mööda ühest India turust, kus müüdi kõrvarõngaid. Sedamaid tärkas tal mõte endale kõrvarõngad hankida. Kuhu sa need rõngad aga kinnitad, kui sul kõrvus auke ei ole?

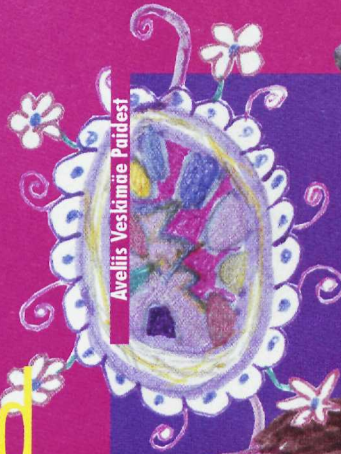
Sealsamas turu ligidal töötas sepp ja meie väike elevant palus sepal endale kõrvadesse augud teha. Sepp oli heal meelel nõus ja Hele saigi endale augud kõrvu. Kõrvad küll valutasiid veidi, aga see läks varsti üle ja kõrvarõngad olid tõesti ilusad, särasiid ning murdsid kenast päikesekiiri. Väike Hele nautis südamest teiste imetlust ja kadedust. Ta lasi endale üha uusi auke kõrvadesse teha ja viimaks olid kõik ta kõrvaäred kaunistest kõrvarõngastest palistatud.

Siis lõppes džunglis vihmaperiood ja päike hakkas tuleselt kõrvetama.

Helel hakkas väga palav, aga kui ta tahtis harjumuspäraselt endale kõrvadega tuult lehvitada, avastas ta, et kõrvad on kõrvarõngaste tõttu liiga rasked ning ta ei jõuagi neid enam liigutada. Ka läksid kõrvarõngad päikese käes tuliseks ja hakkasid kõrvu kõrvetama. Väike Hele oli paanikas, ta jahutas ennast jões ning jooksis siis viimases hädas tagasi sepa juurde. Sepp võttis tal rõngad kõrvust ära ja väike Hele sai taas endale kõrvadega tuult lehvitada. Ainult et tuult ei tulnud kuigi palju, sest kõrvaaugud lasiid õhku läbi.

"Hea küll," mõtles ta, "nüüdsest hakkann ma hoopis nabarõngast kandma!"

Nii ta tegigi. Hele kõrvadesse jäid aga alatiseks augud kõrvarõngaid meenutama.

Aveliis Veskimäe Paidest

Kristiina Veskimäe Paidest

Aveliis Veskimäe Paidest

Kätlin Luht Paidest

Aveliis Veskimäe Paidest

Kristiina Veskimäe Paidest

Aveliis Veskimäe Paidest

Kätlin Luht Paidest

Suvenullid

Tere!

Saadan teile mõned mullid.
(Palun ärge solvuge!)

Lisa Mai Lindberg Tallinnast

LEMMIKUKÜSITLUS

Nüüd katsetame mõnede tähtede peal sinu eluviisi – lemmiktähe või – numbri kaudu saab nii mõndagi teada. Mis on su lemmiknumber ühest kümneni?

1. Oled rahulik ja enesekindel.
2. Tark, kuid vahel liiga musta huumoriga.
3. Närvitsed, kuid oled kena ja meeldid kõigile.
4. Oled ilus ja viks, kuid ära jälgi nii pingsalt horoskoopi!
5. Pead rohkem õppima, kui tahad elus läbi lüüa!
6. Järgmises klassis õpi eriti hoolikalt, muidu...
7. Oled selline vingerpussitegija nagu kloun!
8. Jooksmine on sinu jaoks käkritegu, võiksid joostes ringide asemel "kaheksaid" teha.
9. Oh sind küll! Oled tore, kuid sinuga võib väga ruttu tülli minna!
10. Oled oma klassis kõige pareml!

MIS ON SU LEMMIKTÄHT?

A – eluviis on sul lihtne, kõik algab a-ga ja lõpeb b-ga. Mõtled suhteliselt vähe teiste peale, kuid see-eest on sul endal elu kerge.

B – millegi tegemine on sinu jaoks käkritegu – võtad ühel päeval asja kätte ja samal päeval ka lõpetad selle.

C – oled kaunitar – ilus, kena ja taibukas

D – tahaksid olla nagu Arnold Röötel, kuid Ameerikas ja ilusam.

E – pead kaalust natuke alla võtma, muidu oled varsti elevant, sest sööd liiga palju kommi.

D – oled pigem üksik kui kellegagi koos. Muidu oled tark inimene

L – lill, liblikas oled – särasilmne ja moekas!

P – poisiks sobid sa küll kõige paremini! Väheke hoolikust ei teeks paha!

X – kipud olema punkar.

Suureks saades oled rockstar, kes särab laval kui täht taevas!

Tere!

Veel mõned **naljakad soovitus**, mida võiks (kuid tegelikult ei soovita) teha!

Kadi

18 VIISI, KUIDAS SUPERMARKETIS SILMA TORGATA

1. Otsi üles poed, kus müüakse päikseprille, proovi ainult selliseid, mis sulle absoluutselt ei sobi. Pane need ette, vaata müüja poole ja naerata. Korda tegevust nii kaua, kuni müüja ärritub.
2. Kui keegi sulle helistab, siis võta mobiiltelefon kätte, lase võimalikult kaua heliseda ja tee nägu, nagu sa ei oskaks seda vastu võtta. Kui lõpuks vastad, siis tee seda nii kõva häälega, et kõik seda kuuleksid.
3. Näpi ja kommenteeri kõike.
4. Kui oled tüdruk, siis mine pesupoodi ning uuri ja kommenteeri meeste stringe.
5. Kui oled poiss, siis mine samuti pesupoodi, kuid uuri kõige suuremaid rinnahoidjaid, proovi neid pähe ja selga, küsi müüja arvamust. Kui oled ühe (võimalikult suure) välja valinud, siis küsi, kus vatti müüakse.
6. Teeskle, et sul on nähtamatu sõber ja küsi kõva ja selge häälega iga asja kohta tema arvamust.
7. Kui müüja või turvamees hakkab sind imelikult vaatama, hakka kõva häälega rääkima: "Ma oleksin selle ära ostnud, aga mõtlesin ümber." Korda seda iga natukese aja tagant.
8. Mine toiduosakonda, lao korv kuhjaga täis ja mine kassasse. Kui müüja on arve kokku löönud, siis tee üllatanud nägu ja ütle, et unustasid rahakoti koju.
9. Meigiosakonnas proovi kõiki lõhnaõlide testreid ja lausu lõpuks kõval häälel ärritunult: "Need on ju kõik ühe lõhnaga!"
10. Vali pood, kus on kõige pikem kassa-järjekord. Ära vali kaup, vaid trügi kohe järjekorras ette ja hakka müüjaga juttu ajama. Hoiu järjekorda kinni nii kaua kui võimalik.
11. Mine poodi, kus müüakse ajalehti ja loe kõik ajalehed läbi. Iga artiklit kommenteeri mõnele möödujale.

Mari-Liis Iifso Raplast

Pärast valva ajalehe-letti ja kui mõni inimene soovib ajalehte osta, siis ütle midagi sellist: "Ma ei soovita teil tänast lehte osta, peale halbade uudiste ja koomiksiste polnud seal midagi huvitavat."

12. Palu müüjal toote kirjeldus vähemalt kahes keeles ette lugeda.
13. Lihaletis küsi näiteks 3 meetrit viinereid.
14. Käi iga natukese aja tagant infoletis ja küsi: "Kas mulle on teateid?"
15. Maksa kaardiga. Kui ootad tšekki, siis haara letilt närviliselt pastakas, näri seda, urgitse sellega kõrva ja noki nina.
16. Mine kingapoodi, räägi kõikide kingadega, pärast mine müüja juurde ja ütle, et teil on nii ebaviisakad kingad.
17. Mine WC-sse. Koputa iga kabiini uksele ja küsi: "Kas siin on keegi?"
18. Mine loomapoodi. Räägi müüjale, kui väga sa papagoid osta tahad ja palu mõnda näidata. Pärast pikka uurimist küsi: "Kas number suuremat pole?"
"Kui müüja sind imelikult vaatama jääb, räägi kuidas kalade vaatamine sind rahustab ja torma akvaariumide juurde. Vaata kalu veidi aega ja siis karju: "Appi! Ta jõllitab mind!" ja torma poest välja.

				veelind					
				urge kaevav loom					
								2. noot mõistus Urve kristluse sümbol	
							koit sees <small>inglise keeles</small> <i>Reet; Uno</i> jalgadeta sisalikud		
									ustav linnalind tuulehoog
			Eesti suvepealinn						
			tants ese						
			sekund sülg riik Euroopas tobedus						
						laudadest sõudepaat			
						liiter minu			
	... Mattiisen				Kas jah või ...?		Uus- Meremaa		
	nord Kas hele või ...?			poeg <small>inglise keeles</small> <i>Kärt; Ivo</i>			karu <small>inglise keeles</small>		
		riik Aasias							
		see <small>inglise keeles</small> teeb kella häält							
		2 x täht				esmas- päev			
		teravili				meie			
				lohe Tolkieni raamatutes					
				ekstrakt <i>Ingrid</i>					
Leedu pealinn		aasta							
Enno		teatav õunajook							

Kunst käe-jala juures

Kui sul tuleb suvel tahtmine kunsti-ga tegelda, kuid selgub, et pliiatsid on kooli unustatud, pintsel kiilaks kulunud ja värvipotid tüh-jaks saanud, siis vaata enda ümber: kindlasti leiad midagi sellist, millest saab meisterdada midagi eriti põnevat. Võtame kas või sellise lihtsa materjali nagu LIIV! Oled õnnega koos, kui su läheduses asub liivane rand, kuid isegi harilikku liivakasti annab ehitada uhke liivaskulptuuri.

Suvi on magus aeg, muide, ka täiskasvanud skulptoritele ning juba mitmeid aastaid korraldatakse ülemaailmseid liivaskulptuurifestivale.

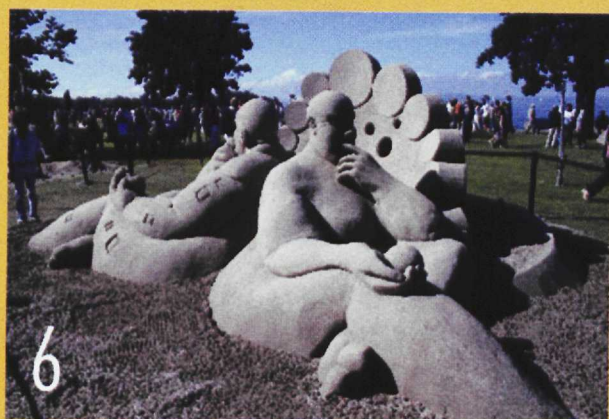
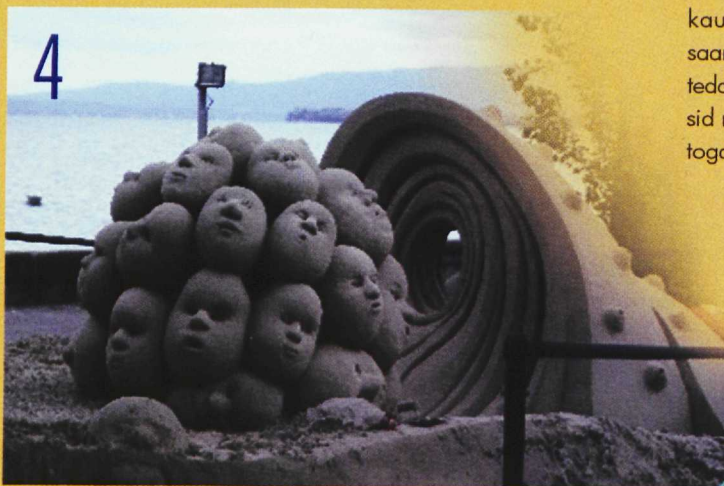
Siin näed pilte, mis on tehtud mulluselt liivaskulptuurivõistlusel Šveitsis, Rorschachi linnas. Kujureid saabus sinna üle kogu Euraasia ning kõik liivaskulptuurid pidid kujutama kosmose-asukaid.

Taanlased **Kirsten Anderson** ja **Anique Kuizenga** (6) tegid sellise uhke skulptuuri, mille nimeks oli "Uus vaatenuk planeedile Maa".

Hollandlased **Maxim** ja **Quinten Gazendam** (1) meisterdasid lõbusa kuuju nimega "Suur Vend jälgib meid".

Siin aga näete belglaste **Enguerrand** ja **Mercedes Davidi** (5) liivakompositsiooni.

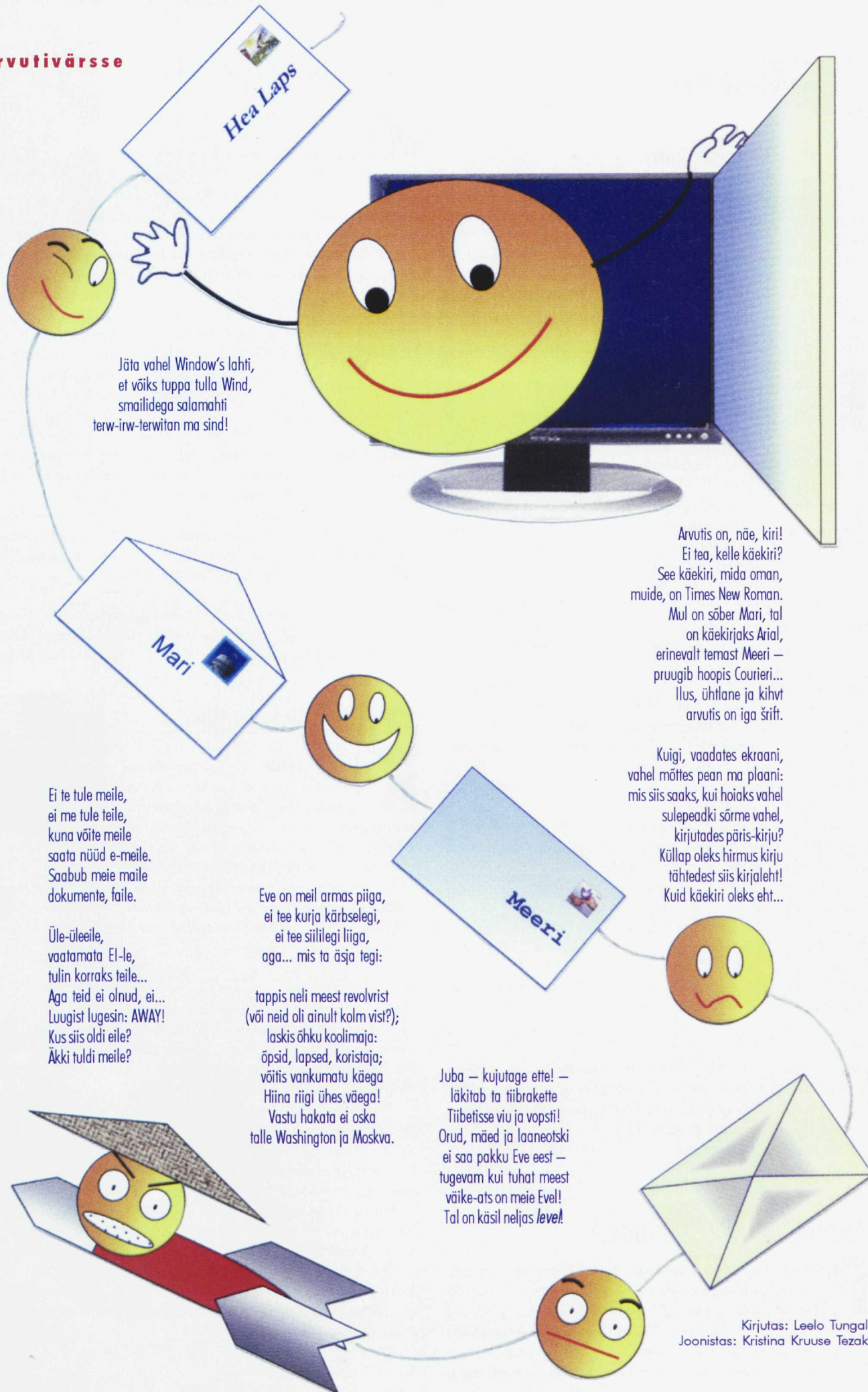
Eesti skulptor **Kirke Kangro** oli seekord võistlemas koos hollandlanna **Ludo Rodersiga** (4). Kaks õblukest tüdrukut said hakkama kompositsiooniga, mis pälvis žüriilt peaauhinna!

Alguses, nagu pildilt näha, tuli teha üsna tavalist labidatööd (2). Liiv, millest kujusid teha, peab olema puhas, hästi kompaktselt kokku tambitud ja – seda teab iga mudilane – ka üksjagu niiske.

Suuri skulptuure meisterdatakse väga kaua aega (3). Rorschachi tulnukate maailm sai valmis viie päevaga. Algul pidi see rahvale vaatamiseks jääma paariks nädalaks – 20. augustini 2004, kuid kujud olid niivõrd tugevad ja kindlad, et tähtaega pikendati veel mitme nädala võrra. Ja siis saabus skulptuuriparki buldooser... Selline see liivakujude saatus juba kord on: liivakastis mängib buldooseri osa sageli mõni lõhkumishimuline kahejalgne.

Seepärast: kui oled oma kuuja tehtud kaunikest valmis saanud, siis pildista teda kindlasti! Võiksid meidki selle fotoga rõõmustada!

Jäta vahel Window's lahti,
et võiks tuppa tulla Wind,
smailidega salamahti
terw-irw-terwitan ma sind!

Arvutis on, näe, kiri!
Ei tea, kelle käekiri?
See käekiri, mida oman,
muide, on Times New Roman.
Mul on söber Mari, tal
on käekirjaks Arial,
erinevalt temast Meeri –
pruugib hoopis Courieri...
Ilus, ühtlane ja kihvt
arvutis on iga šrift.

Kuigi, vaadates ekraani,
vahel mõttes pean ma plaani:
mis siis saaks, kui hoiaks vahel
sulepeadki sõrme vahel,
kirjutades päris-kirju?
Küllap oleks hirmus kirju
tähtedest siis kirjaleht!
Kuid käekiri oleks eht...

Ei te tule meile,
ei me tule teile,
kuna võite meile
saata nüüd e-meile.
Saabub meie maile
dokumente, faile.

Üle-üleile,
vaatamata EI-le,
tulid korraks teile...
Aga teid ei olnud, ei...
Luugist lugesin: AWAY!
Kus siis oldi eile?
Äkki tuldi meile?

Eve on meil armas piiga,
ei tee kurja kärbelegi,
ei tee siililegi liiga,
aga... mis ta äsja tegi:

tappis neli meest revolvrst
(või neid oli ainult kolm vist?);
laskis õhku koolimaja:
õpsid, lapsed, koristaja;
võitis vankumatu käega
Hiina riigi ühes väega!
Vastu hakata ei oska
talle Washington ja Moskva.

Juba – kujutage ette! –
läkitab ta tiibrakette
Tiibetisse viu ja vopsti!
Orud, mäed ja laaneatski
ei saa pakku Eve eest –
tugevam kui tuhat meest
väike-ats on meie Evel!
Tal on käsil neljas level!

Lugejal pole ilmaski igav!

Kuigi suvel peaksid iga inimese parimateks sõpradeks olema päike, õhk ja vesi, ei tasu unustada ka lugemisvara. Viimasel ajal on ilmunud nii palju lähedaid teoseid, et enne suvilasse sõitmist tasuks kindlasti läbi hüpata kas raamatupoest või siis raamatukogust.

Läki nõidade missivõistlusele!

Eva Ibbotson olevat oma jutustuse "Milline nõid?" kirjutamise ideele tulnud telerist missivõistlust vaadates. Iluduskuninganna kandidaadid olid kirjaniiku meelest üsna ühe lauaga löödud – kuid kas poleks põnev, kui võluvõimetega daamid omavahel võistleva hakkaksid? Ja et nõiataridel oleks ka mingi eriline siht silma torgata, korraldatakse Ibbotsoni raamatus iludusvõistlus eesmärgiga leida mõrvoja Põhjävölur Arrimani. Nõiad näitavad, mida võivad, ning igaüks neist valdab isevärki musta maagiat. Ainult noorel heledapäisel Belladonnal on võidušansse vähe, sest tema käte all muutub kõik – vastupidiselt teistele – ilusaks ja heaks.

...
Läks kava, enne kui Belladonna sel ööl magama sai jääda, õhtusöök oli olnud oivaline, aga juba enne seda, kui plaaster emand Veriohaka lõua otsast seenesupi sisse kukkus, ei olnud Belladonna nälgene. Siis oli sekeldust Ethel Söödakotiga, kel oli kahe inimesevoodi ja kes tahtis oma siga enda kõrvale, ja kui Belladonna viimaks oma tuppa pääses, oli Doris veel tema vannis, lehvitas talle ja nõudis tähelepanu.

...
Aga kõik see ei teinud Belladonnale muret. Vaid hoopis avatud uksest mõõdukes vilksamisi nähtud emand Olympia, kes seisib kuldhommikumantlis, mustad juuksed õlgadele langenud, tuhnik lebamasa jalge ees. Ta vaatas võlupeeglisse ja naeris – vaikset ja tõeliselt kurja naeru.

"Sa tahtsid väge ja musta maagiat, sina, Põhjävölur," kuulis Belladonna teda ütlevat. "Hüva, väge ja musta maagiat pead sa saama!"

Ja uue nõia jube naer ikka veel kõrvus, jäi Belladonna viimaks magama.

...
Tegelaste seas on veel hulk kummalisi olendeid alates harjakapis kummitavast naistetapjast ja lõpetades nõialoomast vihmasussiga, kellel on tagasihoidlik nimi Rommi. Lugu on kirja pandud särava huumoriga, nii et seda lugedes lustivad kindlasti ka huumorimeelsed täiskasvanud. Nõiaraamatu tõlkis Tiia Rinne ja kirjastas Tiritamm.

Absurdihuumori sõpradele

Philip Ardaghi "Õudne lõpp" võiks pealkirja järgi otsustades olla õudukas, aga võta näpust: hirmuvärinaid võib see raamat peale ajada küll vaid neile, kellel huumorimeel puudub. Seda sorti inimeste eest tuleks "Õudne lõpp" kindlasti ära peita, sest nemad hakkaksid kindlasti arstiraamatus näpuga järke ajama, et teada saada, mis haiguse tõttu lähevad inimesed kolla-

seks, tõmbuvad servadest krimpsu ja hakkavad lehkama vanade kuumaveekottide järele.

...
Aga just selline töö tabas 11-aastase Eddie Dickensi vanemaid. Et ka Eddie ei tõmbuks krimpsu ega hakkaks kuumaveekoti järele haisema, saadavad vanemad ta Hullu Onu Jackiga teele. Kummaliste rändurite eesmärk on jõuda hullule onule kuuluvasse Õudse Lõpu nimelisse maakodusse. Õnnetusekombel satub Eddie aga Püha Horridi Orbude Varjupaika, kus lapsi näljutades näidatakse neile isuäratavate piltidega kokaraamatut.

...
Piltide vaatamisest läks Eddie'l kõht tühjaks, ja ometi oli ta varjupaigas olnud alles paar tundi. Ta mõtles, mida küll tunnevad teised õnnetud lapsed – tõelised orvid –, kui nende kambri on seesama raamat. Kõigi nende heade asjade vaatamine (paljud koogid olid šokolaadilaastudega kaetud, kirsid veel kaunistuseks peal) oli nagu piin, kui sa samal ajal tead, et sinu söögiks on üksnes vanast tapeedikõrdist puder ja vanadest nahkkingijäänustest keedetud supp. (Eddie puistati kotist välja ning lohistati tema kambri seina köögi, seepärast ta teadis, mis toidupoolist tal on oodata.)

Mitmelgi pildil olid peal hambajäljed, mõnel üksikul juhul aga oli nähtavasti terve pilt nahka pandud. Eddie kujutles, kuidas eelmise asuka kõht oli nii tühi, et tal ei jäänud muud üle kui kugistada päris toidu asemel pudingite pilte.

Kuidas Eddie orbude varjupaigas toime tuli ja missuguseid õudusi ta vanemad pidid läbi elama, seda saate teada "Õudsest lõpust". Kirjastuses Tiritamm avaldatud raamatu on tõlkinud Raul Kilgas.

Siil Felix seikleb jälle

Kirjastus Varrak tervitab suvevaheajalisi lapsi uue siiliraamatuga. **Leelo Tungla** jutustus "Siil Felix ja kriminaalne loomaaed" pajatab loomaaeda sattunud siilipoisi seiklustest. Väike vapper Felix saab loomaaias nakkama nii luuletamise kui ka detektiivitööga.

...
Raamatus on palju ilusaid loomapilte, mille autoriks on **Regina Lukk-Toompere**, kelle eelmine raamatukujundus – "Siil Felix ja päkaplik Kerli" – sai varakevadel Baltimaade raamatuvõistlusel 2. auhinna.

...
"Ei tea, mis tervistkahjustavat tööd sa teed, et sulle niiviisi tasuta piima antakse!" porises Pauka. Ta oli parajasti unes näinud, et jälitas metsas majasuurust jäne, kui peremehe sammud ta üles ajasid. Paukale tundus, et siili pärast läks nassu ta elu kõige uhkem jaht, ning see tegi tal tuju pahaks.

"Ma püüan Suurt Õelust!" teatas siil Felix. "Ja selle juures oleks vaja sinu abi! Pauka, sul tuleb nüüd detektiiviks hakata!"

"Kas filmis või päriselt?" lõi Pauka nägu särava.

"Muidugi et päriselt!" kostis siil. "Juhul, kui Suur Õelus on päriselt olemas, loomulikult!"

Pauka silmist kadus uni, nagu oleks kits sabaga lõõnud. Pärast lühikest arupidamist otsustasid sõbrad ka öökull Vambola kampa võtta – ikkagi paljulugenud ja tark olevus, pealegi prillidega!

Vambola oli kohemaid nõus oma teadmisi jagama, kuigi oma tarku raamatuid sai ta uurida ainult ühe silmaga, sest sellal, kui öökull käis lõvide pool, oli keegi paharet ühe ta prilliklaasidest kildudeks lõõnud.

"Pole päris võimatu, et siingi on Suure Õeluse käpp, koib või kabi mängus!" oletas Vambola.

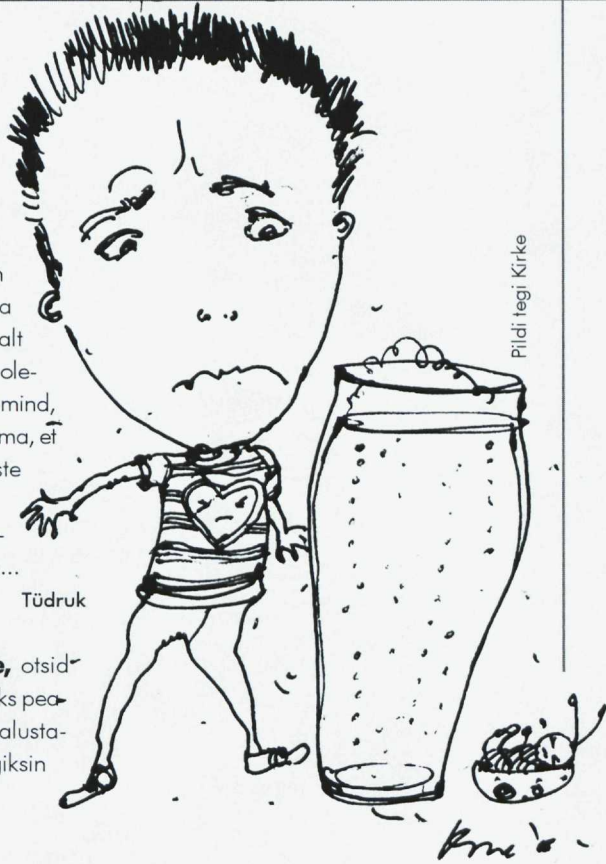

Dr. Taadi murekirjakastist

Tere! Mul on tõsine mure, sest kõik on mul viimasel ajal järjest allamäge veerenud, kõigepealt kukkusin koolist välja, siis jäin öhtukoolis istuma ning eelmisel kevadel jättis mu poiss minu maha keda armastasin meeletult ja jumaldas ning Kohe pärast lahkuminekut pöördusin pühhaatri poole, sest elumöte oli täielikult kadunud. Psühholoog avastas mul depressiooni, mis on kestnud kaua aega. See on õige, sest pärast oma poisist lahkuminekut tunnen ma, et ei suuda enam olla õnnelik ega ole eluisu absoluutselt. Hetkel on mul, söber, kellega olen koos olnud juba pool aastat ja kõik on tore ja ta lausa jumaldab mind, aga ma ei ole õnnelik, kuigi ta on väga tore ja me oleme justkui hingesugulased. Aga mul on selline tunne, et pärast eelmist õnnetust ma ei suuda enam kedagi usaldada. Kahtlustan koguaeg oma poissi ja norin ta kallal tüli, et äkki ta petab mind jne. Ma ajan endal lihtsalt südame pahaks, sest ma süüdistan inimest põhjusega ja tülitlen kogu aeg. Tegelikult ma ainult sooviks, et saaksin teda usaldada. Ma jätsin ütlemata, et kasutasin eelmine kevad mingi aeg antidepressante, aga need tegid mind ainult uniseks ning lõpetasin siis psühhaatri

juures käimise, kuna vahemaa on nii pikk. Elan nimelt maakohas ja lähim psühhaater asub umbes 70 km kaugusel. Mul on nii lootusetu tunne ning iga päev mõtlen sada korda enesetapule, aga ma hoolin oma lähedastest ja oma poisist. Aga ikkagi ma ei tea, mida teha lihtsalt oma eluga, sest tundub, nagu see oleks üks sumud ring!!! Palun aidake mind, andke nõu, mida ma peaksin tegema, et mu eluisu ja usaldus teiste inimeste vastu taastuks.

Sooviksin nii väga jälle elurõõmus inimene olla nagu varem...

Pildi tegi Kirke

Tüdruk

Tore, et arutled oma probleeme, otsid lahendusi. See teeb tugevaks ja eks peagi tule ka rõõm ja elulust. Millest alustada? Alustaksin **pihtimisest**, räägiksin oma loo emale-isale (kui nad on olemas ja kui nendega on Sul usalduslik vahekord) või mõnele teisele usaldusväärsele inimesele. Käiksin pere-tohtri juures ja räägiksin temalegi selle loo ning küsiksin veidi rohtu, et korralikult magada, päeval pingevabam oleksin. Järgnevalt korrastaksin oma koolikäimise asjad, jätkaksin õpinguid öhtukoolis. Samuti võiksid vabadel hetkedel veeta rohkem aega selle uue sõbraga, kellest kirjutasid, võiksite ühiselt võtta ette mingeid vajalikke tegevusi, teineteist aidata. Kas just tema on see Kõige Õigem Noormees, selgubki ühistegemiste ja aja jooksul, nii tekib lõpuks ka usaldus. Arstirohud maandavad üleliigsed pinged, kõik muu läheb korda nädalatekuuga. Pole ju olemas mingit ravimit, mis teeks iga inimese ühtviisi õnnelikuks! **Inimene on aga loodud siia ilma selleks,**

Õnn ei ole mingi eraldiolev "kakuke", vaid meie SISEMINE HOIAK.

et olla õnnelik. Õnn ei ole mingi eraldiolev "kakuke", vaid meie SISEMINE HOIAK, mis kaasneb hingamisele, liikumisele, suhtlemisele – elamisele. Raskuste ületamise oskusega tuleb ka oskus olla õnnelik. Sinu vanuses on aga tulevikule mõeldes väga oluline ka see, et suudaksid kooli lõpetada. Enesehaletsus ei vii kuskile, elulust tuleb sellest, kui suudad igapäevastest tegemistest ja kordaminekutest rõõmu tunda!

SPORDIARST & HINGETOHTER
JÜRI O.-M. ENNET

STATOIL

Toetame terveid eluviise

Tere!

Mulle teeb muret see, et ma surun aega ajalt väga kõvasti hambaid kokku ja krigistan nii, et pärast on lõualuud valusad. Tundub, et see juhtub enamasti siis, kui ma olen närviline. Veel võiks lisada, et meeleolu on nullis ja elumõtte otsimisega peab kõvasti tegelema. Millest hammaste kokkusurumine tuleb ja kuidas sellest vabaneda?

Tervitades K.

Vastus.

Lihastoonus (ka musklike üleliigne pinge) ja närvisüsteemi (emotsioonide) toonus on omavahelises samasuunalises korrelatsioonis. Niisiis pakuvad probleemile lahendust:

- kõik võtted ja vahendid, mis närve rahustavad,
- kõik võtted ja vahendid, mis lihastoonust korrigeerivad.

Viimastest alustaksingi. Tasuks arendada sportlikku aktiivsust, õppida lisarühmi pingutama-lõdvestama. See kogemus tuleb suhteliselt ruttu. Ülla asja edendamise nimel on mõnikord tarvilik ka hambaid krigistada ja siis tegutseda! Aga praegu on õige aeg **suviselt aktiivne** olla, teha väljas töid, aidata vanemaid ning vanavanemaid. Kõik õue!

Minu mure sai alguse ühel õhtul, kui tundsin tõsist surmahirmu.

Minu mure sai alguse ühel õhtul, kui tundsin tõsist surmahirmu. Nimelt toimus ühe sõbra suvilas pidu, mille ajal jõin ära suurema koguse õlut. Öösel tõi üks poiss kanepit ning kuna olin seda varemgi proovinud, ei jäänud minagi ringist välja. Kuid peale tõmbamist tundsin midagi, mida polnud varem kogunud – süda lõi nii kiiresti, nagu oleks hobune kabuhirmus traavinud, ei saanud ma ei istuda ega lamada ja oli tunne, et kohe ütleb süda üles. Varsti kutsuti kiirabi ja selgus, et kogu

asja põhjuseks oli varem joodud alkohol. Kui see välja sai, olid lood selleks hetkeks paremad, kuid alates sellest päevast on mu elu täiesti häiritud.

Mind ajab paanikasse kõik, mis on seotud südamega – ajaleheartiklid, telesaated, teiste jutud jne. Samuti ei saa ma enam juua kohvi ega ka muid erguteid, rääkimata kanepi tõmbamisest. Mind häirib see, et süda lööb kiiremini, kui oleks normaalne. Samuti ei saanud ma pikka aega õhtuti magama jääda, kuna tundsin südame löömist ja see ajas ärevusse.

Kuid see ei ole kõik. Veelgi rohkem häirib mind teiste, eriti lähedaste inimeste käitumine. Ma ei suuda taluda, kui nad kohvi joovad, ma ei suuda taluda, kui nad alkoholi tarvitaavad ja hommikul kohvi/tablette/jms. tarvivad. Tean, et tegelikult ei juhtu nendega midagi – keegi neist pole südamehaige, kuid jah... Ka endal olen südant lasknud kontrollida – samuti korras.

Palun öelge, mida peaksin tegema? Kas hüпноос aitaks unustada seda sügisõhtut või kas saab seda üldse kuidagi unustada?

A.

Lugu on õpetlik nii Sulle kui Su sõpradele – segud ei sobi, narkots ei ole targale inimesele tarbimiseks. Tegemist on klassikalise õpitud (tingitud) ahelaga: narkots – süda paha. (Nagu Pavlovi koerakese katse: söök – lambi tuluke – süljevool. Väikese harjutamise järel tekitab juba ainult lambike kutsal süljevoolu.) Nüüd neid südamelugusid lugedes hakkabki Sul halb. Halb hakkab ka alko-narko- ja nendega lähedaste asjadega kokkupuutel-mõtlemisel (samuti nagu toit pani Pavlovi kutsal sülje edukalt voolama). Selle mõtte-tundeahela normaliseerimiseks on veidi vaja arstirohtu, karastada-tugevdada südant (selle ravi käigus Su hoiak, suhtumine, usk oma südamesse paraneb ja ta ei vea enam kloppides alt). Ja veel üks vägagi vägev vahend – hakka teistele õpilastele alko-narko-pahedest rääkima, kirjelda, kui paha see tunne on, selgita "august" väljatulemise praktikat. Teistele selgitades saad ise veelgi tugevamaks.

Alusta psühhiaatri või perearsti juurest, alul vajad ehk ka veidi abistavat arstirohtu.

Pildi tegi Kirke

Kristiina Kass

Sanderi mikroskoop

Sanderile kingiti mikroskoop. Ta sai muidugi ka muid kinke, sest oli ta sünnipäev, aga mikroskoop oli neist kõige põnevam. Aili-tädi, kelle antud kingitused muutusid iga aastaga aina igavamaks, oli lõpuks ometi ennast ületanud ja andnud Sanderile midagi muud kui pehme paki.

“Sa võid uurida sellega ükskõik mida!” lubas Aili-tädi suuremeelselt. “See suurendab isegi juuksekarva sajakordseks!”

“Ohoh! Või sajakordseks!” imetles Sander. “Huvitav, mismoodi tolmurull sajakordseksena välja näeb?”

“Armas taevast!” hakkas Aili-tädi selle peale hädaldama ja nina kirtsutama. “Muidugi ei mõelnud ma, et sa sinna tolmurulle topiksid! Kuigi neid teil arvatavasti siin-seal ikka leidub, või kuidas?”

“Oh, mis sa nüüd!” ajas ema tagasi ja naeratas närviliselt. “Me koristame siin muidugi regulaarselt. Mikroskoobi alla tolmurulle küll ei jätku.”

“Aga ämblikud ja sipelgad!” teatas Sander pärast väikest mõtlemispausi õhinal. “Need paistavad mikroskoobis kindla peale põnevad!”

“Ei, kalline laps, ei!” ohkis Aili-tädi. “Kas võib midagi ilgemat olla kui ämblikud! Ma ei või seda lubada, et sa minu... antud mikroskoobi nende jubedustega kokku käkerdad!”

“Ei, muidugi mitte,” raputas ema pead ja heitis pojale kiire altkulmu pilgu, “Sander ei uuri mitte midagi ilget!”

Sander oli natuke aega vait. “Mida ma

siis tohin uurida?” tahtis ta õlgu kehitades teada.

“Paberit!” pakkus Aili-tädi välja ja lõi vaimustatult käsi kokku. “Ja juuksekarvu. Mõttele ometi, kui põnev on mikroskoobiga juuksekarvu uurida!”

“Rumalus!” arvas isa õhtul, kui Aili-tädi oli ära läinud. “Mikroskoop on ju sinu oma, Sander, ja minu poolst võid sa sellega kasvõi ninasarviku nahka uurida, kui tahad. Ja ämblik – see ei mahu klaaside vahele muidugi tervenisti ära, kui ta suur on – aga ta jalg mahu küll! Ma võin kihla vedada, et sa ei ole näinud elu sees midagi nii põnevat kui karvane, sajakordseks suurendatud ämblikujalg!”

Sander väristas põnevusest õlgu ja oleks hea meelega tormanud otsemaid õue ämblikke ja nende karvaseid jalgu otsima, aga isa soovitas kõigepealt mikroskoobi üles seada ja Sanderil seda kasutama õppida.

“Muidugi oleks tuhatkordseks suurendatud ämblikujalg veelgi huvitavam, aga nii täpsed mikroskoobid maksavad rohkem, kui Aili-tädi raatsiks välja anda,” nentis isa ja otsis karbist välja mikroskoobi kasutusõpetuse.

Kui mikroskoop oli kasutusvalmis, uurisid Sander ja isa kahe õhukese klaasplaadikese vahele litsitud juuksekarvu, tolmurulle (mille valik oli Sanderi voodi all suurepäraselt lai), paberitükke, leivapuru, begoonialehe tükke ja igasugu muid toredaid asju. Isa oli asjast vähemalt sama

Kui tore on, et poeg on lõpuks ometi arendava ja turvalise huviala leidnud.

huvitatud kui Sander, aga õhtuste uudiste paiku hakkas ta siiski telerit vaatama ja Sander pidi magama minema.

“Kas ma võin mikroskoobi homme kooli kaasa võtta?” küsis Sander isalt lootusrikkalt.

“Ei. Aga sa võid paluda, et sõbrad sulle midagi huvitavat uurida tootsid.”

Hilisõhtulgi arutasid isa ja ema omavahel rahulolevalt, kui tore on, et poeg on lõpuks ometi arendava ja turvalise huviala leidnud.

Terve järgmise nädala vooris Sanderi poole külalisi. Kõik klassikaaslased tahtsid näha oma sajakordseks suurendatud juuksekarva, tolmurulli ja ämbliku jalga. Jah, ämblikke oli Sanderile kogunenud juba tublisti rohkem, kui oleks vaja olnud, sest viimne kui üks külaline tõi neid kaasa. Peale ämblike toodi Sanderile vihmausse, tõuke, sipelgaid, kärbeid, lehekirpe, sääski, põrnikaid, sajajalgseid, rohutirtse ja selliseid putukaid, mille nime Sander ei teadnud. Üks laps tõi isegi elusa herilase, aga Sander ütles, et ega ta ometi hull ei ole ja ei nõustunud kingitust vastu võtma.

Terve see neetud tuba kubiseb ämblikest! Ja nad ronisid mu näo peal ringi!”

Peale kõiksugu elavate putukate toodi Sanderile erinevaid taimi, kuuseokkaid, käbisid, puuoksi, seeni, mullaklompe, koerakarvu, linnusulgi ja küülikupabulaid. Eero andis paar mädaõuna ja hallitanud leivatüki, ja kuigi need haisesid päris tublisti, väitis Eero, et maailmas on uurijaid, kes uurivad päevad läbi mädanenud õunu ja hallitust.

Nädala lõpupoole jäi külalisi ja nende kingitusi vähemaks ja pühapäeval ei tulnud enam kedagi. Aga selle vastu polnud Sanderil midagi. Tal oli uurimismaterjali nüüd küllaldaselt. Tegelikult oli terve ta tuba maast laeni täis kaste, purke, karpe ja kilekotte. Sander võis istuda tundide viisi oma laua ääres kärbsetiibu või sääsevastseid uurides. See oli äärmiselt põnev! Pealegi ei häirinud Sanderit selle töö juures ei ema ega isa, sest poja ukse küljes ilutses silt tekstiga “Palun mitte segada!” Ema ja isa olid sellega päris rahul, sest varem nii lärmakas olnud Sander istus nüüd kenasti oma toas ennast arendades, nagu ema seda tegevust nimetas.

Kõigele sellele tuli peagi julm lõpp. Ühel ööl, kui Sanderi sünnipäevast oli möödas natuke üle nädala, ärkas poiss üles kohutava kiljumise peale. “VÕTA SEE ÄRA!” kisas Sanderi ema. “LÖÖ SEE KOLETIS SURNUKS! APPI!”

Sander tormas ema-isa magamistuppa, sest ema elu oli ilmselgelt tõsiselt ohus.

Isa oli tule põlema pannud ja Sander nägi ema, kahvatul näol hirmunud ilme, voodis ringi hüppamas. See oli muidugi täielikult ebaaus, sest ema oli alati keelanud Sanderit nende voodis hüppamast ja ema oli ju ometi palju raskem kui Sander.

“Püüa rahuneda, kallis! Sa nägid ainult paha und!” kussutas Sanderi isa oma naist, aga too käitus endiselt nagu hullumeelne.

“Kuidas, te, puupead ometi ei märka,” kiljus Sanderi ema nii valjult, kui suutis, “et terve see neetud tuba kubiseb ämblikest! Ja nad ronisid mu näo peal ringi!”

Alles nüüd märkas Sander ämblikke. Neid oli laes ja igal seinal,

voodis ja öölaudadel, suuri ja väikesi. Ja mitte ainult ämblikke! Mööda põrandat marssis sipelgaarmee ja kardinat külge oli end riputanud paar kopsakat põrnikat. Isa kihutas esikusse ja pani ka seal tule põlema. Esikus ei olnud putukaid kuigi palju, aga köök oli paksult sipelgaid täis. Nad olid kogunenud terve suguseltsiga leivakasti õhtusöögile, nii et Sanderil käisid jüdinad üle selja.

Ema oli ikka veel täielikus paanikas. Ta tormas öösärgiga duši alla ja jäi sinna tükiks ajaks.

“Ma tõesti ei soovitanud, et sa tootsid elavaid ämblikke koju!” ütles isa Sanderile silmi pööritates. “Või vähemalt oleksid võinud neid suletud purkides hoida.”

“Nad olidki purkides, peaaegu kõik,” ütles Sander küüsi närides, “aga eile õhtul keerasin kaaned praokile. Mõtlesin, et nad peavad natuke õhku ka saama.”

“Ja sina arvasid muidugi, et nad hingavad rahumeeli mõne sõõmu värsket õhku! Ehhei, mu poeg, ma tean täpselt, mida nood ämblikud ja muud satikad mõtlesid. Vaadake, semud, kas too seal

pole mitte seesama tüüp, kes tahab meie koivad küljest kiskuda, mõtlesid nad. Teeme kähku vehkat, enne kui ta meelt muudab.”

“Palun vabandust,” pomises Sander kahetsedes. “See vist ei olnud eriti hea idee.”

“Noh, hea või halb, sellel pole enam tähtsust. Aga nüüd on meil tegemist, et see jubedus ära koristada.”

Isa võttis kapist tolmuimeja ning hakkas sellega ämblikke ja sipelgaid ja tõuke ja mardikaid imema. Sander hakkas omakorda arvukaid karpe ja purke tagauksest välja kandma. Kui keegi oleks tol ööl juhtunud nende majast mööda kõndima, oleks ta kindlapeale veidi uudishimu tundnud.

Ema pakkis veel samal ööl oma kohvri, olles kõigepealt hoolikalt kõik oma riided läbi raputanud, võttis kohe hommikul töölt nädalaks haiguspuhkust ja sõitis oma õe poole Pärnusse.

“Kui ma tagasi olen,” ütles ta otsustavalt, “ei taha ma näha mitte kärbskakatki!”

Sander ja isa tõrjusid putukaid terve nädala. Ka isa võttis ennast töölt vabaks ja Sander ei pidanud “kopsupõletiku” pärast kooli minema. Neid ootas ees suur töö. Kõik riided oli vaja igast kapist puhtaks raputada ja õhukindlatesse kilekottidesse pakkida. Kõik jahukotid ja krõbuskikarbid pidi üle kontrollima ja leivad ning küpsised ära viskama, sest nendes oli sipelgaid. Siis tellis isa putukatõrjajad neid satikaid hävitama, kel oli õnnestunud tolmuimejat vältida. Pärast seda haises maja igatahes vägემalt kui hallitanud leivakannikas.

Kui ema lõpuks tagasi tuli, oli kodu tõepoolest puhtam kui kunagi varem. Veel hulk aega pärast kõike üleelatut jälgis ema pingsalt kõiki seinu, lagesid ja põrandaid ja võpatas alati kärbest nähes. Aga tasapisi temagi rahunes.

“Siia majja ei too sa enam mitte iial ühtegi putukat!” vannutas ta Sanderit. “Ei surnud ega mitte mingil tingimusel elavat!”

Sander andis ausõna.

Ema vaatas talle tõsiselt otsa.

“Ma pidasin kaua aega aru, mida me su mikroskoobiga peale hakkame,” ütles ta siis. “Alguses tahtsin selle aparadi üldse prügikasti visata, aga siis mõtlesin, et see ei oleks Aili-tädi vastu eriti kena. Nii et ma saatsin selle talle hoopis tagasi.”

“Mismoodi tagasi?” ei saanud Sander hästi aru.

Mitmekülgne muusika

Pildi tegi Kirke

Tšellot peeti muusikaringkondades üsnagi isemeelseks pilliks oma raske loomu tõttu.

Et ta halb oluks, seda mitte, kuid omaette ja pisut kentsakal häälel meeldis talle mängida küll. Üksiolemisest küllaga saanud, kohtus ta malbe ja pehmehäälse Kandlega. Kandle ilus kõla ei köitnud aga Tšellot kaua ning peagi nägid Pasunamoored eesotsas kõiketeadja Trombooniga Tšellot kallistamas kaunisilmset Kastanjetti. Kastanjett oli noor, tõmmu ja väga temperamentne pill. Tema rütmid olid nii kaasakiskuvad, et isegi vana ja uimane Parmupill ei suutnud vagusi püüda ning hakkas jorisema. Aeg viis nemadki lahku ja Tšello sulgus üksindusse. Tema kivist kambrist kostus vaid kurba melodiat. Ainult tugev elutahe sundis Tšellot ühel päeval ust avama, et veritsevatele haavadele värsket õhku anda. Päev-päevalt enam hakkas Tšello teiste pillidega taas läbi käima ja ka uusi sõpru soetama. Kord Klavessiini juurest teeõhtult naastes pakkus ta end saatjaks kenale Kontrabassineiuale. Vaiksed värelevad soolod muutusid peagi ilusaks harmooniliseks duetiks. Tšello säras ja läikis üleni, kui Kontrabassi kohtama kutsus. Iseäranis hoolt kandis ta poogna eest, jälgides, et see alati trimmis ja pingul oleks. Varsti teadsid kõik pillid nende kihlusest ning peagi pani Orel nad pühalike helide saatel paari. Et Kontrabassipiigal oli palju sõpru, siis saabus õnnitlusi nii Balalaikalt Venest kui Bändžolt Ameerikamaalt. Šotimaa torupill austas pruutpaari isiklikult oma kohalolekuga, korraldades koos kohalike liigikaaslastega säherduse kontserdi, mispeale pisemad pillikesed õudusest minestusse langesid. Mida päev edasi, seda rohkem pingule tõmbusid noore Kontrabassi keeled. Peale viimast kontserti ei mahtunud ta enam oma armsasse kasti. Elutark ja paljunäinud Harf võttis Kontrabassi oma hoole

alla, aidates teda igal võimalikul juhul. Mõne nädala pärast palus emand Harf Fanfaaril ja Trummil pillirahvas kokku kutsuda ja kuulutas uhkelt: "Kallid keelpillid, austatud pasunad ja kõik muud instrumendid! Meie hulka on sündinud Kontrabassi ja Tšello armastuse vili – väike vallatu Viul."

Vanemate rõõm oli otsatu ja nad jagasid seda lahkesti kogu pillirahvaga. Oma õnnistuse läkitas teele auväärt vanapaar – Ksülofon ja Kellamäng, kes kõrge ea tõttu reisi ette võtta ei tihanud. Esinesena tõttasid Viulit vaatama noored armunud – Tamburiin ja Triangel ning Kõlapulgad ja Karjakellad. Isegi upsakad Guiro ja Kameso, kes end teistest enamaks pidasid, liuglesid rõõmsate rütmide saatel kohale. Teiste vahel tatsas uhkelt ringi poissmees Plaksuti, heites salamahti silma vallalisele vastaspoolele. Kuna tema plaksud olin nii tugevad ja toimusid suisa valel ajal, jäeti ta pillipiigade poolt suurema tähelepanuta. Vaid vanatüdrukust Kõlakarp ilmutas tema vastu leiget huvi. Raske saatuse poolt räsitud Marakad ja lesepõlve pidavad Kuljused sosistasid midagi isekeskis, jälgides samal ajal hoolega toimuvat. Elektripillide saabudes, kes moodustasid omaette kogukonna, tekkis hetkeline vaikus, mille katkestas kohehelt moekas ja kompleksivaba Süntesaator. Kitarr toetas teda omalt poolt õige vinget soologa.

Läksid aastad ja taevasse pillipere kohale ilmusid esimesed tumedad pilved. Priske Tuuba ja lõbujanuline Metsasarv kiskusid Tšellot aina sagedamini pereelust eemale ja kõlvatute mõtetega kaksikud Plokkflöödid meelitasid Viulit endale mängukanniks. Kontrabass kannatas vaikides, kuigi tema hing tahtnuks karjuda kõikide vägevate poole. Heaks lohutajaks oli südamlük Akordion, kelle raske kooselu põikpäise Bajaaniga oli kannatlikuks muutnud. Ei tea, kas aitasid palved, pisarad või hoopistükkis midagi muud, kuid Tšello elus toimus tõsine muutus. Ei jäänud tallegi märkamata, kuidas lihtlabane lõbu oli venenud Flöödid kõssi vajutanud ja tugeva Tuuba haigevoodise aheldanud. Sellist saatust Tšello ei soovinud ning ta pöördus tagasi sinna, kus teda oodati ja igatseti – see koht oli kodu. Meie pillipere elab täna oma igapäevast tõist elu käsikäes mure ja rõõmuga. Rõõmuga enam, sest Viuli särtsakad helid ei lase nende argipäeva kunagi päris tuhmiks muutuda.

Hando Kuntro

juuli/august

Loe ja vaata lisaks www.kunstikeskus.ee

Tallinna Kunstihoone (Vabaduse väljak 8)

20. 05 kuni 10. 07 Anders Härm
kuraatorinäitus „No painting! /
maalimine keelatud!“. Maalikunsti
positsioon kaasaegse kunsti

väljal on olnud keeruline juba rohkem kui nelikümmend aastat. Ka maalikunsti „tagasi-
tulekust“ uute meediade ajastul on saanud justkui pidev protsess. Käesolev näitus avab ühe võimalikest vaatenurkadest kaasaegse maali tähendusele ja suhetele reaalsusega – ja võimaldab esile kerkida kunstnike personaalsetel meetoditel, maailma nägemise ja kujutamise süsteemidel. Osalevad kunstnikud Eestist Itaaliani, Lätist Rootsini.

Näituse lainele häälestuda aitab mõttetera Peeter Linnapilt: *Kõikjal kuhu me ka ei läheks võib näha silte nagu "Pildistamine keelatud!", aga kas keegi on kunagi kuskil näinud silti "Maalimine keelatud!"?*

Vaal galerii (Tartu mnt. 80D, Tallinn)

2. kuni 16. 08 Urmo Rausi rännud Lõuna-Eesti maastikel. Hollandis elav ja töötav kunstnik esitleb

oma sümpaatiat Lõuna-Eesti looduse vastu. „Lõuna-Eesti maastikud“ läheneb kujutatavale pigem seest- kui väljastpoolt: maalilise maastiku visandamise asemel lahkab kunstnik pinnavormide kehalist anatoomiat. Ka värv on lõuendile kantud selle pahupoleelt. Nii ilmuvad kujutised lõuendile samamoodi, nagu maapind meile oma pealmist pinda näitab. Urmo Raus teeb selle näitusega kummarduse nii noorpõlve maalilaagritele Lõuna-Eestis kui selle piirkonna kultuuriloolisele rikkusele ja ilule.

KUNST 24 TUNDI ÖÖPÄEVAS

(www.kunstikeskus.ee)
Eestis sündinud ukraina kunstniku Nikita Titovi

KUNSTIASTA 2005

„Teine loomus“ (kuni 31. 07) on e-näitus teist-laadi temperamendi ja vahest lausa slaaviliku salapäraga loodud maalidest. Kirev värvikultuur ning autori huvi huvi filosoofia ja mütoloogia vastu kujundavad omapärase muinasjutumaailma, kus ei puudu ometi märgid ka kriisidest ja võõrandumisest.

Lisaks enam kui 20 e-näitust pidevalt üleval 24h galeriis.

Eesti Kunstimuseum Adamson-Ericu muuseum (Lühike jalg 3, Tallinn)

2. 07 – 4. 09 „Metalli variatsioonid“. 2004. aastal Soomes aasta tarbekunstnikuks valitud Eila Minkkineni skulptuurid ja ehted.

Jõuliselt omanäolise käekirjaga on Minkkinen alates 1970. aastatest loonud nii ehteid, skulpturaalseid metallvorme, objekte avalikku ruumi, maakunstiteoseid kui installatsioone. Tema loomingus kohtab nii perfektset klassikaliste tehnikate kasutust kui julget eksperimenterimist materjalide ja tehnoloogiate osas.

Mikkeli muuseum (Weizenbergi 28, Tallinn)

25. 06 – 28. 08 „Kunstikoguja ideaalmaailm. Uued kingitused Johannes Mikkeli kogust“. 2005. aastal kingib Johannes Mikkeli Eesti Kunstimuseumile oma kolleksiooni teise osa, mis sisaldab peamiselt Eesti kunsti. Kümne aasta eest kinkis Eesti 20. sajandi tuntuim

kunstikoguja muuseumile oma Lääne-Euroopa ja Vene kunsti kogud. Uued kingitused koondavad Johannes Mikkeli kolleksiooni jälle ühe katuse alla ning annavad võimaluse heita pilk kunstikoguja tegevuse põhimõtetele ja eesmärkidele. Näitus proovib (re)konstrueerida Johannes Mikkeli taotlused kunstikogu loomisel, esitada kunstikoguja „ideaalmaailma“.

Kultuuriministeriumi projektikonkurssi „Paneme kunsti levima!“ raames toimub:

Kunstidetektiivide töötuba Tartu teaduskeskuses AHHA

Jõõpre Põhikooli eestvedamisel suur ja uhke rahvusvaheline liivaskulptuuride konkurss Pärnumaal 31. juulist kuni 4. augustini

Võru Kultuurimaja Kannel korraldab 15.-21. augustil kunstifestivali Visuaalaksioon

Mine ja osale!

HEA LAPS

The Rasmus

Foto: Bulls Press

HEA LAPS

Noorkun

Laste- ja pokukaitsepäev Tallinnas

Kas teate, et 1. juunil vallutati Toompea? Nimelt ühinesid sel päeval pealinnas kogu maailma pokud ja pokusõbrad! Pokud on nimelt nii suur haruldus, et neid võibki kohata ainult siin, Maarjamaal! Nende avastaja, kirjeldaja ja esmajoonistaja au kuulub meie heale sõbrale Edgar Valterile, kes on oma südameasjaks võtnud ka maailma esimese ja ainsa Pokumaa rajamise. Kahjuks ei saa ainult pintslit, pliiatsi ja südamega kõiki häid mõtteid teoks teha, niisiis loodavadki kogu maailma pokud – nii suured kui ka pisikesed –, et Toompea riigimehed-naised ka kampa löövad. Pokude väikesel kõnekoosolekul julgustasid kuulajaid riigikogulane Mari-Ann Kelam, haridusminister Mailis Reps, sportlane Toomas Tõniste ja teised. Üheskoos marsiti Toompealt all-linna ning kuulati-vaadati pokunäidendeid ja ETV Lasteekraani Laulustuudio esinemist. Uhiuue Pokumaa laulu leiad meie ajakirjast!

Sõbralikud pokud

Kaugel, kaugel Võrumaal
asub vahva Pokumaa.
Pokusid seal mitusada,
käivad mööda märga rada.

Teavad palju kavalusi,
kõiki metsa saladusi.
Vahel harjavad nad juukseid
ja siis kuulda nende nuukseid.

Sõbralikult elavad,
kedagi ei sega nad.

Kodu otsimine

Pokud läksid reas üle soo,
pokuisa rääkis ühe loo.
Nad jõudsid üle soo
ja isa rääkis teise loo.
Siis nad istusid seal maha,
leidsid endal kodukoha.
Sooservas, varbad vees,
pokudel nüüd elu keeb.

Kristiina Petersell Viluste Põhikoolist

Silver Ahelik Viluste Põhikoolist

Südasuvine tervitus kõigile sõpradele ja sugulastele ning nende sõpradele ja sugulastele!

Mainumabri võistluste võitjatel palume peatselt ära käia Tallinnas Kullo Lastegaleriis (Kuninga 6), Tartu O. Lutsu nim. Raamatukogu lasteosakonnas (Kompanii 3/5) või Jõhvi Keskraamatukogus (Rakvere t. 3-a)! Kellel on muid soov, need kirjutagu või meiligu toimetusse! (Kuna juulikuus on toimetus puhkusel, siis tõmbab ka telefon sellal veidi hinge.)

Olen 14-a. (suvel 15) lõbus Raplamaa tydruk. Sooviksin kirjasõpru vanuses 13-16 a. Mulle meeldib ujuda, päevitada, sõpradega õues olla ja niisama netis musa kuulata. Loodan väga, et keegi kirjutab, kirjutab kindlasti vastu. **HELTZUKE, Vahi t., Kasvandu k., Kaiu v, Raplamaa 79301.** E-post: heltzuke@hotmail.ee

Sau! Olen 11-a. lõbus plika. Mulle meeldivad hirmsasti kassid!! Kirjutage mulle: **PILLE, Voore 4-2, Saare v., Voore pp, Jõgeva mk. 49302.** Üritan kõigile vastu kirjutada! **Rate.ee konto on Pille9 ja hot: Mopsik11@hotmail.ee.**

Olen 12a. lahe plika Pärnumaalt. Sooviksin 10-12-a. kirjasõpra (sugu pole oluline). Mulle meeldib Vanilla Ninja ja Cool D. Mu pilte saate vaadata www.rate.ee/users/est-girl001. Telefoni jms. saate teada, kui kirjutate. **KARIN KÄREMAA, Raba 6, 86703 Sindi, Pärnu mk.**

Heipa! Otsustasin otsida omale mõne laheda sõbra, kes saadaks humoorikaid ja lahedaid kirju, ei ajaks kogu aeg mingit lolli poistemula ja oleks sõbralik. Kui need omadused on täidetud, siis võid mulle meilida rates Kerturate või hoopis mulle helistada **55505594.** E-post: cropsy@hotmail.ee. **KERTU.**

Tere! Otsin endale kirjasõpra. Ise olen 10 aastane. Kirjasõber võix olla poiss, tüdrukute kirjad oleksid ka toredad. Meeldib mängida võrkpalli, grillpeod, hamstrid, kassid, koerad, hobused, kevad. NB! SOOVIN KIRJU AINULT RATES! ET OLEKS KA PILT! Mu enda aadress rates on: **maazikas10, msn mammu09@hotmail.com.** Mul endal on pildid (no ja ikka kõvasti). Poisid ja tüdrukud vanuses 10-12 aastat, kirjutage!

LEGO City-komplektid võitsid **MARTIN VENDELIN** Sauelt, **MIHKEL NAABER** Tartust, **STEN RÕNGELEP** Tallinnast ja **EVA SIKEMÄE** Viimsist.

BARBIE teeserviisid saavad **PILLE-RIIN KULLA** Tartumaalt, **SIIM-SANDER SARAP** Puurmanist ja **TRIIN VALDMAA** Jõgevvalt.

Ristsõna-kassetid saavad **TÖNU KASTE-PÖLD** Jõgevamaalt ja **HEINI JÄNES** Ida-Virumaalt.

Terekest! Olen Janne, 14-a. brünett tüdruk. Mulle meeldib tantsida, muusikat kuulata, reisida ja pidutseda. Kogun Ninjasid. Kui sul on pilte, saada nad kindlalt minu poole tee. Aitäh, aga muidu võivad ka teised niisama tutvust arendada. Vanus pole oluline. **JANNE HIIELAID, Pikk 9, Kiltsi, Kiltsi sjsk, Väike-Maarja v., 46201, Lääne-Virumaa.** E-post: metsikkass-145@uno.ee

Tere! Olen 11a plix ja sooviksin leida kirjasõpru vanuses 11 – 13 a. Sugu pole oluline. Mu lemmikloomad on hamster ja koer, fännan Vanilla Ninjat. Telefon: **55663712.** Kirjutage! **MARINA MAJAK, Ääsi 19 – 21, Tamsalu, Lääne-Virumaa 46106.**

HEI! Olen 12a. lõbus plix. Mulle meeldib klaverit mängida ning laulda. Helistage nr. **53311893** või meilige **Hobused004@hotmail.ee.** Head suve kõigile!!! **MANNU**

Tere! Minu nimi on Victoria ja ma pesitsen sellises pommiaugus, nagu seda on Sürgavere rdtj. Minu sooviks on, et mulle kirjutaksid kõik 14-... aastased toredad ja sõbralikud inimesed. Ja kõigi Smilersi fännide kirjad on samuti oodatud! NB! Kui teil vedelevad kusagil kodus kuulsuste pildid (Hendrik Sal-Saller&Smilers, Terminaator, Tanel Padar, Ines, Blacky, Summer, Pink, Eminem, Christina Aguilera, Meie Mees jt.) ja kui te ise ei ole mingid fanaatikud, siis teadke, et sellist träni võite saata (kui te pole juhuslikult kitsipungad) ühele megasuurele musafriigile&tegijate fanaatikule J adrel: **VICTORIA ORAV, Sürgavere rdtj., Suure-Jaani vald, 71401 Viljandimaa.** Võite mulle kirjutada ka meilikale vikatika13@hotmail.ee. Olge siis kõik tublid ja nautige suve. Ja mis peamine – armastage 11!

Anderseni tegelaste joonistajad (kes saatsid meile tõesti väga palju väga häid töid) ja Südameliidu võistluse võitjad saavad tulemused teada septembrikuu Heas Lapses.

NIMI: Merit
HÜÜDNIMI: Merka, Pips
VANUS: 11 (23.juulil 12)
HUVIALA: tantsimine, korvpall
LEMMIKBÄND: Vanilla Ninja
LEMMIKLOOM: koer, kass, küülik, tšintsilja (meeldivad, aga ei ole)
MEELDIB: minu musi öde! Ta on parim!
ISELOOM: lõbus
RATE: okasroosikene1
E-MAIL: okasroosikene1@hotmail.ee
SOOV: leida 10-14a. kirjasõpru, alguses interneti, pärast võib ka posti teel!

Tere!
Saadan teile nii enda kui ka oma hamstri ankeedi.
NIMI: Marina Majak
VANUS/SÜNNIPÄEV: 11/24. VIII 1999

KOOL: Tamsalu Gümnaasium
MEELDIB: laulda, arvutiga mängida
LEMMIKLAULJA: Britney Spears
LEMMIKBÄND: Vanilla Ninja
LEMMIKSÖÖK: kartulipuder
SOOV: leida 11 – 13a. poistest ja tüdrukutest kirjasõpru
ADDRESS: Ääsi 19 – 21, Tamsalu 46106

Hamster:
NIMI: Eku
HÜÜDNIMI: Pisike
VANUS: 1 a.
SUGU: isane

LEMMIKJOOK: vesi
LEMMIKSÖÖK: kuivtoit
MEELDIB: magada

NIMI: Marilis Jogi (kõik yhekordsed tähed)
HÜÜDNIMED: Marks, Maarja-Liis, Mannuliis
SÜNNIPÄEV: 12.12.
HOBID: kitarrimäng
KOGUN: pilte, postreid ja artikleid
LEMMIKNÄITLEJA: Eminem, Johnny Depp, Elijah Wood, Edie Murphy jpt.
LEMMIKFILM: "8 mile"
LEMMIKLAULJA: Eminem
LEMMIKBÄND: d 12
MEELDIB: kiirus, hip-hop
SOOV: leida igas vanuses kirjasõpru kõikjal! Vastan kõigile!
RATE: -kissme12-, mannuke54
HOT: mammumari@hotmail.com
MSN: marilisyogi@hotmail.com
MAIL: marilis.jogi@mail.ee
ADDRESS: Pihlaka 14-9, Leie sijk 70303, Viljandi mk
TELEFON: 55608270

NIMI: Kätli
PEREKONNANIMI: Raudmäe
HÜÜDNIMI: Kätu
VANUS: 10 a.
SÜNNIPÄEV: 11.06. 1995
LEMMIKLOOM: bernhardiin
LEMMIKSÖÖK: ühepajatoit, friikartulid, tatrapuder
LEMMIKJOOGID: Fanta, vaarikamahl, viinamarjamahl
ADDRESS: Kose tee 8, Külitse k., Tartu mk 61702
SOOVIN: leida 10 – 12a. tüdrukuid ja poisse kirjasõpradeks

TRIIBU-LIINE NÄITAB NÄPUGA:

Hei, sõber! Kas Sina juba oled käinud Mina toas? Ei-ei, mitte minu toas, vaid just nimelt MINA toas? Kõik, kellele meeldib kuulata Eesti Raadio Mina-lugusid, võiksid aegajalt interneti kaudu Minal silma peal hoida! Ega selles netimajas elutse ainult Mina ja Sina: oma korter on olemas ka Buratiinol ja ta sõpradel. ETV saatesarja "Buratino tegutseb jälle" tunneb vist küll igaüks! Nüüd saad pilgu heita kõigile saatetele ja kui tuleb laulutuju, siis ka oma lemmikutele kaasa ümiseda. Kui aga armastad laulmisest rohkem mängimist, siis käi kindlasti ära ka mängukoopas!
 Kogu koduleheküljel on maalitud põnevates toonides ja müttamist on seal juba praegu päris palju. Aadress on selline:
<http://www.meieoma.ee>
 Ära ainult Mina tuba segi aja, eks ju!

Tere-tere!

Eelmises ajakirjas oli juttu riidetest ja nendega kaasnevatest mõjudest suhetele. Minu arvates selline "moe järgimine" on nõme, rääkimata sellest, et inimene jätab sõbra maha sellepärast, et viimane ei kannu voldilist miniseelikut ja topi kirjaga "Sexy Devil". Tõesti, inimesed, kes on omapärased, on tihti peale palju paremad kaaslased, kui need, kes viimase moe järgi otsustavad (riiete, aga ka suhtlemise koha pealt – nt. keegi ütleb, et see seal on 'out' ja lähme levitame seda juttu igal pool, pole ju vaja sellist sõpra meile, kamoon!

Vale puha! Sellistel inimestel on tavaliselt enesekindluse tase suht väike, vot!

Ja nagu Triibu-Liine ütles: sellised inimesed ei tea ise ka, mis nende meelest ilus on: alles nad kandsid alt laienevaid teksasid sädelevate võltsjuveelidega, praegu juba need volditud miniseelikud – KÕIKJAL!

Need inimesed tahavad välja paista, kuid ei julge kanda selliseid riideid, mis neile ENDALE omaarvamuslikult meeldiksid - "Kaad, mida teised ütlevad siis?!", "Issand jumal, viimane mood on üle kõige! Kannan seda, näen hea välja (viimase moe järgijate meelest) ja olen popp!"

Aga pange tähele – kogu mood tulebki tegelikult enamjaolt omapärastelt inimestelt – vähemalt kaudselt.

Näiteks mütside koha pealt: sonibuum on küll möödunud juba, aga varem – enne buumi – kandsid neid ainult boheemlikud, mittebeibelikud inimesed, kuid siis keegi nägi, et mingi rokkbändi tegelane kandis soni ja hakkas kuskil ajakirjas seda kuulutama: "Sonid on coolid, sonid on coolid!" ja varsti võis igal tänavanurgal näha roosat või helesinist või mõnda teist värvi soniga tütarlast.

Teine näide – praegu kantakse neid sirge nokaga nokamütse, mis hip-hoppa-rite ja sellist stiili austavate tegelaste päid ehivad – JUMALA VANAKOOLI VÄRK JU! Nad muudavad vaid värvi ja mustrit!

Alt laienevate teksadega sama lugu: väheke minevikust. Hipid kuuekümnendatel kandsid selliseid lõtvu pükse ja seitsmekümnendatel oli see juba selline moeplahvatus, et aitab!

Nii et, inimesed – proovige olla võimalikult omanäolised! Ja Gerli, on tore, et sa ei langenud oma "sõbrannadega" "Suntribe'i efekti" (kas nad polnud siis nagu üksteise kloonid?!). Ole omapärane ja enesekindel, tegele endale huvi pakkuvate asjadega – mis need ka poleks!

Küllap need "sõbrannad" varsti su juurde tagasi "imbuvad", kuid siis... on sul juba oma sõbrad-sõbrannad, keda ei huvita see, kui popp sa parasjagu oled, vaid see, missugune on sinu iseloom.

Teie Paula Salme Sandrak

Palestra võitis Poolas 3 kuldmedalit!

19. juunil lõppesid viiendad Laste ja Noorte Tantsimise Maailmakarikavõistlused, kus Eestit esindas moderntantsu 3 erinevas kategoorias **Reet Kriegeri** juhendatav tantsurühm **Palestra**. Kõigis kolmes kategoorias võideti kuldmedal. Tänavune võistlus toimus seekord Poolas Wrocławis linnas. **Marinn Kilg** võitis esimese koha noorte soolokategoorias tantsuga "Egoiste", võit toodi koju ka 9-13-aastaste rühmatantsu kategoorias tantsuga R&R ning 14-17-aastaste kategoorias triumfeeris tants nimega "Sweet Nothing". Lisaks moderntantsule toimusid balleti, rahvatantsu ja steptantsu võistlused, kategooriad jagunesid soolo-, duo/trio- ja rühmatantsudeks ning vanusekategoriatena eraldati alla 9-aastased, 9-13- ja 14-17-aastased. Osalevaid riike oli kõigist maailmajagudest, teiste hulgas Venemaa, Saksamaa, Brasiilia, India, Mehhiko, Austria, Ukraina, Portugal, Nepaal ja Poola. Lisainformatsiooni maailmakarikavõistluste kohta võib leida internetiaadressil <http://www.hellasdance.de/danceworldcup/>

Päevad on täis hääli ja värve

Talus on huvitav olla,
sinna võin alati minna.
Seal siga ja lehm ja pull ja kana,
valvamas kukk neid üsna vana.
Tibud jooksevad mööda maja,
neile palju sööki ja teri on vaja.

Traktor hoolega künnab maad,
sügisel saagi siis salve saab.
Iga laps armastab piima,
seepärast lehmale heina peab viima.
Lammastel seljas on paksud lokid,
vanaema nendest varsti koob sokid.

Talu piire valvab koer,
talus on olla mõnus ja soe.
Talus päevad on helged ja heledad,
iga lapse hingele rikkad on nad.

Siim Niinelaid
Simuna Põhikoolist

Aana-Liisa Kaste Jõgeva Ühisgümnaasiumist

Üks ilus päev õues

Ühel ilusal päeval mängisime koos sõpradega õues. Muidugi ei puudunud sealt ka mu koe Muri. Seekord olid tüdrukute mängud lausa imelikud, nimelt mängisime võidusõitjaid. Käis oma väljamõeldud ja meisterdatud autodega kihutamine. Muri oli kogu hingega juures ja püüdis meid oma kavalusega üle trumbata.

Küll juhtus meil igasuguseid äpardusi! Me pörkasime pidevalt kokku, koer jäi ette, kui mitte ütelda, et ta jäi lausa auto alla. Masinad lagunesid pidevalt ja... mina sõitsin vastu puud! Mats oli nii kõva, et pidin katkestama. Vaatamata sellele oli meil nii lõbus, et me ei märganudki, et õhtu oli käes. Olin väga-väga väsinud. Voodiski mõtlesin sellele toredale päevale.

Aana-Liisa Kaste Jõgeva Ühisgümnaasiumist

Kristi Liin Jõgeva Ühisgümnaasiumist

Üks õues veedetud päev

Oli kaunis laupäevahommik. Ärgates ja oma toas päikesekiiri nähes teadsin kohe, et tänase päeva veedan ma õues. Õue jõudes otsustasin minna jalgrattaga sõitma. Märkasin igal pool võsaülaseid, mis katsid tervet metsaalust.

Ruttasin metsa ülaseid ja sinililli korjama. Lilli korjates kuulsin käo kukkumist ja ringi vaadates märkasin teisigi linde, eriti hakkas silma rähn, kes hoolega puud toksis ja putukaid otsis. Panin lilled vaasi ja tulin õue tagasi, võtsin kaasa ka digifotoka, et seda kaunist päikese-paistelisel päeval jäädvustada. Esmalt pildistasin oma aeda, seejärel läksin üle tee metsa ja tegin pilti ilusatest lilledest ja lindudest. Nägin ka kollast liblikat, keda ma kahjuks pildile ei saanud, sest ta lendles kiirelt õielt õuele.

Pildid tehtud, sõime perega õues lõunat. Seejärel hakkasime õega sulgpalli mängima, see ei kulgenud kahjuks hästi, sest oli üpris tuuline ilm. Tuuline küll, aga soe – ja ma otsustasin natuke sporti teha. Jooksin paar kvartaliringi ja seejärel võtsin jälle ratta ja sõitsin sellega päris kaua, kuid mulle endale tundus see aeg üpris lühikesena, sest kõikjal toimus midagi, mida oli huvitav vaadata. Koju tagasi jõudes oli juba õhtu ja kõik filmid, mida vaadata tahtsin, olid juba läbi. Ma polnud terve päev isegi arvutit käima pannud, kuid tühja neist filmidest ja internetist, kui sain endale lõbusa ja tervisliku päeva!

Elis Ruus Elvast

Suur Koerapäev

Jaanikuu alguses toimus Tallinna Lauluväljakul kogupereüritus Suur Koerapäev, mis oli mõeldud oli nii koeraomanikele kui ka neile, kellel koeravõtmise mõte alles peas on.

Koeraomanikud said oma lemmikutega osaleda lustlikul näitusel, Match Show'l, kuhu oli kokku registreerunud 64 koera. Võisteldi kuues erinevas klassis, kõige rohkem osalejaid oli allapõlve-tõukoerte ja kõige vähem allapõlve-krantside ning allapõlve-kutsikate klassides.

Finaali jõudnud kutsikatest meeldis kohtunikele kõige rohkem pisike prantsuse bulldog Portos, kes oli oma omanikuga kohale sõitnud Pärnust. Täiskasvanud koerte üldvõidu viis koju Kohilast pärit krants Ferry.

Neil, kellel oma koera seekord kaasas polnud või kellel oma koera veel ei ole, oli vaatamist küllaga.

Erinevate tõugude omanikke ühendavad ühingud ja klubid olid üles pannud oma telgid, kust kõik huvilised lisainfot küsida ning vastavat tõugu koeri katsuda said. Kohal olid briti karjakoerte (*collie*'d, vana-inglise lambakoerad, *sheltie*'d), mastifite, bokserite, chow-chow'de, bernhardiinide, austraalia karjakoerte, cavalier king charles spanjelite ja eesti hagijate omanikud oma koeratega. Toimus ka erinevate tõugude tutvustus – sel ajal, kui teatud tõust koerad esitlusplatsil ennast ja oma oskusi näitasid, räägiti igast tõust veidike lähemalt – kust nad pärit on, millistel töödel neid abilistena kasutatud on ning milline on nende iseloom.

Oma oskusi demonstreerisid ka koolitatud koerad – Eesti Koeraspordiliidu liikmed näitasid erinevaid kuulekuskoolituse elemente: kõrvalkäimist, istumist, lamamist, eseme toomist ja muud. Koolitaja Aivo Oblikas rääkis, miks peab koera koolitama ning millised oskused on igapäevaelus hädavajalikud. Tal oli kaasas ka üks oma dobermannidest, kellega koos ta näitas, kuidas lemmikuga mängimist saab koera koolitamisel ära kasutada.

Seejärel toodi platsile palju erinevaid takistusi: erinevad hüppetõkked, tunnel, poom, slaalomikepid – algas koerte takistusspordi-ala *agility* demonstratsioon. Platsil käisid nii päris algajad kui ka need, kes jõudnud selle ala kõrgeimasse võistlusklassi.

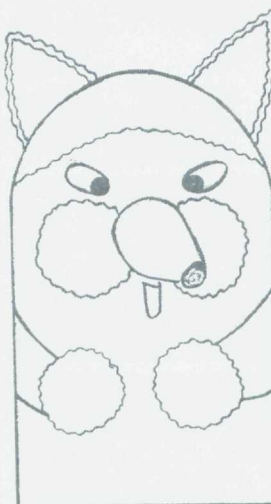
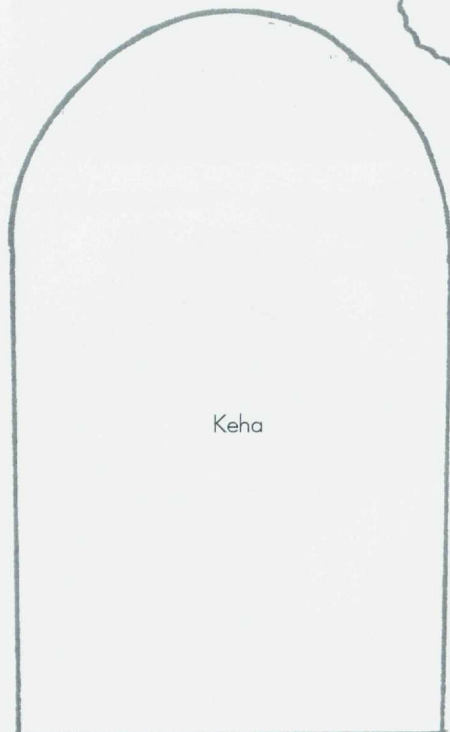
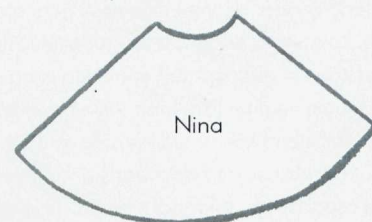
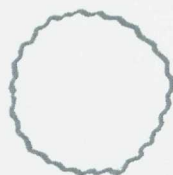
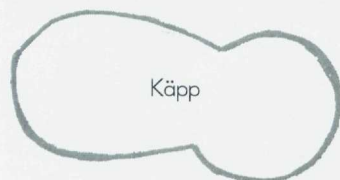
Suur Koerapäev saab traditsiooniks ning järgmisel aastal kohtume seal kindlasti!

Maris Siilmann

Rebane

Lõika valgest riidest samasugune, kuid veidi väiksem detail ja kleebi kõrva sisse!

Kõrv, põsed, tukk ja valge käpaots lõika välja sik-sak-kääridega!

Nähtamatuse missioon

Las kord üks tüdruk, kelle nimi oli Stella. Ta oli täiesti tavaline tüdruk. Tal oli ema, isa, kaks venda ja kass Mustu. Nad elasid kõik koos ühekorruselises majas. Aga Stella oli pisut eriline. Tal oli nimelt võime ennast nähtamatuks muuta. Sellest võimest ei teadnud keegi peale ta väikese venna, kes teda ükskord teolt tabas. Väikevend lubas, et ei räägi sellest kellelegi.

Stella käis ka koolis ja seal läks tal väga hästi.

Ühel päeval, kui Stella koolist tuli, tundis ta, et keegi nagu jälitaks teda. Ta vaatas ringi, kuid ei näinud kedagi. Kui ta koju jõudis, siis kuulis ta kedagi sosistamas: "Vaata siia!" Stella vaatas ringi, kuid ei näinud ikka kedagi. Ta hakkas juba pisut kartma, sest see oli ikka väga veider.

Kätte jõudis õhtu ja kogu pere istus söögilauas. Stella kuulis kuskalt sama häält ütlemas "Mine oma tuppa! Kiiresti!" Ta jooksis rutuga oma tuppa. Ema hüüdis talle veel järele ja käskis toidu lõpuni süüa, kuid Stella ei kuulanud.

Stella jõudis tuppa ja seal rääkis seesama hääl talle kõik ära.

"Tere!" alustas hääl oma juttu "Ma olen sinu vanune tüdruk ja mul on sama võime, võime ennast nähtamatuks teha. Ainus mure on see, et ma ei oska ennast tagasi nähtavaks teha. Enne oskasin, aga enam ma ei saa millegi pärast. Nimelt on asi nii, et kui inimene saab 10 aastaseks ja on oma sünnipäeva päeval kas või korra nähtamatu, jääbki ta kogu eluks nähtamatuks. Sina oled ainus, kes mind aidata saab!" rääkis hääl.

Stella oli meelitatud "Mina, kuidas mina?" küsis ta. "Sa ju ikka tahad mind aidata?" küsis hääl. Stella vastas: "Ma aitaksin sind küll, aga enne sooviksin teada, keda ma aitan. Kes sa oled?"

"Mina olen Liisi. Olen sama vana kui sina, 10 aastane. Ja mul on ka kaks venda, ema, isa ja kass. Me oleme üldse väga sar-

nased, noh, sina pole mind küll veel näinud, aga küll sa varsti näed, enne pead mind aitama."

Stella püüdis abivalmis olla: "Kas ma saan sulle õpetada, kuidas tagasi muutuda?" "Ei!" vastas Liisi. "Seda sa ei saa! Ma olen seda küsinud paljudelt nähtamatutelt, kuid see ei aita. Nad soovitasid mulle sind, sest sina oled minuga kõige sarnasem."

Stella oli segaduses: "Kui ma sind õpetada ei saa, kuidas ma sind siis aidata saan? Ma tõesti ei oska kedagi teist nähtavaks muuta, ainult ennast." – "Sul ei olegi vaja mind tagasi muuta, sul on lihtsalt vaja nähtavuse missioon ära täita," rääkis Liisi.

Stella ei teadnud, mis on nähtavuse missioon, kuid otsustas teha, nagu teaks, sest kes sooviks jääda nähtamatu inimese juures rumalaks, eriti kui teine inimene on sama vana kui sina? Seega oli Stella väljakutsega nõus. "Olgu, ma täidan selle missiooni, ainult näita mulle ette, kuidas see käib, mul on see pika ajaga meelest ära läinud."

"Meelest ära!? Misasja, kuidas sul saab meelest ära minna nähtavuse missioon? Ei noh, kui sa tõesti ei tea, siis ma räägin sulle," oli Liisi nõus. "Sa pead ronima nähtamatu mäe tippu ning selle mäe tornist ära päästma ühe nähtamatu kutsika. Kutsikale pead leidma nähtamatu kondi ning pesema kutsikat nähtamatu allikaveega. See on kõik!"

Stella päris: "Kuskohas see nähtamatu mägi veel on? Kas nähtamatu saare nähtamatul maal või?" oli ta upsakas. "Just nii!" naeris Liisi.

Stella oli otsustanud missiooni täita. Ta pakkis asjad ja Liisi andis talle kaardi, mille järgi Stella pidi seda saart otsima. Ta ütles emale, et neil on klassiga ekskursioon ja see kestab 2 päeva. 2 päeva sellepärast, et kui selle aja jooksul missiooni täide pole viidud, ei saa mitte ükski

nähtamatu inimene enam normaalseks inimeseks tagasi.

Aeg oli teele asuda. Stella kõndis täpselt sinna, kuhu kaart juhatas. Ta läks läbi metsa, üle viljapõllu ja ujus üle jõe. Siis jõudis ta ühele saarele. Saarel ootasid teda kõik inimesed, kellel oli võime ennast nähtamatuks teha. Stella ei teadnud, et neid nii palju on. Ta arvas, et on ainuke, aga neid oli seal kümneid, võibolla tuli isegi sada kokku. Ja lisaks sellele olid kohale tulnud ka kassid ja koerad, kellel see võime oli.

Kõik need inimesed olid nõus Stellaga kaasa tulema, et teda aidata, aga Liisi oli talle öelnud, et ta peab selle missiooni ise ära täitma, ning Stella keeldus nende abist viisakalt. Ta püüdis olla väga viisakas, sest ei teadnud, kuidas selliste inimestega käituda.

"Kas see ongi nähtamatu saar?" küsis Stella. "Jah," vastasid teised. "Ja just siin saarel see nähtamatu riik asubki," ütles üks

**"Ja just siin saarel
see nähtamatu
riik asubki."**

mees. "Ning just selles nähtamatus riigis elabki see kole koletis, kes valvab nähtamatut mäge," lisas teine.

"Koletis? Mis koletis" oli Stella üllatunud. "Mina ei tea küll mingist koletisest, miks mulle midagi ei räägitud?" Ta puhkes nutma ning teised tulid teda lohutama.

"Ma hakkam otsesid koju tagasi minema!" oli Stella surmkindel. Teised püüdsid küll teda takistada, aga Stella muudkui kõndis ja kõndis ning keegi ei jõudnud talle järele. Ta ei saanud enam isegi aru, kuhu ta kõndis, vaid lihtsalt astus tundmatusse.

Järsku kuulis ta niitsumist. See ei olnud

"Kuule, Josefiine, kas sa saaksid mind natuke aidata?" palus Stella.

koera niitsumine, aga see polnud ka kräunumine ega mõrgamine ka mitte.

Stella otsustas häälele lähemale minna, et aru saada, kes seda häält teeb. Kui häääl juba päris tema kõrva juures oli, ei näinud ta hääle tekitajat ikka. Siis taipas ta, et see oli keegi nähtamatu, sest miks ta midagi teda ei näinud.

"Äkki ta ongi koletis?" mõtles Stella. "Äkki see armas niitsumine on ainult ligi meelitamiseks?" Stella oli päris hirmul.

Tema ümber oli lage maa. "Nähtamatu riik," sai Stella aru. Ning keset taevast, kõrgel-kõrgel kasvasid lilled ning sõras lumi. "Nähtamatu mäe tipp!" tundis Stella ära. Ja ka kaart näitas sinna. "Aga kuidas sinna tipu saada?" mõtles ta. "Ja kuidas koletisest mööda pääseda?"

Siis äkki nägi ta koletist, kes sõi mäetipus kasvavaid lilli. Stella ehmus, aga arvas, et võiks koletisega sõprust alustada, sest võibolla polegi kõik koletised halvad ja tegelikult tahtis ta teada, miks koletis niuksus.

"Tere, kolestsis!" ütles Stella. Ta oli nii hirmunud, et tal läksid sõnad suus sassi. "Tere, tüdrukusis," vastas koll narrivalt ja naeris. Pärast seda oli Stella rahulikum ega kartnud enam nii väga.

"Kas sa oled kuri koll?" küsis Stella.

"Ei, ma olen väga mittekuri koll," vastas koletis.

Stellale ei meeldinud, kuidas koletis temaga rääkis, kuid ta ei näidanud seda välja, sest kartis, et koletis võib vihastada ja ta ära süüa.

"Kas sul nimi ka on?" küsis Stella.

"Ikka on! Kas sa arvasid, et siis kollidel ei ole nimesid, ära arva, et ainult teil, inimestel, on nimed! Meil, kollidel, on ka väga ilusad nimed. Näiteks minu nimi on Josefiine!" lausus koletis.

Stella hakkas mõtlema, kuidas nähtamatu mäe tippu jõuda. Siis tuli talle hea idee. "Kuule, Josefiine, kas sa saaksid mind natuke aidata?" palus Stella. Josefiine oli kohe nõus. Ta oli väga abivalmis koll.

"Aga kuidas ma sind aidata saaksin?" – "Sa söö rahulikult lilli selle mäe otsas. Muud sa ei peagi tegema," vastas Stella. "Mina ronin mööda sinu selga mäetippu ja otsin läbi selle torni. Kui ma tornist kutsika ära päästan, hakkam otsima nähtamatut konti." – "Oh, kui lahe!" ütles koll. See idee meeldis talle kohe väga! "Kas ma saan veel sind kuidagi aidata?" küsis ta.

"Kui sa tead, kus asub nähtamatu allikas, siis võid mind sinna juhatada!" pakkus Stella välja.

"Mina kahjuks ei tea, aga minu vanaisa

Pildid tegi Gudrun Heemägi

teab kõiki selle saare imesid!" uhkustas Josefiine. "Kas sa arvad, et ta teab ka, kus asub nähtamatu allikas?" päris Stella. "Lähem vanaisale külla ja küsin talt järele, sina roni üles!"

Stella ronis mäetippu ja muutis ennast nähtamatuks ning kohe jooksis tema juurde klähviv kutsu. See koer oli nii armas.

Koeraga tornis ringi kolades komistas ta milllegi otsa ning kukkus. See, mille otsa ta kukkus, oli nähtamatu kont. Ta andis kondi koerale ning koer muutus nähtavaks. Nüüd ootas ta, et Josefiine tagasi jõuaks. Lõpuks ta siis tuli, kaasas suur veest tilkuv pang. "Sa saidki selle!" hõiskas Stella rõõmsalt.

Ta pesi koera allikaveega ning hakkas siis kodu poole minema. Poolel teel tuli tal hirmus joogijanu ja ta rüüpas ühe lonksu allikavett. Pärast seda leidis ta ennast koduüvest ja teda tervitasid kõik nähtamatuks muutmise võimalusega inimesed ja koerad-kassid.

Nad olid Stella emale, isale ja vendadele kogu loo ära rääkinud ja olid nüüd kõik nähtavad. Järsku kallistas teda üks tüdruk, kes oli üsna Stella moodi. "Liisi!" hõiskas Stella tüdrukut nähes. "Jah, see olen mina," vastas Liisi.

Neist said head sõbrad elu lõpuni. Nad käisid iga kuu lõpus seda saart ja Josefiinet vaatamas. Ja jõid iga kuu lõpus nähtamatut allikavett.

Armsa kutsika võis Stella endale jätta. Kutsu nimeks sai Jansik, sest sama nime kandis ka Josefiine vanaisa.

Stella tunnistas, et see oli tema elu parim seiklus.

Moekad kassid vallutasid Laululava!

21. mail

toimus järjekordne üritus kassisõpradele. Nimelt korraldati Laululava ruumides rahvusvaheline kassinäitus ja suur kasside moeshow "Miss ja mister kevad 2005". Kohapeal toimus ka kassipoegade müük. Üritusest võttis osa umbes 200 kiisut.

Osalejad olid tulnud kohale kõikjalt Eestist ja mõned kaunite kasside omanikud olid saabunud isegi välismaalt.

Iga kassiomanik pidi oma nurrulööjale õmblema originaalse kostüümi ning siis oma loomingu laval üles astuma. Enamus osalejatest oli riided õmmelnud ise, kuid oli ka neid, kes kasutasid professionaalide abi. Kassid olid riietunud näiteks kuningaks, kuningannaks, printsessiks, printsiks, meremeheks, uhkeks neiuks. Rõivaste disainimiseks ja õmblemiseks oli kasutatud pea kõiki värve ja riidematerjale.

Selle kohta, kas kiisud tegid modellitööd vabatahtlikult või tuli neid näiteks piimatassiga kleidiproovile meelitada, andmed puuduvad.

Enamus kassishow'1 esinejatest olid töukassid, näiteks scottish foldid, exoticud, sfinksid, kuid osalema olid tulnud ka tavalised kodukassid.

Hea Lapse lugejad on juba varasemast tuttavad Michael Alikanti võluva isiksusega. See kiisu on võitnud lugematul hulgal auhindu – karikaid, rosette, diplomeid ja tiitleid. Kahel eelmisel aastal oli just tema selle ürituse võitja, saavutades "Mister kevad

2003" ja "Mister kevad 2004" tiitli. Seekord pidi ta esikoha loovutama abessiinia tõugu Zolotoj Lev Zholli'le, kelle peremees on L.Glinka. Michael Alikant, kelle perenaiseks on N. Vlassova, jäi seekord 2. kohale. Kolmanda koha saavutas moekas sfinks Agat Highest Magnitude, kelle omanik on N. Beimanova.

Rahvas jäi üritusega ülimalt rahule, sest kui sageli ikka kiisusid riietes näha võib?

Samuti lahkus nii mõnigi õnnelik külastaja uue väikese pereliikmaga, kelle ta näituselt kaasa oli ostnud...

Anneli Orgusaar

Peep Pedmanson

Kättemaksu nimi on plönn

"Tagatuba oli hämar. Priidik ja Ulvi surusid end värisedes teineteise vastu. Ulvi pigem tajus kui kuulis Priidiku erutatud hingetõmbeid. Priidiku sõormeid ummistas senikogematu lõhn, mida Ulvi pekslev süda läbi tüdruku nahapooride õhku pumpas. Esimest korda elus libistas Ulvi nüüd oma kleepuvad sõrmed Priidiku peopessa, mis oli sama higine. "Mis meist saab?" sosistas Priidik hingeldades. Justkui lugedes tüdruku mõtteid... Kuid lootus, et siit neid ei leita, purunes juba järgmisel hetkel koos raksatusega, kui jõhker jalahoop toaukse eest paiskas. Uks jäi ülemise hinge ainsa kruvi najale röötsakile, sissetungija peatus lävel. Kuulvalgus joonistas ta jubeda varju samale kapile, mille taga Ulvi ja Priidik hirmusegastena hinge kinni hoidsid. Võõras vedas kuuldavalt ninaga õhku. "Siin haiseb hirmu järele," irvitas ta siis ja klõpsas revolveri kuke vinna."

Siinkohal tegin pausi ja lugesin

alguse üle. Tundus päris ontlik. Aga edasi? Lõppu ma teadsin, olin internetist isegi kiivitaja pildi välja otsinud. Ent kuidas sinnani jõuda? Kas lükkavad lapsed kapi röövlile peale ja murravad ta luud? Ei, see oleks liiga tavaline. Ohkasin ja vaatasin kella. Pidin jutu enne ärasõitu valmis saama, kuid peale alguse polnud mul veel midagi. Ja kõht oli tühi. Monitori kõrval laual vedeles banaan. Teadsin, et täis kõht on usinuse suurim vaenlane, teeb laisaks. Kuid praegu ei paistnud ka korisemisest abi olevat.

Mis siis ikka, koorisin banaani, sõin sisu ära ja viskasin koore ahju ette kühlile. Midagi hullu ei juhtunud, vähemalt väga täis kõht õnneks ei saanud. Asusin taas klah-

Üliaeglaselt vajutas Ulvi lingi alla, samas kui röövel...

vide kallale.

"Samal hetkel sattus Ulvi käsi pimeduses lingile, mille olemasolust kummalgi siiani aimu polnud. Link võis tähendada ainult üht. Lingi küljes pidi olema uks, saladuslik, väga saladuslik uks, mida kapp tänini varjanud oli. Kas terendas selle ukse taga nende pääsemine? Üliaeglaselt vajutas Ulvi lingi alla, samas kui röövel..."

"Kuidas maitses?"

Mis asi?

"Kuidas banaan maitses, ma küsin."

Kes küsib? Ulvil ega Priidikul poleks tohtinud mu olemasolust aimugi olla. Ka röövlil mitte. Kuid mine hullu tea... Pööra sin pea ahju suunas. See oli banaanikoor!

"Täna küsimast, hästi. Mis siis?"

"Seda ma kartsin. On sul kiire?"

"On. Pean täna valmis saama, homme sõidan Hispaaniasse."

"Ma just tulen Hispaaniast," ohkas banaanikoor.

"Tore siis ju," vastasin võimalikult viisakalt ning pöördusin tagasi Ulvi ja Priidiku juurde.

"Kuid oh õudust – link kriuksatas! "Ära!"
kähistas Priidik ehmunult..."

Siis kuulsin nuuksatust. Banaanikoor oli
ennast kühvliturka kõssi kerinud ja paistis
kurvas tujus olevat.

"Kas midagi on valesti," küsisin.

"Aga ütle seda sina!" vastas banaani-
koor löödult. "Kuidas sulle endale meeldiks
minu nahas olla?"

"Oleneb, mida sa silmas pead."

Seda ma poleks pidanud ütleva. Sest
nüüd hakkas banaanikoor rääkima. Laskma-
ta end vähimatki häirida teadmisesest, et mul
on kiire.

"Kujuta ette, et sa kasvad banaaniistan-
duses. Imed endasse päikest, tuult ja vihma-
vett. Kasvad, küpsed ja karastud. Oled tragi
ja ilus nagu imelaps. Ja kõike seda vaid selle
nimel, et pääseda parimate sekka."

"Ja miks oli sinul vaja pääseda parimate
sekka?"

"Ära sega vahele, kuula!"

Tohoh. Huvitav, kes keda...

"Miks, miks. Sellepärast, et vaid pari-
mad pääsevad parimatesse poodidesse,
kus on ilus ja puhas ja kus käivad edukate
riietega inimesed. Sellises poes on puhas
olla, kaup on uhkem, hinnad kõrgemad."

"Nii? Aga sinu ma ostsingi ju kallist
poest," püüdsin teda lohutada, jättes targu
lisamata, et odavas poes oli kahjuks avari.

"Aga sa ei kujuta ettegi, mis ohud sind
varitsevad, kui sa oled banaanikoor!"

Jah, ma ei kujutanud, kuid olin vait. Ehk
ta rahuneb. Aga ei.

"Kõige rohkem tuli mul karta igasugu-
seid jubedaid plekke ja laike ja asju... Selle
nimel talusin ma mida iganes. Ma ei teinud
piuksugi, kui mind mürgiga pritsiti, et ma
ikka ilus välja näeks. Ja püsisin päevade
viisi liikumatult, nii et lausa kangeks jäin.
Ikka selleks, et mu pind ühtki obadust ega
kriimu ei saaks. Aga ma ei nurisenud, eri-
nevalt paljudest teistest. Sest pisimgi plekk
oleks mu väljanägemise rikkunud, tühinegi
tutakas mu tūmaks teinud ja mu hinna alla
löönud. Sa tahaks olla alla hinnatud?"

"Ei tea. Ilmselt mitte."

"Näed siis. Ma ka ei tahtnud lõpetada
mingis keldripoes, kärbeste sumina saatel
nagu mõni kerjus..."

Banaanikoor tegi pausi, mille ma kiirelt
ära kasutasin.

"Sel hetkel ründas röövlit kõhahooga.
Ulvi kasutas hetke ja surus lingi kiiresti alla.
Uks andis aeglaselt järele ja avaness..."

"Midagi sellist õnneks ei juhtunud. Ma
olin ilus, tugev ja kollane ja pääsesin kalli
poe uhkele niulile. Tead, kui õnnelik ma olin!"

Mhmm.

"Jäi üle ainult oodata!"

"Mida?"

"Rikast ostjat loomulikult. Sellist, kes
tuleb, mu välja valib, väärilise hinna maksab
ja mu oma koju viib. Ja seal, vähemalt nii
ma uskusin, ootab mind elu lõpuni ees elu
nagu kuninga kassil, mullivann, plasmatele-
kas, kokteiliohtud..."

Sain aru, et see oli torge minu pihta.

"Anna andeks, oleks ma seda teadnud,
ma oleks... õuna ostnud."

"Häh, vahet pole!" karjatas banaani-
koor. "Kuidas sa ometi ei taipal!" Ja puhkes
vappudes nutma, nii et plekist kühvel vastu
tuhapleki tantsis ja kolises.

Ikka juhtub. Ploomikivide üleilse
hüsteeriaga võrreldes oli sinne veel lapse-
mäng, siis tuli isegi kõikenäinud kühvel palu-
ma, et ma midagi ette võtaksin.

"Hiirvaiksel hakkasid kapi taha puge-
nud Ulvi ja Priidik end kukesammhaaval
päästva salaukse suunas nihutama. Oli
kuulda, kuidas röövli käsi kobas seinas, otsi-
des lülitit..."

"Sina või keegi teine, sigadus oleks see
olnud igatahes."

Ajasin kõrva kikki.

"Sigadus?"

"Sigadus! Ebaõiglus! Petmine, tüng.
Nimeta, kuidas tahad."

"Ma ei saa aru."

"Seda ma sinust ei loodagi. Aga ütle
ise, mille järgi sa mu valisid?"

"Sa olid... kollane... plekkideta... polnud
lödi... olid nagu üks korralik banaan ikka,"
püüdsin olukorrast ilma tūlinata välja keeru-
tada. Hakkasin aimama, et kui nii edasi
läheb, siis algusest kaugemale ma oma Ulvi,
Priidiku ja kiivitajaga täna ei jõuagi. Ja siis
on jama.

"Ausalt?"

"Ausalt."

"Näed siis! Sa valisid minu järgi, oli nii?"

"Kelle... või mille järgi ma siis pidanuks
valima?"

Banaanikoor võitles hetke nutuhooga,
enne kui jätkas.

"Aga kus ma nüüd olen? Mingis pagana
kühvlis konutan. Varsti lõpetan prügikastis,
nii et... aidaa mullivann, aidaa plasmatele-
kas..."

Muigas omaette. Kühvel oli maailma
kõige flegmaatilisem tegelane, mõni teine
poleks sellist solvangut alla neelanud.

"Sa siis tahaksid, et..."

"Midagi ma ei taha! Ainult õiglust ta-
han, näe, kasvõi niipaljudest," näitas bana-
nanikoor mulle kahe puruksrebitud koore-
ribaga herneteralaiust vahet "Aga ei! Poes
valitakse minu järgi, et ma oleks ilus ja pu-

has! Ja ma olen ka, sest ma olen selle nimel
nii palju kannatanud! Aga siis," võitles ba-
naanikoor vapralt pisarahooga, "kui mu
eest on raha makstud, kui ma ostjal juba
käes olen, mis siis juhtub, ah?"

Ma vist hakkasin aimama. Ent banaani-
koor ei oodanudki vastust.

"Siis juhtub see, et mind rebitakse pu-
ruks nagu üleliigne narts! Või nagu mingi
kingipaber. Kooritakse ümbert ära ja... Ja
siis kiidetakse sisu!" Natuke nuukseid nee-
latanud, ta jätkas.

"Ja mina? Puruks rebitud, haavad häbi ja
alandust täis, lendan prügisse! Miks, ah?
Ometi olin ju mina see, kes kogu vaeva
enda kanda võttis ja ennast vormis hoidis."

"Selline see elu on," üritasin teda lohu-
tada kõige totrama lausega, mis inimkond
sellisteks puhkudeks välja on mõelnud.
Jätsin arvuti ja astusin ahju juurde. Kükita-
sin, silitasin banaanikoort. Ta kolm kākras
hõlma olid juba hakanud pruuniks tõmbu-
ma. Ta nägi ikka päris armetu välja, ent ma
jätsin selle mõistagi mainimata.

"Mida ma saaksin sinu heaks teha?"

Nagu seda öelnud olin, kuulsin eriti sel-
gelt, kuidas kell halastamatult kihutas, tik-
tak-tik-tak-tik-tak... Ja ma polnud oma loo-
ga algusest kaugemale saanudki.

"Minu heaks?" Banaanikoor mõtles ja
vastas siis väga otsustavalt: "Kui sa vähegi
sõber oled, siis... maksa minu eest kätte!"

"Kellele?"

"Sellele plõnnile, sellele kleepuvale
lõgapätakale, kes ennast minu sees varjas,
sellal kui mina end kurnasin, et vormis pūsi-
da. Ja pidas peenikest naeru, teades, et mida
parem näen välja mina, seda lihtsam on
temalgi ennast althõlma paremasse poodi
sisse sokutada... Seda rohkem kiidavad
ostjad hiljem teda, seda paremini ta neile
maitseb!"

"Maksan kätte?"

"Jah!" haaras ta oma kuivama hakanud
koorikutega mu käest kinni, "Ütle, et sa seda
teed! Kirjuta temast midagi halba. Pliis!"

Ohkasin. Mul polnud õrna aimugi, kui-
das käib banaanidele kättemaksmine. Istu-
sin uuesti arvuti taha.

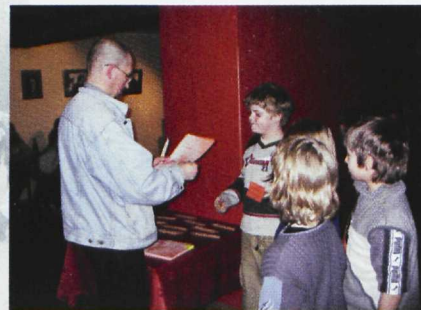
"Pliis!" meenutas banaanikoor lurista-
des oma olemasolu. Ta hääles oli nii
meeleheidet kui ka viha.

"Vaatan, mis teha annab," lubasin kerge-
kēeliselt. Samas oli selge, et muudmoodi
ma oma looga küll tähtjaks valmis ei saa,
kui pean alguse sinnapaika jätma ja kiire-
mas korras lõpu kallale asuma. Tik-tak-tik-
tak...

Ainsad asjad, mis ajus vasardasid, olid
"plõnn" ja "lõgapätakas".

Luuleline jooks Emajõe Ateenas

Kokku võistles kahel päeval 32 võistkonda, kes vastasid 45 minuti jooksul 17 küsimusele, mille eest võis maksimaalselt 52 punkti teenida. Viimane luuletus suunas lapsed Tartu Kirjanike Majja, kus ootasid mahlad ja maiustused.

Linnaraamatukogu direktor Asko Tamme kinkis igale osavõtjale Prima Vista tänukirja ja logoga pliiatsi. Orienteerujatega kohtusid Heiki Vilep ja Andrus Kivirähk.

Tartu Ülikooli Raamatukogu ees laval ootas orienteerumismängust osavõtjaid üllatus – Tamme Gümnaasiumi näitering etendas „Pipi Pikksukka“. Ja siis kuulutas Chalice välja tulemused. Kõikide klasside kaks paremat – kokku 10 võistkonda – said auhinnaks raamatuid. **3. klassidest olid tublimad Völukamber ja Kiisud M. Härma Gümnaasiumist, 4. klassidest M. Härma Gümnaasiumi tüdrukud ja Keslinna Kooli võistkond. 5. klasside osas olid võitjad M. Reiniku Gümnaasiumi Sipsikud ja Audentese Erakooli tiim, 6. klassidest olid parimad Tartu Kommertsgümnaasiumi URR ja Realgümnaasiumi K.S.S.L. Seitsmendikest said võidu Tartu Realgümnaasiumi lennuk ja M. Reiniku Gümnaasiumi Plekkpang.**

Küsite, kas juhtus ka midagi ootamatut? Ikka juhtus.

Neljapäeval jooksis võistkond ÜLO kõik kontrollpunktid läbi 15 minutiga, nii et raamatukoguhoidja ei olnud jõudnud Tähetorni juurest veel lahkuda viimasesse kontrollpunkti Fr. R. Faehlmanni monumenti juurde, kui poisid viimase küsimuse järele Tähetorni juurde tulid.

Reedel silkasid Karl Ernst von Baeri monumenti juures oravad ringiratast just sel ajal, kui võistkonnad oma küsimustele vastasid. Loomulikult fotografeeriti ulakaid oravaid. Üks võistkond oli jätnud kontrollpunktid kaardile märkimata ja seetõttu läbisid nad peaaegu kõik keslinna ja Toomemäe vaatamisväärsused ning jõudsid teistest hiljem Kirjanike Majja.

Epp Nõges,
kirjandusliku orienteerumismängu korraldaja

Maikuu sõitis Tartu tänavatel oranžides toonides kirjandusfestivali Prima Vista logodega buss, mis tõi koolide kirjandusliku orienteerumismängu võistkondi Keslinna parki. Kahel päeval proovisid tartlaste võistkonnad oma võimeid.

Nädal aega varem said huvilised linnaraamatukogus selgitusi koos Toomemäe kaardiga, kuhu võistlejad pidid märkima teadaolevate kontrollpunktide asukohad. Kontrollpunktide läbimise järjekord jäi veel saladuseks.

Kõik võistlejad said oranžid kooli, klassi ja võistkonna nimega rinnasildid. Kell 14⁰⁰ said võistkonnad esimese küsimuse. See oli **Karl Eduard Söödi** luuletus „**Hommikul**“, kus esinesid sõnad, mis viitasid esimesele kontrollpunktile. Need tuli asendada „Eesti lasteluule valimiku“ l köites olevate sõnadega. Seda oli lihtne teha, kuna igal võistkonnal oli oma luulevalimik kaasa võetud.

“Päike kullakiireke, /vikerkaare viiruke / valgub üle meie õue... /Kas sa tead, mis ta nõue? /Otsib Oskarit ja Eduardi, sest teab, /et nad püüdvad olla head.”

Võrdluseks teine variant:

“Päike kullakiireke, /vikerkaare viiruke / valgub üle meie õue... / Meil on teada, mis ta nõue. / Siin on Vilde ja on Wilde, / silu nende pronkspäid!

Õigeks parandatud luuletekst esitati Eduard Vilde ja Oskar Wilde'i monumenti juures ootavale raamatukoguhoidjale, kes andis vastu küsimuse, milles tuli moodustada olemasolevatest sõnadest viie E. Vilde ja O. Wilde kirjutatud loo pealkirjad. Kui vastus valmis, siis said võistkonnad **Ira Lemberi** luuleteksti „**Kui mul oleks Kuu**“, mille lõpuread juhatasid neid järgmisse

kontrollpunkti:

Mind vaid näha saaks
Tähetorni väravas.

Nüüd liikusid võistkonnad treppidest üles Toomemäele, kus Tähetorni väravas meenutasid Tove Janssoni raamatut „Saba-täht“, sest just sellest raamatust võetud katkendis tuli täita lüngad.

Luuletused juhatasid teed Inglisillale, Toomkiriku varemete ja Ohvikivi juurde; Tartu suurkujude Kristian Jaak Petersoni, Karl Ernst von Baeri ning Friedrich Robert Faehlmanni monumentide juurde, kus kulusid marjaks ära teadmised lastekirjandusest.

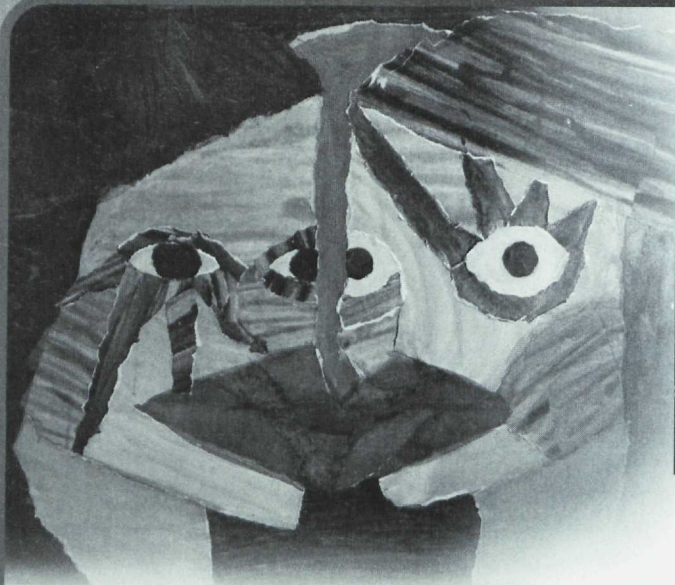
Kas Sina tead, millisest tuntud lasteraamatust on järgmine katkend ja mis on selles tekstis valesti?

“Möödus mõni aeg. Ühel pärastlõunal istus Karl Ernst Baer sipelgapesas ja praavitas sipelgahammustusega jooksvat. Äkki märkas ta männitüvede vahelt, et saarele läheneb väike kummipaak. Karl Ernst Baer ronis sipelgapesast välja, rapsis riidetelt ja juuksepuserikust sipelgad maha ja tõttas kebajalt randa paadile vastu. Tulija oli mere-mees, kelle Karl Ernst Baer veest välja oli tõmmanud. „Noh,“ hüüdis Karl Ernst Baer juba eemalt, kui paadike veel kaldale polnud jõudnud. „Kas su luud, mis ma kokku kasvatasin, läksid jälle lahti, et sa juba tagasi oled?“ „Ei,“ hüüdis meremees vastu ja sõudis randa. „Mul pole veel keegi arstinud murtud luid paremini kui sina. Ma tulen hoopis teise asja pärast.”

KÄNNUÄMBLIKUD OMAVAHEL

- Leia tee, kuidas ämblikupliks jõuaks oma sõbrani!
- Uuri järele, mis keegi ämblikest saagiks sai!

Mona-Britt Oepa Felgulinna Gümnaasiumist

Tere! Tahtsin vastata sellele sünnipäeva-küsimusele. Minu meelest on sünnipäev alati lahe pidu ja mina arvan, et seal saab süüa ja omaealistega väga hästi sõbruneda ning mingeid erilisi toite pole küll mõtet tegema hakata.

Lihtsalt, Annika, varu veits kannatust ning lähedaid mänge!

Kertu (13)

Tere, Hea Laps!

Võib-olla huvitab teisi lugejaid see, et Läti selleaastastele eurolauljatele Valtersile ja Kazhale tehti "message board", kus saab teiste fännidega ka rääkida? Annaksin Teile selle aadressi, et sellega liituda saaksite kõik, kellele V&K meeldivad. Aadress on:

http://s11.invisionfree.com/walters_kazha/index.php?

Tervitades, Ave

Tere! Mina olen Raivi Pärnpuu Vajangult ja ma tahan rääkida natuke koolivägivallast. Praegusel ajal on koolis palju vägivalda – näiteks peksmisi ja väljapressimisi. Ka meie koolis on palju vägivalda. Ka mind on koolis pekstud ja kiusatud. Ma ei saa aru, miks peab olema koolis nii palju vägivalda? Ka õpetajatelt on raske abi saada, sest neilegi on vastu hakatud ja mõni on isegi kallale hüpanud. Ma loodan, et koolivägivald lõpeb ära.

Ja tahaksin rääkida veel ühest probleemist. Paljud lapsed koolis suitsetavad. Meie koolis suitsetab vist siiski alla poole õpilastest. Ma loodan, et ka see mood kaob ära. Suits võib olla elu lõpp! Suits kahjustab palju meie tervist ja ma loodan, et võtate mind kuulda ja jätate suitsetamise maha..

Paremate soovidega, Raivi

Tere, Triibu-Liine! Mul on selline mure: kuidas võiksin endale uusi sõbrannasid leida? Asi on selles, et mu kodu juures on ainult üks sõbranna – ta on laisk ja ei viitsi eriti väljas käia, istub kogu aeg arvuti juures. Mida peaks selleks tegema, et endale omasuguseid sõbrannasid leida?

Taku

Triibu-Liine vastus:

Kulla Taku! Ehk saab ka Su endisest sõbrannast asja, kui pakud talle mingit sellist ühistegevust, mis ta arvuti juurest ära meelitaks?

Uusi sõpru leiad kindlasti näiteks suvelaagrist või mõnel üritusel käies. Muidugi võid otsida ka kirjasõpru, ainult et e-postiaadressi järgi ei oska ju arvata, kus keegi elab. Kuid kirja teel võid leida vägagi vahvaid sõpru ja tuttavaid!

Aga mida arvate teie, head lugejad? Ärge hoidke küünalt vaka all, andke Takule nõu!

Tere!

Olen Kristiina Suigusaar. Elan Jõgisool ja käin Saue Gümnaasiumis. Kirjutan teile maalapse hävitavast elust.

Maaelu

Mina tahaksin esile tuua küsimuse: kas maalapse elu on kerge ja lõbus?

Ma elan maal ja tean maaelust suhteliselt palju. Loomi ma pole pidanud ja mis siis veel maaelul viga, kui sul on loomad? Mina tahan arutada, mida peaksid tegema need, kes kolisid maale elama ja kellel pole ümberingi mitte ühtegi sõpra. Mina elan niimoodi. Sõpradega saan ainult koolis kokku ja linna minekust pole juttugi. Mõnikord õnnestub mul mõni linnaminek endale organiseerida. Kui see peaks juhtuma, et ma linna lähen, siis tean seda ammu ette. Ka naabreid, kellel oleks mõni laps, pole mul läheduses.

Kui juba sõpradest juttu tuli, siis juhtub see nii harva, kui mulle keegi külla tuleb. Ainult mu kolm sõpra oskavad minu juurde autoga sõita. Kui mõni linnalaps tahab oma vanematele auku pähe rääkida, et nad MAALE elama koliksid, siis soovitan kohe ümber mõelda. Uskuge, maal pole ühel noorel lapsel midagi teha. Kui te otsustate tõesti maale kolida, siis valige mõni uute majade rajoon.

Muidugi kohtab siin rebaseid ja jäneseid ja põtru. Kaks hommikut on meie oma aias sokk seisnud ja jänused on juba harilik nähtus.

Kui vanemad inimesed räägivad, kuidas neile maal meeldib, siis ärge neid uskuge. Muidugi on siin värske ÕHK ja ILUSAD PÄIKESELOOJANGUD. Kuid jätke ometi! Ma tean igavusest juba kõike. Ma ei usu, et olete tundnud tõelist igavust. Muidugi mõtlete, et ma ainult kritiseerin. See ei ole nii.

Kui teie olete harjunud internetiga, siis võite maal püsiühenduse mõtte kohe maha matta.

Kas nüüd mõistate, miks kõik maalapsed kurdavad?

Triibu-Liine laiutab käsi:

Kas siis tõesti on maalaste elu ainult üks suur igavlemine? Et peale päikeseloojangu vaatamise ja värske õhu hingamise pole kohe midagi oma päevadega peale hakata?

Ehk oskavad mõned teised maal elavad lugejad Kristiinale nõu anda, kuidas saaks oma noort elu väheke huvitavamaks muuta?

Algus lk 40

Kas Priidik pidanuks röövlit banaaniga viskama? Võimatu. Banaan oli diivani ette lauale jäänud, ta poleks seda sealt kättegi saanud!

Või oot-oot... Röövel jäi ju lülitit otsima, jah?

"Röövli kompamist saatis viimaks edu, ta nurjatu käsi leidiski lülitit ning laevalgus süttis. Ta vaatas ringi. Tuba paistis tühi. Ainus, mis silma jäi, oli..."

Heureka!

"Ainus, mis silma jäi, oli banaan diivanilaua peal. Ilus, korralik ja ahvatlev banaan. Koor kiiskav kollane ja ilma ainsagi plekita. Aega ju tegelikult on, mõttes röövel nälgaselt ja astus lähemale. Võttis banaani, rebis koore hooletult küljest ja viskas pörandale. Sest mis tal koorest! Siis tõstis... niinimetatud lõgapätaka suu juurde... ja hammustas katkiste hambakõntide välkudes esimese... plõnni."

"Noh?" niuksatas banaanikoor.

"Kohe. Kannata!"

"Tee nii, et ta oleks paha! Paha! Paha, paha, paha, paha..."

"Kes?"

"Ma ju rääkisin."

"Jaa-jaa, olen'd vakka."

Ise juba teadsin, et lõpp pole enam kaugel.

"Samal hetkel andis äsja jalahoobi saanud ukse viimane hinge-kruvi järele ja ripakile jäänud uks sadas piidalt kõige täie ja tohutu pauguga pörandale. Kapi taha tardunud Ulvi ja Priidik võpatasid.

Ka röövel ehmus... Ja koos sellega... ehmus ta ühe mälumata banaaniplõnni endale otse hingekurku... Edasine oli juba sulaselge draama."

Lõgapätakas ja plõnn polnud muidugi mingid sõnad, aga ma olin ju lubanud.

"Tulutult läkastanud, vaakus ja vaarus röövel lämbudes ringi ja vajus varsti pörandale. Seda kõike oli ka kapi taha kuulda. Aga seda, kuidas väänleva röövli nägu nüüd kähina saatel ruttu lillaks hakkas tõmbuma, ei saanud Ulvi ja Priidik kapi tagant õnneks kuidagi näha.

Ja kuigi röövel teadis, et kuskil siinsamas varjab ennast veel keegi, taipas ta viimast ahastust kokku võttes, et abi pole enam

kuskilt oodata! Ja nii ükski – nii ükski ja nii abitu – polnud ta oma elus veel kunagi olnud..."

Kui ma loo banaanikoorele ette lugesin, oli ta mõned minutid vait.

"Polnud küll päris see, mida ma mõtlesin. Sa tegid ta hoopis heaks ju!"

"Ma paremini ei osanud."

"Sain isegi aru. Aga okei, käib kah," arvas ta üllameelsust teeseldes.

Lugesin lõpu igaks juhuks üle.

"Viimast ahastust kokku võttes..." Hm? Natuke veidralt kõlas, aga mõte oli ju arusaadav.

Las olla. Jäi veel viimane lause.

"Õnnelikult pääsenud, ronisid Priidik ja Ulvi läbi akna välja ja silkasid üle aiamaade tanklasse kommi ostma. Ilmselt sellepärast, et magus rahustab. Öö oli ilus. Ja vaikne. Kuigi veel päeval oli taevas kiivitanud kiivitaja."

Ainus, mis silma jäi, oli banaan diivanilaua peal.

Grigori Oster

KAHJULIKU NIPID *

Teadmiseks lugejale: need nõuanded on mõeldud AINULT sellistele lastele, kes kunagi ei tee seda, mida neile soovitatakse, vaid käituvad alati vastupidi.

...

Õpetada võin nüüd teile, kuidas hulluks teha paps: ausalt kõnelge, mis eile korda saatis tema laps. Ja kui sellega veel teda jalust ei saa maha te, kirjeldage talle, mida homme teha tahate. Kui siis hullumeelse näoga valjult laulma hakkab paps, kutsuge kiirabi välja - number on tal üks-üks-kaks.

...

Siis, kui sünnipäevapeole vana sõber kutsus sind, kingitus küll jätta koju – ära kulub endale. Istu lauas tordi ligi. Ära kipu vestlema. Vesteldes kaks korda vähem komme jõvad pugida. Vali väiksed toidupalad, et saaks rutem neelata. Käega salatit ei võeta – ahmi parem kulbiga. Siis, kui pakutakse pähkleid, täida kõiki tasku sa! Moosi sinna ära peida – seda kätte sealt ei saa.

...

Tuttavate poole minnes tere ära ütle sa! Sõnu "palun" ega "tänan" öelda ära mõtle ka! Küsimuste peale pööra selg ja ole vait kui sokk. Sinu kohta siis ei öelda, et sa oled lobamokk.

...

Ärge iial peske nägu, käsi, kaela, kõrvu ka! See on väga tobe tegu, millest kasu me ei saa. Varsti jälle määdub nägu, käsi, kael ja kõrvad ka. Jõudu kaotad omajagu, aeg kaob ilmaasjata. Juukselõikus teid vaid piinaks, milleks see ka oleks hea? Vanaduse tulles kiilaks niikuinii jääb ükskord pea!

Autori loal tõlkinud Leelo Tungal

VALGE KAHVLI ORDU

Valge Kahvli Ordu liikmed tõttasid igavuse peletamiseks hea meelega Kiisule appi. Nimelt oli viimase meeli painamas küsimus, miks on tema vanemad inimesed. Juba varsti leidsd meie kangelased end Põrgu kohalt hõljumast ja ilma suurte raskusteta õnnestus neil läbi Põrguluugi allilma pääseda. Sõidu tegi põnevamaks tähelaeva kooigist end Maaguks nimetava koera leidmine. Põrgusse jõudes soovis Ande kohe teele asuda, kui tema sõbrad on riietelt tolmu maha kloppinud...

Pole midagi, see on vaid tühine kriimustus.

Oodake nüüd natuke. Te ei tea, kuhu minnagi ju. Pealegi, Maagu sai kukkudes vist viga.

Aga tõepoolest, minul pole küll aimugi, kuhu me edasi minema peaksime.

Mu sõbrad, tore on näha, et te oma seiklusesel nii kaugele olete jõudnud. Ma loodan, et te väikest abi ei põlga?

Kes tema veel on???

See on Koobas, Valge Kahvli Ordu looja. Ta ise tavaliselt meie seiklustest osa ei võta, vaid aitab hea nõuga.

Ma sain aru, et teil on edasi liikumisega väike mure. Minge lõhna järgi, siis peaksite te varsti allmaa jõe juurde jõudma. Sealt viib üle paat ning teisel kaldal ootab valvur, kes oskab teid Saatanajuurde juhutada. Tema käest saategi vastuse oma küsimusele. Head teed!

Järgneb...

my scene™

Kaks pead ikka kaks pead!

Kas Sinul, hea lugeja, pole vahel tekkinud mõtet, et nii nagu arvutile saab mälu juurde hankida, võiks ka inimesel olla võimalik mitut pead pidada? Üks mõtleks kooliasjadele, teine tegutseks koduprobleemidega ja kolmas heietaks romantilisi mõtteid...

Mõtlevaid päid küll endale koju osta ei saa - kahjuks või ka õnneks, sest mõtle ise, mis siis juhtuks, kui kolm sinunimelist pead omavahel vaidlema hakkaksid!

Kuid soengute tegemiseks on kaunid kunstpead iga-tahes leiutatud: küsi Barbie'lt, kui ei usu!

Seekord anname võimaluse nii kirjutajatele kui ka joonistajatele:

- kirjutage väike jutuke teemal "Kui mul oleks mitu pead"
- või joonistage meile lahedaid suvesoenguid!

Tööde ärasaatmise tähtajaks on 15. august 2005!
Auhindadeks paneb Rimonne seekord välja 5 PEADI

Ikka neid kammimiseks mõelduid, mõttetööga tuleb Sul mõnda aega veel ise tegelda...

Maaletooja: **RIMONNE**

DINOSAURUSE LUUD OOTAVAD OMA METEORIITI

Kanoonilise nägemuse kohaselt põhjustas dinosauruste väljasuremise kümnekilomeetrine asteroid või komeet, mis paiskus Maale Yucatani poolsaare kandis 65 miljonit aastat tagasi. Chicxclubi meteoriidikraater on 145-kilomeetrise läbimõõduga ning selle tekkimisel toimunud kataklüsmide mõju arvatakse olevat Maa loomastikus nähtav siiani.

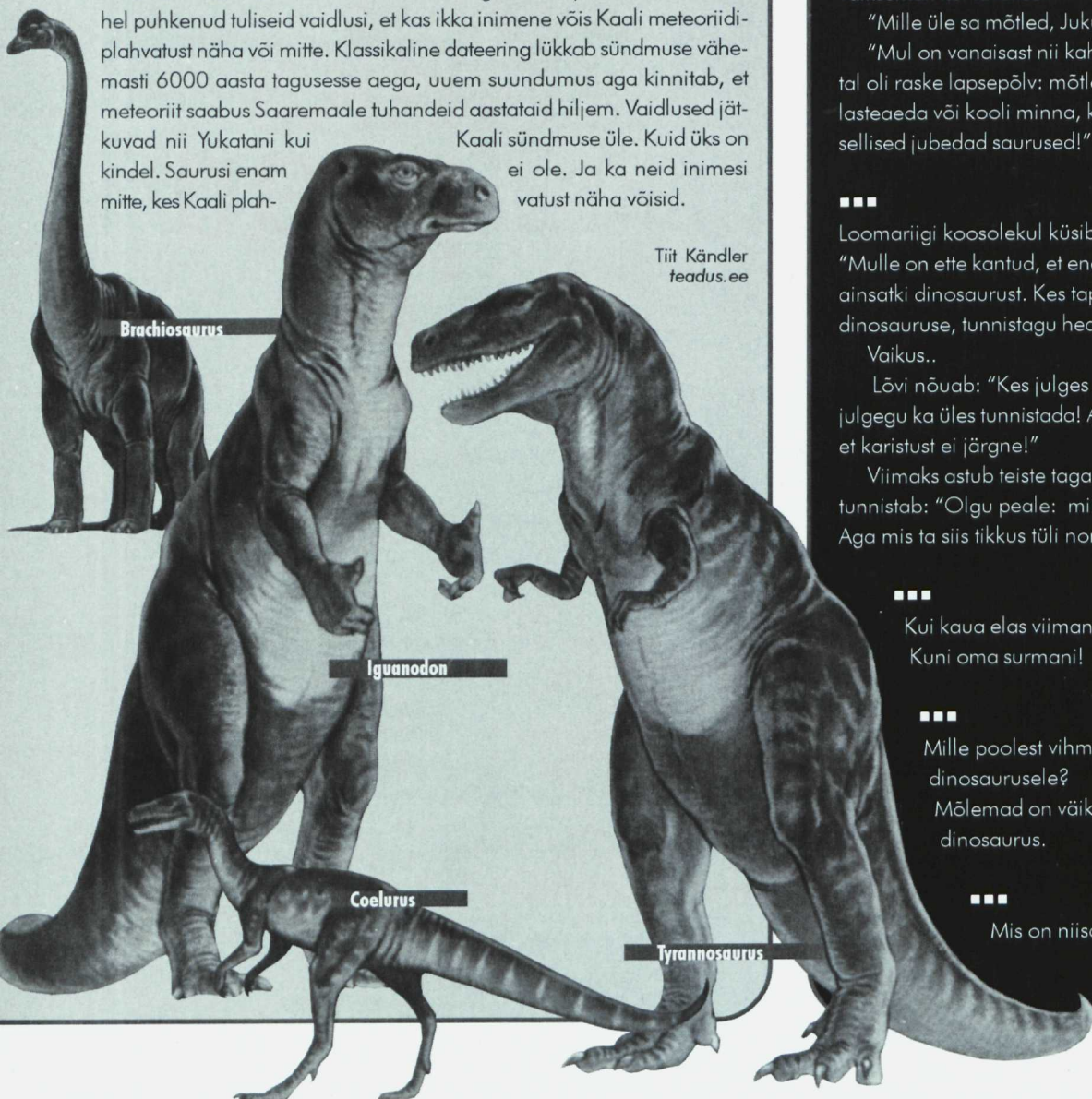
Ent kahtlejadki leidub. Princetoni ülikooli mikropaleontoloog Gerta Keller on ajakirja Nature andmetel tulnud lagedale väitega, et Chicxclubi plahvatus toimus 300 000 aastat varem, kui dinosaurused kaduma hakkasid. Ta ei vaidle vastu, et meteoriid võis vallandada hävingu. Ent ta arvab, et Chicxclub pole see kraater, mida teadlased otsivad.

Oma väiteid kinnitab Keller iriidiumikihi ning mikrotektiitide kihi vanusega.. Tema väitel pole õige aegkonna iriidiumikihti leitud.

Muidugi mõista vaidlevad meteoriiditeadlased Kellerile vastu. Argumente neil jätkub: et meteoriid võis olla märja lumepalli tüüpi, kus polnudki iriidiumi; et mikrotektiitide kihi vanuse määramisega on alt mindud ja nii edasi.

Uudis meenutab meie Kaali kraatrite lugu. Ka sel puhul on vahetevahel puhkenud tuliseid vaidlusi, et kas ikka inimene võis Kaali meteoriidiplahvatust näha või mitte. Klassikaline dateering lükkab sündmuse vähemasti 6000 aasta tagusesse aega, uuem suundumus aga kinnitab, et meteoriid saabus Saaremaale tuhandeid aastataid hiljem. Vaidlused jätkuvad nii Yucatani kui Kaali sündmuse üle. Kuid üks on kindel. Saurusi enam ei ole. Ja ka neid inimesi mitte, kes Kaali plahvatust näha võisid.

Tiit Kändler
teadus.ee

Maris Mozolev, Tallinna Huvikeskus "Kullo"

Naerukoht

Vanaisa kinkis Jukule uhke dinosauruste raamatu ja poiss lehitseb seda huviga terve päeva. Õhtusöögi ajaks paneb Juku raamatu käest, kuid istub lauas vaiksemalt kui tavaliselt.

"Mille üle sa mõtled, Juku?" uurib ema.

"Mul on vanaisast nii kahju!" ohkab poiss. "Küll tal oli raske lapsepõlv: mõtle, kui õudne on iga päev lasteaeda või kooli minna, kui igal pool passivad sellised jubedad saurused!"

Loomariigi koosolekul küsib kuningas lõvi:

"Mulle on ette kantud, et enam pole maa peal ainsatki dinosaurust. Kes tappis viimase dinosauruse, tunnistagu heaga üles!"

Vaikus..

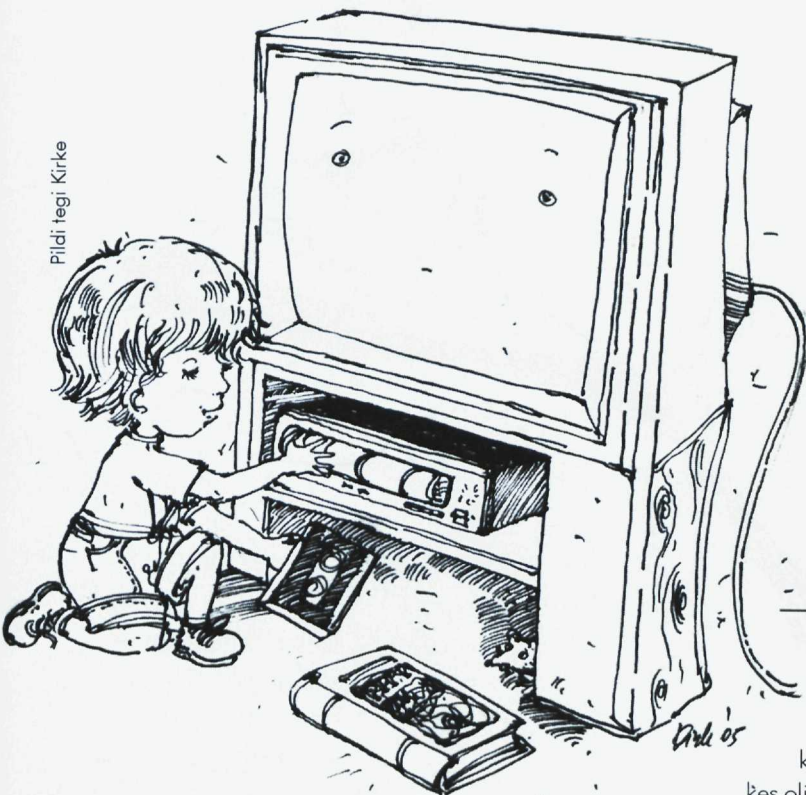
Lõvi nõuab: "Kes julges kuriteo korda saata, julgegu ka üles tunnistada! Annan oma sõna, et karistust ei järgne!"

Viimaks astub teiste tagant välja sipelgas ning tunnistab: "Olgu peale: mina 'p see olin! Aga mis ta siis tikkus tüli norima!"

Kui kaua elas viimane dinosaurus?
Kuni oma surmani!

Mille poolest vihmauss sarnaneb dinosaurusele?
Mõlemad on väikesed, välja arvatud dinosaurus.

Mis on niisama suur kui dinosaurus, kuid ei kaalu grammigi? dinosauruse vari.

Ilmar Tomusk

Volli isa ostis videomaki

Volli isa ja ema tahtsid alati samal ajal televiisorit vaadata. Isa tahtis vaadata uudiseid, aga emale meeldisid filmid. Sellised, et alguses on kõik hästi, siis minnakse riidu ja lõpuks lepitakse ära. Ema arvates on need romantilised filmid.

Ühel öhtul ütles isa, et tuleks osta videomakk. Siis saaks ema filmid lindile salvestada ja ta võiks neid vaadata kas või kümme korda. Ema arvas, et raha pole ja Volli kasvab nii kiiresti, et talle on varsti jälle uusi pükse vaja ja sügisel läheb ta kooli ja kes teab, kust selle raha siis saab. Aga isal oli kaval nägu peas – ta oli ühest pangast saanud sellise pangakaardi, millega saad isegi siis asju osta, kui sul raha ei ole. Isa ütles, et homme ostab ära ja maksab siis hiljem.

Kui isa järgmisel öhtul töölt koju tuli, siis oli tal kaasas suur karp. Selle sees oli videomakk. Küll see oli ilus. Hõbedane ja nuppudega. Kui isa juhtme seina pani, siis hakkasid rohelised tuled vilkuma. Kõigil oli väga hea meel ja Volli hakkas rõõmu pärast hüppama.

Isa ühendas juhtmed ära ja pani maki käima. Kohe hakkas telekas näitama romantilist filmi, mille peale ema väga rõõmus-tas, sest seal mängis üks tema lemmiknäitleja. See näitleja oli mustanahaline ja tal oli mingi Ameerika linna nimi. See tegi ema väga rõõmsaks ja ta andis isale isegi musi.

Kui isa ja ema hommikul tööle läksid, ütles isa Vollile, et maki ei tohi katki teha. Aga miks peakski Volli maki katki tegema?

Kui multikad vaadatud, mõtles Volli, et vaataks midagi maki pealt ka. Nüüd oli muidugi vaja otsustada, mida vaadata. Volli võttis riulist Punamütsikese raamatu ja toppis selle maki esiküljes olevasse suurde pikergusse auku, mis oli raamatu jaoks nagu loodud. Aga pilti ei tulnud ette. Ta lükkas natuke kõvemini ja raputas aparati, sikutas juhtmeid ka, et Punamütsike sealt telekasse läheks. Aga ta ei läinud. Volli võttis raamatu makist välja ja

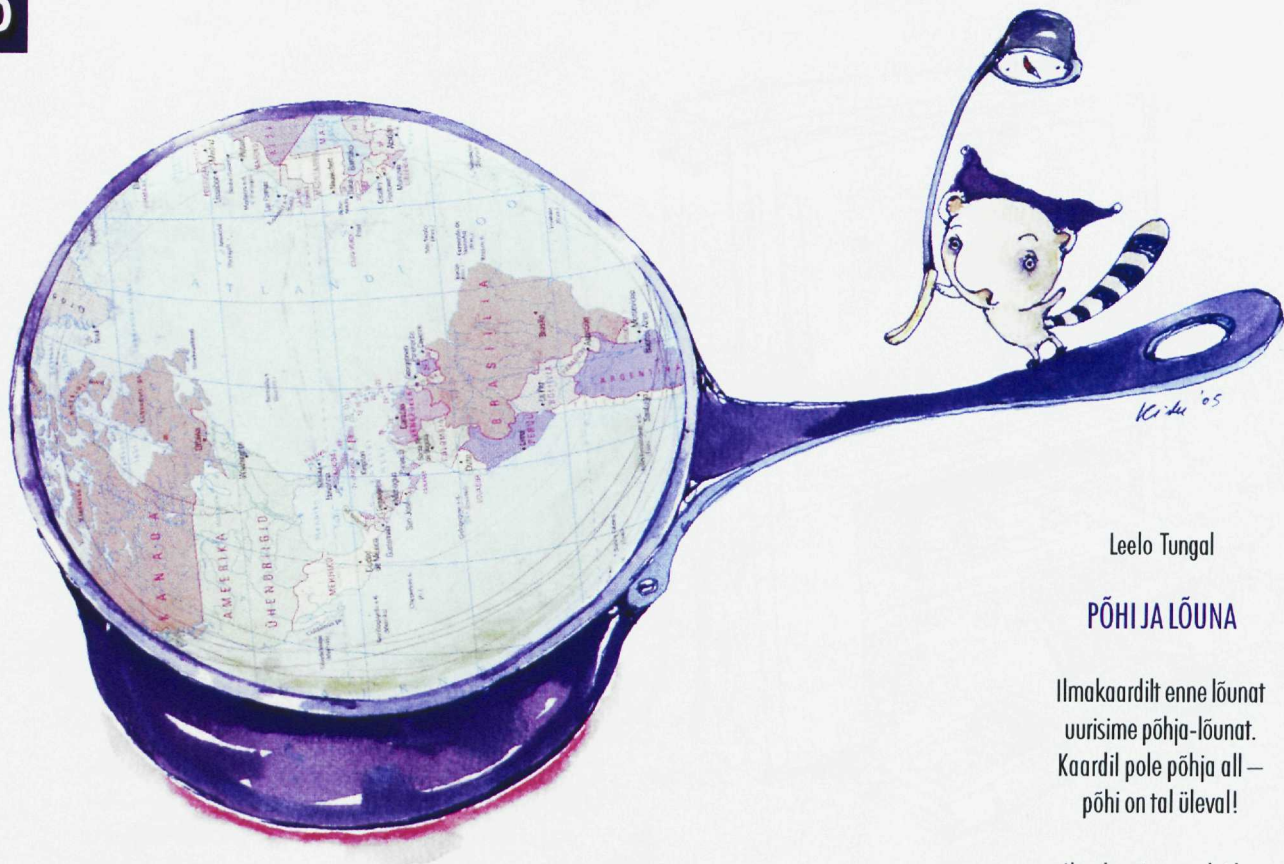
lükkas august sisse lehe paberit, mõned pliiaitsid, kustutuskummi, teritaja ja ühe suurema Lego mehe, kes oli mitu päeva tegevusetult riivil istunud. Las teeb onu Raivo jutupliiaitsit, mõtles Volli. Aga telekasse ei tulnud mitte mingisugust pilti. Volli muutus pisut rahutuks ja kartis, et äkki on ta maki ära lõhkunud. Kuigi seda ta tegelikult ei uskunud, sest makk oli niisama terve kui enne, läikis üleni ja rohelised tuled vilkusid.

Siis tuli Vollile meelde, mida ema oli eelmisel suvel moosikeetmise ajal ütelnud: marjad salvestavad endasse kõik suvesoojuse ja päikese ja linnulaulu ja suvemälestused ja kui

Volli pani videomaki tagumise otsa peale seisma, et moos paremini sisse läheks.

moosipurk talvel lahti teha, siis on see kõik seal alles. Seda peab saama vaadata, otsustas Volli. Ta tõi köögist purgi maasikamoosi ja purgi mustsõstramoosi, sest need olid kõige paremad moosid. Volli pani videomaki tagumise otsa peale seisma, et moos paremini sisse läheks. Maasikamoos oli hea vedel ja terve purgitäis kadus maki sisse nagu naksti. Mustsõstramoosi jaoks võttis Volli supilusika. Selle moosi toppimisega nägi ta tükk aega kõvasti vaeva, sest see oli purgis päris kõvaks läinud. Viimased lusikatäied lükkas poiss lusikavarrega alla ja aitas näppudega kaasa. Vollil oli väike käsi ja sellepärast oli näppudega isegi parem lükata kui lusikaga.

Nüüd oli vaja veel juhtmed uuesti külge panna ja siis võis rahulikult suvefilmiga vaatama hakata. Aga ikka ei tahtnud pilt ette tulla. Makist kostis küll mingit särinat ja see võis vabalt olla jaanituli või mõni grillimisõhtu, mida nad isa ja emaga eelmisel suvel mitu korda tegid. Aga pilti ei tulnud ega tulnud.

“Ega sa midagi maki sisse ei pannud?” küsis ta Volli käest.

makist jälle vaikset särinat kostma ja siis tuli natuke sinist suitsu.

“Siin peab midagi viga olema,” arvas isa. “Ega sa midagi maki sisse ei pannud?” küsis ta Volli käest. Emal aga märkas elutoa põrandal kahte tühja moosipurki ja ütles isale naljatamisi, et näe, poiss on kogu moosi kinni pistnud, täna polegi vaja süüa teha. Siis vaatas isa tühje moosipurke. Ja siis vaatas ta uhiuut hõbedast videomakki, mille alumisest vasakust nurgast väljus väike punane nire ja mille tagant tõusis nüüd juba paksu sinist suitsu. Siis läks isa korraks näost valgeks, siis roheliseks ja kohe punaseks, Vollile tundus, et isa on nagu valgusfoor. Ainuke asi, mida isa pärast pikali kukkumist veel öelda suutis, oli üks sõna, mida Volli polnud varem kuulnud ja mille kohta ema ütles, et see on võõrkeelne sõna ja seda ei tohi üks laps mitte kunagi ütelda.

Emal helistas veel arstile, kes tuli üpris ruttu ja tegi isale kaks süsti. Volli pakkus isale maasikamoosi, et isa tuju paremaks läheks, aga isa moosi ei tahtnud. Ta läks hoopis oma tuppa, heitis voodisse, pani pea padja alla ja hakkas nutma.

Volli otsustas isa ja ema ära oodata.

Varsti nad tulidki. Volli kurtis isale, et makk ei taha pilti näidata, kuigi midagi katki ei ole. Isa võttis puldi ja vajutas On/Off nupu peale. Alguses ei juhtunud midagi, aga siis hakkas

VÕHANDU

Metsa taga jõgi meil,
palju vaadata on teil.
Jõgi on seal pikk ja lai –
Võhandu ta nimeks sai.

Kaunis loodus on meil siin.
Linnas olla suvel piin.
Tulge maale puhkama,
Võhandusse ujuma!

Elise Mathiesen
Ruusa Põhikooli I klassist

Leelo Tungal

PÕHI JA LÕUNA

Ilmakaardilt enne lõunat
uurisime põhja-lõunat.
Kaardil pole põhja all –
põhi on tal üleval!

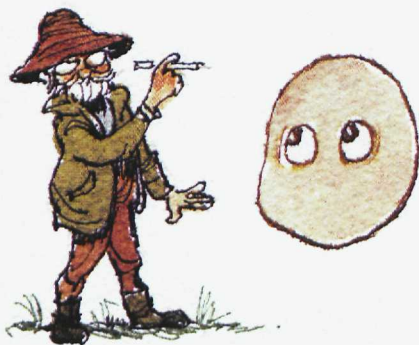
Ilmakaari on veel rida:
läänest lääs ja idas ida.
Pole hullu – selgeks mul
sai, et lääts on vasakul!

Ida-lõuna vahel kagu –
sellest saab ka mõistus jagu.
Põhja-lääne vahel loe –
kui ei usu, ise loe!

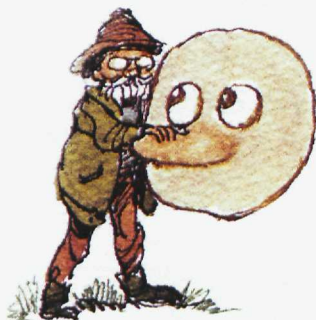
“Vaata kirret!” ütles ema.
“Põhja-ida vahel tema
nõuks on võtnud asuda!”
Kahelda ei tasu ka,
et kas edel liigub vahel?
Ei! Ta lääne-lõuna vahel
veedab päeva kui ka öö –
edel vedelaks ei löö!

Hea on tunda ilmakaari,
ookeane, mandreid, saari.
Hea, kui iga merd ja maad
nimepidi hüüda saad!

Selgeks said nüüd põhi, lõuna,
teadus tundub võimsa jõuna,
inimesed targa rõuna.
Ainult... põhja kõrbes lõuna!

Kõigepealt teen näo.
Ja siis kohe silmad pähe.
Las vaatab ise ka, mis edasi saab.

Nüüd tuleb nina.
See peab olema parajalt pikk.
Pokud on ju uudishimulikud
ja õpihimulised - see nina
peab kõikjale ulatuma.

Suu tuleb
teha naerune -
pokud armastavad naerda.
Või vähemasti naeratada.

Nüüd veel ainult kuub selga,
pisut soengut kohendada,
ja ongi poku valmis!

Oot-oot, midagi on just
nagu veel puudu.
Mis teie arvate?
Muidugi! Muidugi käed!
Käed olgu käepärast!

Ah et kuidas ma pokut joonistan?
See käib õige ladusalt.
Nad on ju mu vanad tuttavad.

Oi-oi, aga jalad! Kuidas üks poku
ilma nendeta söödud saab!
Käimisest rääkimata.

No nii. Sai vist paika kõik, mis vaja.
Mis siis muud, kui pokudega
koos metsaradadele
ja väludele, maailma avastama. Tulge ka!

Kuidas joonistada pokusid?

Vastab maailma
tuntuim pokuloog
Edgar Valter.

The Rasmus on küll juba esinenud meie pop-leheküljel ja postrilgi, kuid näib, et bändile tuleb aina uusi fänne juurde. Ega seal ole imestada midagi: vaprate soomlaste kohta väidab koguni ameeriklaste väljaanne *Billboard*, et The Rasmus on kõige menukam eksportansambel Euroopas – nii näitavad igatahes plaadimüügiandmed!

The Rasmuse (seni viimast) menukat albumit "Dead Letters" on müüdnud üle pooleteise miljoni eksemplari, millest soomlastest ostjate panus on 77 000. Selle albumi kõige-kõige-kõige kuulsamaks hitiks on "In the Shadows", mis jõudis 11 riigi Top 10 edetabelisse ning sai 6 kuld- ning 2 platinaplaadi osaliseks! Selle loo video pälvis, muide, 2004. aasta parima välismaise artisti auhinna ka MTV Russia auhindade jagamisel Moskva Kremliis. Üsnagi popiks on saanud sama albumi teine singel "Guilty".

Kuigi The Rasmuse muusikud on kõike muud kui "vanad musamehed", seisab neil selja taga juba 11 aastat ühistööd!

Tõsi küll, esimesel publiku ette astumisel 1994. aasta jõulupeol nimetas 16-aastaste poiste bänd ennast lihtsalt Rasmuseks – ingliskeelne artikkel lisati alles 2000. aastal, kui sõlmiti plaadistusleping firmaga Playground Music Scandinavia – selgus, et üks rootslastest dj polnud nõus oma esinejanime soomlastega jagama...

Bändi liikmeteks on laulja ja lugude autor Lauri – täisnimega **Lauri Markus Paavo Ylönen** (23. IV 1979), basskitarrist ja taustalaulja Eero – passinimega **Eero Aleks Heino** (27. XI 1979), kitarrist Pauli – täisnimeks **Pauli Esro Rantasalmi** (1. V 1979) ja trummar Aki – pika nimega **Aki Markus Hakala** (28. X 1979). Viimati nimetatut liitus ansambliga, muide, alles 1999. aastal.

Esimene album "Peep" ilmus aga Warner Music Finland kaudu 1996 ja saavutas kohe kuldplaadi tiitli. See aasta tõi muusikutele üle

saja esinemise – lisaks kodumaale käidi ka Eestis ja Venemaal.

1997 tehtud album "Playboys" tõi bändile kui parimale uustulnukale juba Soome "Grammy" ehk Emma auhinna, 1998. aastal lindistatud "Liquid" video kuulutati aasta parimaks looks ja jõudis kohe MTV Nordicu esikümnesse. 2001. a. tehtud album "Into" (hea sõnamäng, mis soome keeles tähendab indu ja inglise keeles "sisse") saavutas Soome edetabelis kiiresti esikoha ja samal aastal avaldati see ka Rootsisis, Norras, Taanis ja Saksamaal.

See oli The Rasmuse jaoks superedukas aasta: muusikaauhindade jagamisel võiteti nii parima bändi, parima rock-pop-bändi, parima singli ja parima albumi preemia.

2003. aasta plaat "Dead Letters" ilmus lisaks Soomele ka teistes Põhjamaades (muide, ka Läänemeremaades) juba aasta alguses, muudes Euroopa riikides aga alles juulikuus. Aasta lõpus ilmus plaat ka USA-s ja Jaapanis.

2004. a. Emma-auhindade jagamisel sai bänd kodumaise artisti publikuauhinna lisaks ka Ekspordi-Emma ja videoauhinna ning valiti aasta ansamblik.

Ka tänavusel talvel läks bändil Emma-galal hästi: The Rasmus võitis taas parima video auhinna ja seekord oli võidulooks "Funeral Song".

Suvel esineb The Rasmus rockfestivalidel, kuid valmimas on ka nende uus album "Hide from the Sun", mis peaks ilmuma 12. septembril. Uue albumi sissejuhatav singel näeb aga ilmavalgust juba 29. augustil. Jääme põnevusega ootama!

Bändi kodulehekülje aadress on:

<http://www.therasmus.com>

Võite proovida õnne ka autogrammiaadressil:

The Rasmus

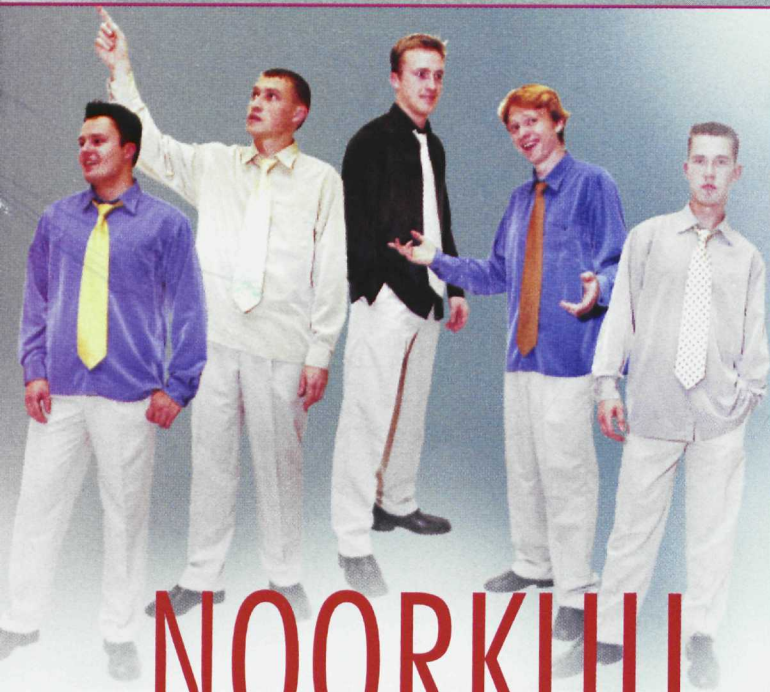
PO Box 202

FIN-00121 Helsinki

FINLAND

THE RASMUS

Materjali kogus
The Rasmuse fänn Evelin Tallinnast

NOORKUU

kumab muusikataevas!

Küllap sattusite mõnel laupäeval vaatama TV 3 muusikashow'd "Eesti muusika karikas", kus võtsid omavahel mõõtu parimad Eestimaa lauljad ja bändid. Eesmärgiks oli võita ihaldatud karikas ning 50 000 krooni krooni väärtuses muusikatarbeid IM-Music muusikapoest. Igas saates võistles kaks vastast, kes pidid esitama parimaid lugusid oma repertuaarist, laulma ühe vastase loo, ühe kuulsa pala mõnelt esitajalt, kaasa tegema võistlusel ning vastama saatejuhi küsimustele vastuvõistkonna kohta.

Võistluse ajal said fännid helistades ja sms-ides hääletada oma lemmiku poolt. Iga saate võitja pääses edasi järgmisesse vooru, kus võistles juba uue vastasega. Kokku oli 4 vooru. Esimeses voorus pistid rinda: Genialistid vs Nexus, Terminaator vs Soul Militia, Koer vs Noorkuu, The Sun vs Tuberkuloited, Maarja&Rein Rannap vs Meie Mees ja Singer Vinger vs Blacky. Neljandaks vooruks jäi neid kaks: **Meie Mees** ja **Noorkuu**. Kaks täielikku vastandit – ühel pool sportlikult riietatud kesk-ealised Meie Mehe liikmed ning teisel pool šikid valgetes ülikondades noormehed, laulmas á capella.

4. juunil jõudiski kätte paljude fännide ja kindlasti ka osaliste kavapoodatud hetk: aeg oli välja selgitada, kes on Eesti muusika karika ja sellega kaasas käiva šeki võitja. ETV Studios oli koht lava ees jaotatud pooleks: paremale poole seisis Meie Mehe fännid ja vasakule Noorkuu austajad. Eriti elasid kaasa Meie Mehe fännid, kel olid seljas bändinimelised T-särgid ja suur lipp. Fännid hõiskasid oma lemmiku nime vahetpidamata, segades sellega tublisti saatejuhi jutule vahele. Noorkuu fännid olid veidi tagasihoidlikumad, kuid ega see ei tähenda, et nemad oma lemmikule vähem kaasa elasid. Kuna käes oli viimane saade, siis üritasid nii esinejad kui ka ürituse korraldajad selle saate hästi meelde jäävaks muuta.

Võistlus oli algusest peale väga tasavägine. Esimest korda hääletustulemusi ette lugedes juhtis Meie Mees, teisel korral oli seis viigis. Lõpuks osutus võitjaks 51 protsendiga **NOORKUU**.

Noorkuu liikmed on Martti Meumers (bariton), Rein Kahro (tenor), Ilmar Madison (tenor), Virgo Tulit (bariton) ja Remi Teras (bass). Bänd loodi 1996.a. detsembris Rein Kahro, Martti Meumersi ja Henrik Raave poolt ning bändi nimeks oli siis Rumal Noorkuu. 1999.a. aga lahkus ansamblist Henrik Raave ning asemele tuli kolm uut liiget: Ilmar Madison, Virgo Tulit ja Valmar Saar – moodustus ansambel Noorkuu. 2003 Valmar Saar lahkus ning asemele tuli Remi Teras. Sellises koosseisus näeme Noorkuud ka praegu.

Siinkohal väike intervjuu **NOORKUUGA**

■ Kes on siiani olnud Teie põhilised austajad?

No neid on väga erinevaid, aga arvan, et nad on üle keskmise ja siiani oli neid rohkem vanuses 25 - ... Loodame, et Eesti Muusika Karikas tõi juurde ka nooremaid fänne.

■ Kas uskusite, et just teil on võiduvõimalus ja kas arvate, et oletegi parim muusikagrupp Eestis?

Ei uskunud ja see oli meile väga suur üllatus. Nii üheselt ei saagi seda võtta. Muusikastiilid on väga erinevad ja arvan, et võiduväärilisi oli mitmeid. Ilmselt oli meie üllatusmoment seekord kõige suurem ja see sai määravaks.

■ Mida arvate oma konkurendist Meie Mehest?

Neil on oma asi ajada. Seni, kuni jätkub publikut, andku aga minna.

■ Kas olete tänu võidule saanud uusi fänne?

Kindlasti oleme, seda on näha nii helistajate arvu, e-mailide kui telefonikõnede pealt.

■ Kust saite oma riietumisstiili idee?

See on pärit eelmistest jõuludest. Mõtlesime, et vana vorm on ära tüüdanud ja küll oleks ilus kirikus valgetes ülikondades laulda.

■ Kas olete juba otsustanud, mida võiduraha eest osta?

No küllap me sealt poest midagi leiame, aga kindlasti toetame ka väga noori muusikuid mõnede pillidega.

Anneli Orgusaar

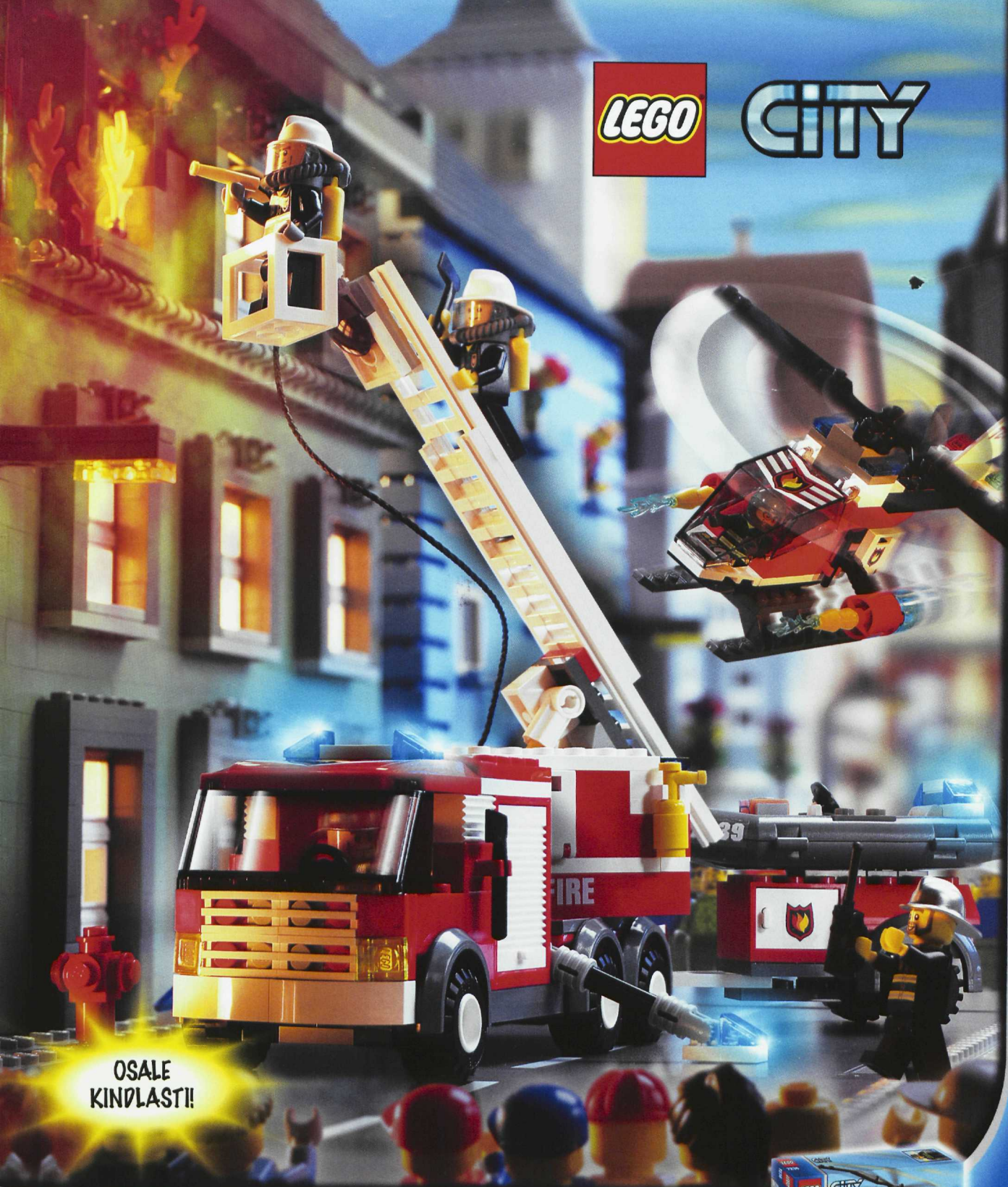

ROI, SÕBRAD!

Joonistage meile Noorkuud ja teisi oma lemmikuid! Auhinnad TV 3-lt!

CITY

**OSALE
KINOLASTI!**

Tuletõrjemeeskond on tööhoos LEGO® linnas

Mitu tuletõrjujat leiad pildilt?

Õige vastus tähistab ristiga

3 ■ 5 ■ 4 ■

Vastus saada hiljemalt
15. augustiks aadressil:
Hea Laps, Harju 1, 10146 Tallinn

Nimi: _____

Aadress: _____

Loosi läheb
5 LEGO CITY
karpi

PE ^B 2005, 7/8
2 1378

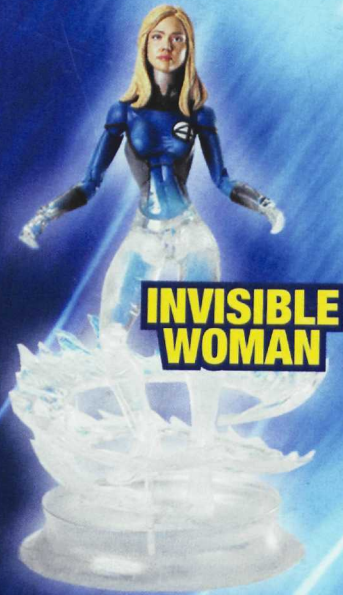
FANTASTIC 4

UNVEILED

KAR

HUMAN TORCH

INVISIBLE WOMAN

MR. FANTASTIC

SFX THING

